

ЗНАННЯ ЖИТТЯ

*В*ІТНЕС ЛІ

ЗНАННЯ ЖИТТЯ

БІТНЕС ЛІ

*Тільки для безкоштовного розповсюдження.
Не для продажу.*

Living Stream Ministry
Anaheim, CA • www.lsm.org

© 2024 Living Stream Ministry

Всі права захищені. Жодна частина цього видання не може бути відтворена або розмножена, повністю чи частково, у жодній формі та жодними засобами – чи то графічними, електронними чи механічними, включаючи фотокопіювання, запис на магнітний носій та інформаційно-пошукові системи, якщо на це немає письмового дозволу видавництва.

Перше видання, Березень 2024.

Переклад з англійської.
Англійська назва книги:
«*The Knowledge of Life*»
(Ukrainian Translation)

ISBN 978-1-5360-3579-7

Опубліковано видавництвом:

Living Stream Ministry

2431 West La Palma Avenue, Anaheim, CA 92801 U.S.A.

P. O. Box 2121, Anaheim, CA 92814 U.S.A.

ЗМІСТ

Передмова	5
Чотирнадцять положень щодо життя	7
1. Чим є життя?	9
2. Що таке переживання життя?	19
3. Перше переживання життя — відродження	25
4. Що ми отримуємо завдяки відродженню	31
5. Відчуття життя	47
6. Спільність життя	57
7. Відчуття духу і знання духу	63
8. Відмінність між духом і душею	75
9. Три життя та чотири закони	87
10. Закон життя	107
11. Внутрішнє знання	139
12. Що таке зростання життя?	167
13. Вихід життя	177
14. Світло та життя	187
Про двох служителів Господніх	209

ВСТУП

Ми знаємо, що бажання та намір Бога полягають в тому, щоб отримати сукупну людину, яка має Його образ, являє Його славу та має Його владу, щоб покінчити з Божим ворогом, щоб Сам Бог міг здобути вічний спокій. Проте мало хто знає, що це величне бажання та намір Бога можна досягти тільки через Його власне життя. Ще менше тих, хто торкався питання знання й переживання цього життя, яке здійснює Божий задум. Тому сьогодні святі переважно слабкі та незрілі. Шукаючих людей багато, проте мало хто з них знайшов шлях життя. Багато людей навіть помилково сприймають за життя ревність, знання, силу, дари та інше.

Ми дякуємо Богу за те, що в ці останні дні, коли потреба настільки нагальна, Він показав нам через повідомлення нашого брата лінію Свого дивовижного й прихованого життя, і так зробив можливим для кожного віруючого побачити це питання й торкнутися його. Ці повідомлення містять кристалізацію найточніших знань і переживань життя, набутих святими за останні дві тисячі років, а також особисті переживання нашого брата, здобуті впродовж тридцяти років. Вони справді повні та чудові. Зміст цих повідомлень розділений на дві основні частини. У першій частині розглядається знання життя. Вона складається з чотирнадцяти основних розділів, що змальовують характерні риси, які притаманні життю, та різні принципи його функціонування. Друга частина* розглядає переживання життя. Вона складається з дев'ятнадцяти розділів, що пояснюють переживання на різних етапах духовного життя та показують шлях слідування за життям. Якщо ми будемо дотримуватися цих уроків і практикувати їх один за одним, ми зможемо йти прямим шляхом і швидко досягти етапу зрілості життя.

Отже, невидима наука життя, якої неможливо торкнутися, завдяки цим повідомленням стала доступною для нас на практиці. Усі

*Друга частина цих повідомлень опублікована видавництвом «Living Stream Ministry» як окрема книга «Переживання життя».

святі, які люблять Господа й прагнуть зростати в житті, мають прочитати ці повідомлення.

Д-р Ю. Л. Чан

Листопад 1956

Тайбей, Тайвань

ЧОТИРНАДЦЯТЬ ПОЛОЖЕНЬ ЩОДО ЖИТТЯ

У чотирнадцяти розділах ми розглянемо чотирнадцять основних положень, щоб отримати всебічне бачення життя та певних питань, пов'язаних із життям. У цій книзі ми закладемо фундамент для знання життя. Переживання життя розглядається в окремій книзі*.

* «Переживання життя», надруковано «Living Stream Ministry».

Розділ Перший

ЧИМ Є ЖИТТЯ?

Спочатку нам потрібно побачити, чим є життя. Щоб знати життя, потрібно знати, чим життя є. Пояснити це досить складно, тому нам потрібна милість Господа. Щоб ясно зрозуміти це питання, потрібно, згідно з вченням Біблії, згадати принаймні шість пунктів.

І. ЛИШЕ ЖИТТЯ БОГА Є ЖИТТЯМ

Коли ми пояснюємо, що таке життя, перш за все нам потрібно ясно зрозуміти, який вид життя у всесвіті може справді вважатися життям. У 1 Ів. 5:12 сказано: «Хто має Сина, той має життя; хто не має Божого Сина, той не має життя». До того ж в Ів. 3:36 говориться: «Хто вірить у Сина, той має вічне життя, а хто в Сина не вірить, той життя не побачить». Згідно з цими двома віршами, якщо людина не має життя Бога, вона взагалі не має життя. Це показує нам, що в очах Бога лише Його життя є життям. Крім Божого життя жодне інше життя не може вважатися життям. Отже, коли в Біблії згадується Боже життя, то лише воно вважається життям, а іншого не існує (Ів. 1:4; 10:10; 11:25; 14:6 та ін.).

Лише життя Бога є життям; інші життя не можна вважати життям, оскільки лише життя Бога є божественним і вічним.

Що означає слово *божественне*? Бути *божественним* – це означає бути пов'язаним із Богом, мати природу Бога, все перевершувати й бути відмінним від усього іншого. Лише Бог є Богом, лише Бог має природу Бога та лише Бог є всеперевершуючим і відмінним від усього, а отже, лише Бог є божественним. Життя Бога – це Сам Бог (ми розглянемо це питання пізніше), і оскільки воно є Самим Богом, воно, звичайно, має природу Бога. Наприклад, золота чаша – це золото, і оскільки вона є золотом, вона має природу золота; фактично золото і є її природою. Так само життя Бога

є Самим Богом і має природу Бога. Бог є природою Свого життя. Оскільки життя Бога є Богом і має природу Бога, Боже життя є божественним.

Що означає слово *вічне*? Вічне – значить нестворене, без початку і кінця, самоіснуюче та вічноіснуюче, незмінно існуюче. Лише Бог є нествореним, лише Він існує «від вічності до вічності» (Пс. 90:2, досл.), тобто лише Він не має ані початку, ані кінця. Він – «Я є» (Вих. 3:14) і Він завжди «Той Самий» (Пс. 102:28). Оскільки Сам Бог є вічним, Його життя також вічне, тому що життя – це Сам Бог. Життя Бога, як і Сам Бог, є нествореним, без початку і кінця, самоіснуючим та вічноіснуючим, вічно незмінним; отже, життя Бога є вічним. Тому Писання говорить про Боже життя як про вічне життя.

Оскільки божественність і вічність є природою Бога та являють властивості Самого Бога, вони також є природою Його життя і демонструють властивості Його життя. Проте божественність є не лише властивістю Божого життя, а навіть більше – її сутністю; а вічність є лише властивістю Божого життя. Повернімося знову до прикладу із золотою чашею. Природу чаші характеризує те, що вона є золотом, і те, що вона є корозійностійким матеріалом. Проте золото є не лише властивістю чаші, воно є її сутністю, тоді як те, що її природа характеризується стійкістю до корозії, зумовлено тим, що вона є золотом. Так само Боже життя вічне, тому що воно божественне. (Бути божественним – це означає не лише належати Богу, а й бути Самим Богом.) Боже життя є вічним, тому що воно божественне. Жодне створене життя у всесвіті не має божественної природи, а отже, жодне створене життя не є вічним. Лише природа Божого нествореного життя божественна та вічна. Оскільки природа Божого життя божественна та вічна, то, зрозуміло, і саме життя Бога божественне та вічне. Боже життя вічне, тому що воно божественне. У всьому всесвіті лише Боже життя є божественним і вічним, а отже, лише Боже життя може справді вважатися життям.

Лише життя, яке є божественним і вічним, можна вважати життям, тому що життя означає щось живе, і все, що ми називаємо життям, має бути безсмертним. Безсмертне не змінюється, воно залишається таким самим і продовжує жити, навіть якщо зазнає ударів чи руйнування. Якщо певне життя зазнає смерті та змін, а

також неспроможне витримати удари чи руйнування, таке життя не є ані вічним, ані безсмертним, ані незмінним, а отже, таке життя не може вважатися життям. Що є життям? Те, що живе вічно й ніколи не змінюється. Що ж є вічним? Лише те, що є божественним! Божественне належить Богу та є Самим Богом. Лише Сам Бог не має початку і кінця, лише Він є самоіснуючим та вічноіснуючим, тому Він є вічним. Лише божественне є вічним, і лише вічне може жити вічно і не змінюватись; отже, лише те, що є божественним і вічним може вважатися життям.

Всі види життя, які є у всесвіті: ангельське життя, людське життя, тваринне життя чи рослинне життя – є смертними і зазнають змін; отже, вони не вічні. Вони не мають природи Бога, і вони не є божественними. Лише Боже життя має природу Бога, тому воно є божественним і вічним, безсмертним і незмінним; смерть не може втримати його, воно незнищенне (Дії. 2:24; Євр. 7:16). Яких би ударів йому не завдавали, і як би його не намагалися знищити, воно не змінюється й завжди залишається таким, яким і було. Окрім Божого життя, жодне інше життя у всесвіті не є таким. Отже, з погляду вічності, лише Боже життя є життям. Воно не лише називається життям, воно має дійсність життя, а тому воно виконує призначення життя. Інші види життя лише називаються життям, але вони не мають дійсності життя, тому вони не мають таких ознак життя, як безсмертя та незмінність, і не можуть вважатися життям. Оскільки життя Бога має божественну та вічну природу, воно є єдиним життям у всесвіті*.

II. ЖИТТЯ – ЦЕ ВИТІКАННЯ БОГА

Говорячи про те, що таке життя, перш за все, ми повинні побачити, що лише Боже життя є життям. Потім нам потрібно побачити, що життя – це витікання Бога. В Об. 22:1-2 говориться про ріку води життя, що витікає від престолу Бога, і в цій річці росте дерево життя. І вода життя, і дерево життя означають життя. Тому

*Оскільки життя Бога – це єдине життя, для позначення цього життя в грецькому тексті Нового Завіту завжди використовується слово «зоє», яке вказує на найвище життя (Ів. 1:4; 1 Ів. 1:2; 5:12 та ін.). Крім цього, в оригінальному тексті Нового Завіту використовується 1) слово «біос», коли говориться про життя плоті (Лк. 8:43; 21:4 та ін.), і 2) слово «псюхе», коли говориться про життя душі чи природне життя людини (Мт. 16:25-26; Лк. 9:24 та ін.).

ми ясно бачимо тут, що життя – це те, що витікає з Бога. Отже, ми можемо сказати, що життя – це витікання Бога.

Ми вже побачили, що життя має бути божественним і вічним. Бог є Богом, тому Він божественний. Біблія також говорить, що Бог є вічним. Оскільки Бог і божественний, і вічний, Він є життя. Отже, життям є витікаючий Бог.

Згідно зі Своєю божественною та вічною природою, Бог є життя. Але якщо Бог не витікає, то, хоча щодо Самого Себе Він є життя, для нас Він не є життям. Бог має витікати, тоді Він буде для нас життям. Витікання Бога відбувається у два етапи. Перший етап полягав у тому, що Він став плоттю. Це дало Йому змогу витекти з неба й опинитися серед людей, і явити Себе як життя (Ів. 1:1, 14, 4). Тому в Біблії, з одного боку, говориться, що Він «з'явився в плоті» (1 Тим. 3:16), але з іншого боку, що «життя з'явилося» (1 Ів. 1:2). Тому, коли Він був у плоті, Він говорив, що Він є життя (Ів. 14:6). Хоча на першому етапі Свого витікання Він явив нам Себе як життя, ми не могли прийняти Його як життя. Тому Йому був потрібен другий етап витікання. Другий етап витікання полягав у тому, що Його прибили цвяхами до хреста. Через смерть тіло плоті, в яке Він воплотився, було розламане, що дало Йому змогу витекти з плоті й стати живою водою життя, яку ми можемо прийняти (Ів. 19:34; 4:10, 14). Прообразом цього була скеля в Старому Завіті; вона була розсічена і з неї потекла вода, яку отримали діти Ізраїля (Вих. 17:6; 1 Кор. 10:4). Він став плоттю, щоб бути пшеничним зерном, що містить життя. Він був розп'ятий, щоб витекти з «лушпиння» Своєї плоті в нас – Його рясний плід – і стати нашим життям (Ів. 12:24).

Отже, життя, яке ми отримуємо від Бога, є витіканням Самого Бога. З нашої сторони, коли життя втікає в нас, Бог втікає в нас; зі сторони Бога – це витікання Бога. Далі, коли це життя витікає з нас, це знову витікання Бога. Витікання Бога почалося з Його престолу: спочатку воно втекло в Ісуса Назарянина, згодом воно пройшло через хрест і втекло в апостолів, а потім воно витекло з апостолів як ріки живої води (Ів. 7:38); воно текло через святих впродовж усіх століть і, зрештою, втекло в нас. Від нас воно потече в мільйони інших людей, а далі – у вічність, воно буде текти безперервно і вічно, як сказано в Об. 22:1-2 та Ів. 4:14.

Води, про які говориться у 47-му розділі Книги пророка

Езекиїля, символізують це витікання Бога. Куди потечуть ці води, все там буде живе. Так само, де буде текти Бог, там буде життя, оскільки це витікання і є життя. Коли це витікання досягне вічності, вічність наповниться життям і стане вічністю життя.

На самому початку, коли Біблія говорить про життя, вона показує нам річку, що тече (Бут. 2:9-14). Наприкінці, в Об'явленні, ми бачимо, що все пов'язане з життям, чи то вода життя, чи то дерево життя, витікає від Бога й досягає нас. Це ясно показує, що життя для нас – це витікання Самого Бога. Бог витік з неба і став плоттю, опинившись серед нас як життя, яке було явлено нам. Потім Він витік із плоті та втік в нас як життя, яке ми прийняли.

III. ЖИТТЯ – ЦЕ ВМІСТ БОГА

Третій момент пов'язаний із життям, який нам потрібно знати, це те, що життя є вмістом Бога. Оскільки життя є витіканням Бога, воно є вмістом Бога, тому що витікання Бога виходить із Самого Бога, а вмістом Бога є Сам Бог.

Оскільки вміст Бога – це Сам Бог, цей вміст є всім, чим Бог є, тобто повнотою Божества. Біблія говорить нам, що повнота Божества перебуває в Христі (Кол. 2:9). Вся повнота Божества перебуває в Христі тому, що Христос як втілення Бога був явлений, щоб бути життям людини. Це життя містить всю повноту Божества, тобто все, чим є Бог. Все, чим є Бог, міститься в цьому житті. Те, що Бог є Богом, визначається цим життям. Отже, це життя – вміст Бога, повнота Божества. Коли ми приймаємо це життя, ми приймаємо вміст Бога і ми приймаємо все, що в Ньому є. Життя всередині нас – це те, чим є Бог. Сьогодні саме в цьому житті Бог стає нашим усім і є нашим усім; саме в цьому житті Бог стає нашим Богом і є нашим Богом. Оскільки в Христі це життя є повнотою Божества та вмістом Самого Бога, в нас воно також є повнотою Божества та вмістом Самого Бога.

IV. ЖИТТЯ – ЦЕ САМ БОГ

Ми побачили, що життя є витіканням Бога і що життя є вмістом Бога. Витікання Бога виходить із Самого Бога, і вміст Бога – це також Сам Бог. Оскільки життя – це і витікання Бога, і вміст Бога, безумовно, життя – це Сам Бог. Це четвертий момент, який ми повинні знати щодо того, чим є життя.

В Ів. 14:6 Господь Ісус говорить, що Він є життя. Далі, у віршах з 7 по 11, Він відкриває учням, що Він і Бог – одне і що, коли Він говорить це слово, Бог говорить у Ньому. Він – Бог, який став плоттю, і Він – Бог у плоті (Ів. 1:1, 14; 1 Тим. 3:16). Коли Він говорить, що Він є життя, – це Сам Бог говорить, що Він є життя. Отже, Його слова розкривають нам, що життя – це Сам Бог.

Нам потрібно звернути увагу на те, що в Біблії нечасто використовується термін «Боже життя». Вчення Біблії здебільшого розкриває нам, що Бог є життя. У Біблії переважно говориться про Бога як життя і нечасто згадується вислів «Боже життя». В ній говориться, що Бог є нашим життям, і вона розповідає про Бога як наше життя, але в ній майже ніколи не згадується, що Бог хоче, щоб ми прийняли Його життя. Вислів «Боже життя» відрізняється від висловів «Бог є життя» або «Бог як життя». Вислів «Боже життя» не обов'язково має на увазі всього Бога, тоді як вислови «*Бог є життя*» або «*Бог як життя*» вказують на всього Бога. Якщо бути точним, коли ми приймаємо життя, ми приймаємо не Боже життя, а Бога як життя. Бог не лише дав нам Своє життя, а й Сам прийшов, щоб бути нашим життям. Оскільки Сам Бог є життя, Його життя – це Він Сам.

Тоді що ж таке життя? Життя – це Сам Бог. Що означає мати життя? Мати життя – значить мати Самого Бога. Що означає являти життя? Являти життя – значить являти Самого Бога. Життя нічим не відрізняється від Бога. Інакше воно не було б життям. Ми маємо це чітко розуміти. Недостатньо просто знати, що ми маємо життя; ми повинні також знати, що це життя, яке ми маємо, – це Сам Бог. Недостатньо просто знати, що нам потрібно являти життя; ми повинні також знати, що життя, яке нам треба являти, – це Сам Бог.

Брати та сестри, чим насправді є життя, яке ми маємо являти? Що ми являємо, коли ми являємо життя? Чи являємо ми життя, коли ми являємо любов, смирення, лагідність та терпіння? Ні! Оскільки ані любов, ані смирення, ані лагідність, ані терпіння не є життям. Жодні добрі якості або чесноти не є життям. Лише Сам Бог є життя. Тому, якщо ми являємо всі ці чесноти, це не означає, що ми являємо життя. Ми являємо життя лише тоді, коли ми являємо Самого Бога. Якщо любов, смирення, лагідність та терпіння, які ми являємо, – це не витікання Бога і не прояв Бога, вони не є

життям. Будь-які хороші якості або чесноти, які ми являємо, не є життям, якщо вони не є вираженням Бога через нас. Наші чесноти повинні бути витіканням Бога, проявом Бога та вираженням Бога; лише тоді ми будемо являти життя, оскільки життя – це Сам Бог.

У Кол. 2:9 та Еф. 3:19 говориться про повноту Бога. Життям, яке ми отримали, є цей повний Бог. Тому це життя також є повним. В ньому є любов і світло, смирення та лагідність, терпіння і поблажливість, співчуття і розуміння. Всі хороші якості та чесноти, які є в Богові, є і в цьому житті. Тому це життя може являти всі ці якості через нас. Являти ці чесноти – значить являти Бога, оскільки це життя є Бог. Хоча це життя, коли ми його являємо, має багато проявів, таких як любов, смирення, лагідність та терпіння, усі вони є вираженням Бога, бо являємо ми їх, черпаючи з Бога. Все, що ми являємо, черпаючи з Бога, є вираженням Бога, або вираженням життя, оскільки Бог – це життя, а життя – це Бог.

V. ЖИТТЯ – ЦЕ ХРИСТОС

Біблія показує, що життя – це Сам Бог. До того ж вона показує нам, що життя – це Христос. Життя було Богом; потім Бог став плоттю, тобто Христом. Отже, Христос – це Бог, і Христос – це також життя (1 Ів. 5:12). Життя, яке було Богом, життя, яке є Бог, міститься в Ньому (Ів. 1:4). Тому Христос неодноразово казав, що Він є життя (Ів. 14:6; 11:25) і що Він прийшов, щоб людина мала життя (Ів. 10:10). Ось чому в Біблії говориться, що той, хто має Його, має життя (1 Ів. 5:12) і що Він в нас є нашим життям (Кол. 3:4).

Життя – це Сам Бог, так само життя – це Христос. Мати життя – значить мати Самого Бога, так само мати життя – значить мати Христа. Являти життя – значить являти Самого Бога, так само являти життя – значить являти Христа. Життя нічим не відрізняється від Бога, так само життя нічим не відрізняється від Христа. Будь-яке відхилення від Бога не є життям, так само й будь-яке відхилення від Христа не є життям. Христос – це Бог як життя. Бог явлений як життя саме через Христа і як Христос. Отже, Христос – це життя, а життя – це Христос.

VI. ЖИТТЯ – ЦЕ СВЯТИЙ ДУХ

Після того як Господь Ісус сказав в Ів. 14:6, що Він є життя, Він

відкрив Своїм учням не лише те, що Він і Бог – одне (в. 7-11), а й те, що Він і Святий Дух – також одне (в. 16-20)*. У віршах з 7 по 11 Він показав нам, що Він є втіленням Бога: Він є в Бозі, і Бог є в Ньому. Отже, те, що Він є життя, означає, що Бог є життя. Далі, у віршах з 16 по 20*, Він показав, що Святий Дух – це Його втілення, це Він в іншому вигляді, і коли Його фізична присутність залишить нас, Дух дійсності, тобто Він Сам як інший Утішитель, увійде в нас і буде перебувати з нами. Дух, який живе в нас і перебуває з нами, – це Він Сам; Той, хто живе в нас як наше життя, щоб ми жили. Отже, ці два уривки показують нам, що Він є життя тому, що Бог перебуває в Ньому і Він є Святим Духом. Бог перебуває в Ньому як життя, і Він є Святий Дух як життя. Він – життя, а отже, Бог – життя, і також Святий Дух – життя. Тому в Ів. 4:10, 14 говориться, що жива вода, яку Він дає, – це вічне життя. Далі, в Ів. 7:38-39 говориться, що жива вода, яка витікає з нас – це Святий Дух, якого ми отримали. Це показує, що Святий Дух є вічним життям. Святий Дух, якого ми отримуємо, – це вічне життя, яке ми переживаємо, або Христос, якого ми переживаємо як життя. Вічне життя, або Христа як життя, ми маємо переживати як Святого Духа. Ось чому Святий Дух називається «Духом життя» (Рим. 8:2).

Святий Дух – це «Дух життя», тому що саме на Нього покладено те, що Бог і Христос є життям. Він і життя єдині й не можуть бути розділені. Дух – це Дух життя, а життя – це життя Духа. Життя є Його вмістом, а Він є дійсністю життя. Точніше кажучи, Він не лише дійсність життя, а й саме життя.

Всі ми знаємо, що Бог – це Триєдиний Бог: Отець, Син і Дух. Отець – в Сині, а Син – в Духові. Отець в Сині був явлений серед людей, тому Син – це прояв Отця. Син як Дух входить в людину, тому Дух – це Син, який входить в нас. Отець – це джерело життя, саме життя. Оскільки Син – це явлення Отця (1 Тим. 3:16), Він також є явленням життя (1 Ів. 1:2). І оскільки Дух – це Син, який входить в нас, Він також є життям, яке входить в нас. Від початку життям є Отець, згодом у Сині воно було явлено серед людей, а як Дух, життя входить в людину, щоб вона могла переживати його. Так Дух стає Духом життя. Оскільки Дух – це Дух життя, людина

*У віршах 16 і 17 Господь називає Святого Духа «Він», але у 18 вірші Він змінив займенник «Він» на «Я». У такий спосіб Господь сказав, що «Він» – це «Я». Це розкриває, що Святий Дух, про якого Він говорив у 16 і 17 віршах, – це Він Сам.

може отримати життя через Духа, і коли людина налаштовує свій розум на Духа, її розум також є життям (Рим. 8:6). Оскільки Дух – це Дух життя, коли людина вправляє свій дух, щоб торкнутися Духа, вона торкається життя. Коли вона торкається Духа, вона торкається життя, і коли вона слухається Духа, вона переживає життя.

Отже, життя – це Триєдиний Бог. Але для нас життя – це не Триєдиний Бог на небі, а Триєдиний Бог, який тече. Те, що Триєдиний Бог тече, означає, що Його вміст, яким є Він Сам, спершу витік через Христа, а потім цей вміст витік як Дух, щоб ми отримали Його як життя. Тому, коли ми торкаємося Бога в Христі як Духа, ми торкаємося життя, тому що життя – це Бог в Христі як Дух.

Розділ Другий

ЩО ТАКЕ ПЕРЕЖИВАННЯ ЖИТТЯ?

Тепер ми перейдемо до другого питання: що таке переживання життя? Якщо ми побачили, що таке життя, нам буде легко зрозуміти, що таке переживання життя.

І. ПЕРЕЖИВАТИ БОГА

Ми побачили, що життя – це Сам Бог. Бог, який втікає в нас, якого ми приймаємо та переживаємо, є життям. Отже, переживати Бога – значить переживати життя. Всі переживання життя пов'язані з тим, що ми переживаємо Бога й торкаємося Його. Якщо в якомусь переживанні ми не торкаємося Бога, це не є переживанням життя.

Наприклад, іноді людина кається не через те, що отримала просвітлення від Бога, а через самоаналіз. Оскільки таке покаяння не спонукає людину торкатися Бога, воно не є переживанням життя. Покаяння як результат Божого просвітлення, безумовно, спонукає людину торкнутися Бога, і тому воно є переживанням життя.

Все те, що походить із власної поведінки людини, не є переживанням життя. Це щось штучне і є результатом самотійної роботи людини, а не результатом того, що Бог пройшов через людину або людина пройшла через Бога, і тому не може вважатися переживанням життя.

Що тоді може вважатися переживанням життя? Це переживання, яке є результатом того, що Бог пройшов через людину, а людина пройшла через Бога. Наприклад, коли ми молимося, ми зустрічаємося з Богом, отримуємо просвітлення, бачимо свою провину й розв'язуємо цю проблему перед Богом. Ми не намагаємося самотійно виявити свою провину, але, коли ми наближаємося до Бога, Він зустрічається з нами внутрішньо, і тоді ми бачимо свою провину. Бог є світло, тому, коли ми зустрічаємо

Його, ми бачимо свою провину в Його світлі. Ми спонтанно визнаємо свої гріхи перед Богом і просимо очистити нас кров'ю Господа. В результаті Бог проходить через нас і ми проходимо через Бога. Таке переживання спонукає нас переживати Бога, тому воно є переживанням життя.

Всі переживання життя виходять із Бога і є результатом Його роботи всередині нас; тому вони спонукають нас торкатися Бога й переживати Його. Будь-які інші переживання не є переживаннями життя, тому що життя – це Сам Бог, і переживати життя – значить переживати Бога. Отже, будь-які переживання Бога являтимуть життя (Флп. 2:13-16).

II. ПЕРЕЖИВАТИ ХРИСТА

Безсумнівно, переживати життя – значить переживати Бога, проте, щоб ми могли переживати Бога, Він помістив Себе в Христа. Христос – це прояв і втілення Бога; Він – Бог, який стає нашим переживанням. Тому все наше переживання Бога – це переживання Христа і це переживання в Христі. Оскільки переживати життя – значить переживати Бога, то переживати життя також означає переживати Христа.

Бог є життя, проте Він не може бути нашим життям, якщо Він не в Христі та якщо Він не став Христом, щоб ми переживали Його. Щоб ми могли переживати Його, Він має бути нашим життям. Проте Він не може бути нашим життям, перебуваючи на небі в неприступному світлі (1 Тим. 6:16). До того ж, щоб бути нашим життям, Він повинен мати нашу людську природу. Його божественне життя мало злитися з людською природою, щоб воно могло з'єднатися з нами, тими, хто має людську природу, і бути нашим життям. Тому Він зійшов із неба, став плоттю і злився з людською природою. Отже, Бог став Христом, і Він стає нашим життям у людській природі, щоб ми переживали Його. Коли ми переживаємо Його як наше життя, ми переживаємо Христа.

Якщо коротко, коли ми переживаємо Христа, ми переживаємо такі аспекти:

А. Христос відкривається в нас (Гал. 1:16)

Це наше початкове переживання Христа після нашого спасіння. Ми переживаємо те, що Бог відкриває Христа в нас через

Святого Духа, що робить нас здатними знати Його і приймати Його як наше життя та все для нас.

Б. Христос живе в нас (Гал. 2:20)

Після спасіння ми постійно переживаємо те, що Христос живе в нас як наше життя. Тобто ми переживаємо Христа, який перебуває в нас і живе за нас. Це постійне переживання Христа в нашому повсякденному житті складає для нас, святих, основну частину нашого переживання Христа.

В. Христос формується в нас (Гал. 4:19)

Це відбувається, коли ми дозволяємо всьому Христовому бути елементом нашого внутрішнього життя, щоб Христос міг зростати й формуватися в нас. Христос перебуває в нас не лише для того, щоб ми переживали Його як наше життя, як Того, хто живе за нас, а навіть більше того, щоб ми могли переживати Його як все для нас. Так ми даємо Йому можливість зростати й формуватися в нашому житті, щоб Його життя досягло зрілості в нас.

Г. Христос звеличується в нашому тілі (Флп. 1:20-21)

Це відбувається, коли ми дозволяємо всьому Христовому стати вираженням нашого зовнішнього життя, щоб Христос був явлений зовні. За будь-яких обставин, чи то через життя, чи то через смерть, ми дозволяємо Христу бути звеличеним у нашому тілі. Тобто для нас жити – це Христос. Звичайно, це більш глибоке переживання Христа; ми переживаємо не лише те, що Він формується в нас, але й те, що Він звеличується в нас. Формування Христа в нас є зрілістю внутрішнього життя, саме тоді все Христове стає нашим внутрішнім елементом. Звеличення Христа в нашому тілі є вираженням зовнішнього життя, так ми дозволяємо всьому Христовому стати нашим зовнішнім проявом. Отже, ми переживаємо Христа не лише як елементи в нашому внутрішньому житті, але і як прояв нашого зовнішнього життя.

Г. Наповнюємося мірою зросту повноти Христа (Еф. 4:13)

Це означає, що всі ми, тобто Тіло, переживаємо Христа, поки

ми не наповнимося елементами і складом Христа; так ми зростаємо й наповнюємося зростом повноти Христа. Звичайно, це сукупне переживання Христа в повноті.

Д. Перетворюємося в образ Христа (2 Кор. 3:18)

Наше переживання Христа може перетворювати нас, поки ми не станемо такими, як Він. Це починається з нашого переживання того, що Христос відкривається в нас, і продовжується до викуплення нашого тіла (Рим. 8:23). Чим більше ми переживаємо Його, тим більше ми змінюємося, доки навіть наше тіло не зміниться так, що стане подібним до Його славного тіла (Флп. 3:21). На той час ми повністю уподібнимося до Його образу (Рим. 8:29) і будемо «подібні до Нього» (1 Ів. 3:2). Тоді ми будемо переживати Його у всій повноті.

Все, що пов'язано з нашим внутрішнім життям і з нашим зовнішнім освяченим життєм, має бути нашим переживанням Христа. Оскільки Христос – наше життя, Він також наше освячення (Кол. 3:4; 1 Кор. 1:30). Будь-яким переживанням, пов'язаним із нашим внутрішнім життям, має бути Христос, який живе в нас. Навіть більше, нашим зовнішнім освяченим життєм має бути Христос, який живе через нас. Всі наші переживання життя мають бути переживанням Христа. Нам потрібно мати не лише такі значні переживання, як смерть із Христом, воскресіння з Христом і вознесіння з Христом; навіть невеликі переживання життя в нашому повсякденному житті мають бути переживанням Христа. Чи то визволення від гріха, чи перемога над світом, прояв освячення й духовності, чи прояв любові та смирення – усе це має бути переживанням Христа. Навіть незначні прояви поблажливості й терпіння щодо інших людей мають бути переживанням Христа.

Переживати Христа – значить дозволяти Христу жити і внутрішньо, і зовнішньо. Переживати Христа – значить приймати Христа як життя і завдяки цьому жити Христом. Якщо ми переживаємо Христа, це означає, що всіма нашими вчинками і всіма нашими діями є Сам Христос, який являє Себе через наші вчинки та дії. Переживати Христа – значить переживати силу Його воскресіння (Флп. 3:10); це переживання Христа як життя, тому таке переживання також є переживанням життя.

III. ПЕРЕЖИВАТИ СВЯТОГО ДУХА

У 14-му розділі Євангелія від Івана Господь Ісус сказав, що Він є життя (в. 6). Після цього Господь показав нам, що Він і Бог – одне, що Він в Богові, а Бог в Ньому, що Він є життя, а отже, Бог є життя (в. 7-11), і що Святий Дух і Він – одне, і що Святий Дух, який входить в нас і перебуває з нами, – це Христос, який живе в нас як наше життя (в. 16-19). Окрім цього Христос показав, що коли Він як Святий Дух входить в нас і живе в нас, це означає, що і Він, і Бог як Дух входять в нас і перебувають з нами як наше життя (в. 20-23). Тобто після того, як Господь сказав, що Він є життя, Він показав нам три речі: 1) Бог перебуває в Ньому як життя, 2) Він є Святий Дух як життя, і 3) Триєдиний Бог входить в нас як життя. Тому, коли ми переживаємо життя, ми переживаємо не лише Бога, не лише Христа, а й Святого Духа. Насправді, Святий Дух – це Бог і Христос як життя, яких ми переживаємо, або Бог в Христі як життя, якого ми переживаємо.

Як Христос є втіленням Бога, так і Дух є втіленням Христа. Бог як життя – у Христі, а Христос як життя є Святий Дух. Ми переживаємо Бога в Христі, і ми переживаємо Христа як Святого Духа. Отже, переживання життя є як переживанням Бога і Христа, так і переживанням Святого Духа.

Бог є життя, Христос – це Бог, який приходить як життя, а Святий Дух – це Дух Бога в Христі як життя, Дух життя (Рим. 8:2). Саме цей Дух життя, Святий Дух, спонукає нас переживати весь вміст Бога в Христі як життя. Саме цей Святий Дух спонукає нас переживати Христа, який оселився в нас, і саме цей Святий Дух життя спонукає нас переживати Божу силу воскресіння в Христі (Рим. 8:9-11). Саме цей Святий Дух життя приводить нас до того, щоб ми умертвляли порочні тілесні вчинки, і саме цей Святий Дух життя молиться в нас (Рим. 8:13, 26). Всі наші переживання життя, і глибокі, і неглибокі, є результатом роботи Святого Духа, а отже, вони всі є переживаннями цього Святого Духа життя.

У Рим. 8:9-11 ми бачимо не лише те, що саме Святий Дух робить нас спроможними переживати Христа, який оселився в нас, і Божу силу воскресіння, але й те, що саме Святий Дух, який перебуває в нас, спонукає нас переживати те, що життя – це Христос, і що саме Бог, який перебуває в нас, спонукає нас переживати життя. Отже, ми переживаємо життя Бога в Христі завдяки Святому Духу. Тому,

щоб переживати це життя, нам потрібно переживати Святого Духа; коли ми переживаємо це життя, ми переживаємо Святого Духа.

Отже, переживання життя – це переживання Триєдиного Бога, переживання Бога в Христі як Святого Духа, який є нашим життям. Коли Святий Дух працює в нас, веде нас до того, щоб ми переживали Христа і переживали Бога в Христі, це і є переживанням життя. Коли у Святому Дусі ми проходимо через Бога і Христа й дозволяємо Богу і Христу проходити через нас, це і є переживанням життя. Лише таке переживання Святого Духа, Христа і Бога є переживанням життя. Все інше не може вважатися переживанням життя. Це можна назвати завзяттям, релігійним способом життя або ж самовдосконаленням, але це не є переживанням життя. Переживати життя – значить переживати Бога, переживати Христа і переживати Святого Духа. Це не пов'язано з нашими справами чи спробами самовдосконалитися, навпаки, це результат того, що Бог рухається в нас, Христос живе через нас і Святий Дух помазує нас всередині. Прагнімо цього!

Розділ Третій

ПЕРШЕ ПЕРЕЖИВАННЯ ЖИТТЯ – ВІДРОДЖЕННЯ

Ми побачили, чим є життя, і ми побачили, що таке переживання життя. Тепер ми розглянемо перше переживання життя – відродження. Відродження – це перший крок в нашому переживанні Божого життя, тому це наше перше переживання Божого життя. Це фундаментальне й надзвичайно важливе переживання. Щоб розглянути його, ми виділимо декілька моментів. Перший із них такий.

І. НАВІЩО ПОТРІБНЕ ВІДРОДЖЕННЯ

Чому нам потрібно відродитися? Це необхідно з двох причин. По-перше, існує нижчий аспект: відродження потрібно тому, що наше життя стало розтлінним та порочним (Єр. 17:9; Рим. 7:18) і воно не може змінитися й стати хорошим (Єр. 13:23). Саме цю причину ми зазвичай наводимо, говорячи, що нам потрібне відродження. Нам потрібне відродження, тому що 1) наше життя розтлінне й порочне і 2) його неможливо вдосконалити. Всі мудреці минулого і сьогодення обстоюють доктрину самовдосконалення з метою вдосконалити людину. Але оскільки людське життя вже розтлінне та не може стати хорошим завдяки вдосконаленню, Боже спасіння не виправляє і не вдосконалює людину, а відроджує людину. Це перша причина, з якої нам потрібне відродження.

По-друге, існує вищий аспект, інша причина, через яку нам потрібне відродження. Але спочатку поставимо наступне запитання: якби наше життя не стало розтлінним і порочним, чи потрібно було б нам відродження? Так. Нам однаково потрібно було б відродження, тому що наше людське життя – це лише створене життя, це не Боже нестворене життя. При створенні ми отримали лише створене життя, ми не отримали Божого нествореного життя. Божий задум щодо нас, людей, полягає в тому, щоб ми

отримали Його нестворене життя та були перетворені в Його образ, щоб бути такими, як Він. Тому, навіть якби наше людське життя не було розтлінним, ми все одно потребували б відродження.

Спочатку життя Адама не було розтлінним, проте воно було створеним життям, воно ніколи не було нествореним життям. Життя Адама було людським життям, а не Божим життям. Тому, навіть якби людина не занепадала, а її життя не було б розтлінним і було хорошим та непорочним, вона все одно потребувала б відродження. Божий задум у створенні людини полягав не лише в тому, щоб отримати хорошу людину, а в тому, щоб отримати Боголюдину – ту, що мала б життя і природу Бога й була б такою самою, як Бог. Якби Бог хотів, щоб людина просто була хорошою, і якби людина уникнула падіння й розтління, тоді їй не потрібно було б відродження. Але бажання Бога полягає не в тому, щоб людина просто була хорошою; Він хоче, щоб людина була *Боголюдиною*, такою самою, як і Він. Тому навіть хороша людина має бути відроджена.

Не нехуйте цією другою причиною. Це дуже важливе питання. Мета відродження полягає в тому, щоб ми мали Боже життя та були такими, як Бог! Певна річ, ми розтлінні, порочні та нас неможливо вдосконалити; проте навіть якби ми були бездоганними або нас можна було б покращити й зробити досконалими, ми все одно потребували б відродження, щоб мати Боже життя.

Бог створив людину, щоб людина була подібна до Нього та була Боголюдиною, яка володіє Його життям і природою. Але коли Він створив людину, Він не вклав у неї Своє життя. Він хотів, щоб людина скористалася своєю волею та обрала прийняти Боже життя. Тому, навіть якби ми, створені люди, не занепали, нам все одно було б потрібно отримати Боже життя на додачу до свого людського життя. Це означає, що нам потрібно народитися заново.

Отже, відродження необхідно з двох причин. Згідно з нижчим аспектом, наше життя розтлінне та порочне, його неможливо змінити, тому нам потрібне інше життя, яким ми могли б жити. Згідно з вищим аспектом, намір Бога полягає в тому, щоб ми були подібні до Нього, для цього ми маємо отримати Боже життя на додачу до нашого власного життя. Нехай же всі ми побачимо це, щоб надалі, говорячи про відродження, ми вказували б і на цей вищий аспект; це дасть людям змогу побачити, що, навіть якби ми

були досконалими та безгрішними, нам все одно потрібно було б відродження.

II. ЩО ТАКЕ ВІДРОДЖЕННЯ

Згідно з Писаннями, відродитися – значить народитися від Духа (Ів. 3:3-6). Спочатку наш дух був мертвий, але під час увірування, Дух Божий увійшов і торкнувся нашого духу; отже, наш дух отримав Боже життя та був оживлений. Так Дух Божий народив нас; це сталося на додачу до нашого першого, природного народження. Якщо коротко, відродитися – значить народитися заново, народитися від Бога (Ів. 1:13), тобто отримати Боже життя на додачу до нашого людського життя, яке ми вже мали.

Відродитися – значить народитися заново. Чому ми використовуємо термін «народитися заново»? Спершу ми народилися від своїх батьків, але тепер ми народилися ще раз, цього разу від Бога. Тому це переживання називається народженням заново. Коли ми народилися від наших батьків, ми отримали людське життя, а коли ми народилися від Бога, ми отримали Боже життя. Тому ми, відроджені люди, маємо Боже життя на додачу до людського життя.

Отже, ми повинні ясно побачити, що відродитися – значить народитися від Бога, тобто отримати Боже життя на додачу до свого людського життя. На додачу до нашого людського життя Бог вкладає в нас Своє життя; це і є відродженням.

III. ЯК НАМ ОТРИМАТИ ВІДРОДЖЕННЯ?

Як людині отримати відродження? Якщо коротко, то Дух Божий входить в людський дух і вкладає в нього Боже життя; так людина стає відродженою.

Як Дух Божий може увійти в людський дух? Коли людина чує благовістя або читає слово Писання, Дух Божий працює в ній і спонукає її відчувати свою гріховність та розтлінність; так людина виявляється викритою щодо гріха, праведності й суду (Ів. 16:8). Коли людина бачить себе як грішника, усвідомлює свою розтлінність і готова покаятися, тоді Дух Божий спонукає її побачити, що Господь Ісус є її Спасителем, і що Він помер на хресті та пролив Свою кров для прощення гріхів. В цей момент людина спонтанно вірить в Господа й приймає Його як свого Спасителя. Щойно людина приймає Господа як свого Спасителя, Дух Божий

входить в її дух і вкладає в нього Боже життя, так відроджуючи людину.

Отже, з погляду Духа Божого, відродження відбувається, коли Дух Божий входить в наш дух і вкладає в нього Боже життя. На наш погляд, відродження відбувається, коли ми каємося, віримо та приймаємо Господа як нашого Спасителя; в цей момент ми відроджуємося, тобто отримуємо Боже життя на додачу до нашого людського життя.

IV. РЕЗУЛЬТАТИ ВІДРОДЖЕННЯ

Якщо коротко, до результатів відродження можна віднести три пункти.

По-перше, завдяки відродженню люди стають дітьми Божими. Оскільки відродження – це народження від Бога, воно призводить до того, що люди стають дітьми Божими (Ів. 1:12, 13) і в них з'являються життєві стосунки з Богом. Життя, яке люди отримують від Бога завдяки відродженню, робить їх дітьми Божими; крім того, це життя дає людям владу бути дітьми Божими. Діти Божі, які володіють життям і природою Бога, а також здатністю бути такими самими, як Бог, можуть виконати Божий задум у створенні людини.

По-друге, завдяки відродженню люди стають новим творінням. Нове творіння – це творіння, яке має Божий елемент. Якщо щось має Божий елемент, воно є новим творінням. В старому творінні немає Божого елемента. Ми, люди, спочатку не маємо Божого елемента, тому ми є старим творінням. Ми стаємо новим творінням лише тоді, коли Божий елемент додається до нас. Ось що відродження звершило в нас. Завдяки відродженню ми отримали Боже життя та Божий елемент і таким чином стали новим творінням (2 Кор. 5:17). Це нове творіння є кристалізацією злиття Бога й людини. Це нове творіння – найдивовижніше, що існує у всесвіті: воно містить і божественний, і людський елементи, воно є і Богом, і людиною, і воно подібне і до людини, і до Бога.

По-третє, завдяки відродженню люди з'єднуються з Богом воедино. Завдяки відродженню, людина не лише отримує Боже життя та Божий елемент, а і з'єднується з Богом воедино. Через відродження Бог Дух входить в людський дух, внаслідок чого людина з'єднується з Ним як один дух (1 Кор. 6:17). Так Бог приводить людину в найглибші стосунки із Собою, робить її єдиною із Собою.

Отже, коли внаслідок нашого увірування в Господа Ісуса Святий Дух вкладає Боже життя в наш дух і ми народжуємося від Бога, стаємо Божими дітьми та з'єднуємося з Богом воєдино в новому творінні, – це і є відродження.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

ЩО МИ ОТРИМУЄМО ЗАВДЯКИ ВІДРОДЖЕННЮ

Якщо ми прагнемо зростати в житті, ми повинні розуміти, що таке відродження та що ми отримуємо завдяки відродженню. Відродження дає нам початок життя, а те, що ми отримуємо завдяки відродженню, забезпечує наше зростання в житті. Отже, якщо ми хочемо зростати в житті, нам потрібно мати певні знання про відродження, і нам потрібно знати, що ми отримуємо завдяки відродженню.

Те, що ми отримуємо завдяки відродженню, тісно пов'язане з результатами відродження. Результати відродження – це наслідок того, що ми отримуємо завдяки відродженню; перше виходить із другого. Результати відродження – це те, що відродження робить з нами, водночас те, що ми отримуємо завдяки відродженню – це ті речі, які ми отримуємо через відродження. Оскільки завдяки відродженню ми отримуємо певні речі, воно може здійснити щось в нас. Відродження може зробити нас дітьми Божими, тому що завдяки відродженню ми отримуємо життя Бога. Відродження може зробити нас новим творінням, тому що завдяки відродженню ми отримуємо елемент Бога. Відродження може з'єднати нас із Богом, тому що завдяки відродженню ми отримуємо Духа Божого. Всі результати відродження досягаються завдяки тому, що ми отримали через відродження. Завдяки цим речам ми не лише маємо різноманітні переживання в духовному житті, але й зростаємо в житті після відродження. Отже, якщо ми прагнемо зростати в житті, ми повинні знати все те, що ми отримуємо після відродження.

Згідно з вченням Біблії, ми отримуємо принаймні сім речей завдяки відродженню. Ці речі є або чимось божественним і великим, або чимось важливим і тісно пов'язаним із нами. Розглянемо коротко кожную з цих семи речей.

І. БОЖЕ ЖИТТЯ

Перше, що ми отримуємо завдяки відродженню – це Боже життя. Ми вже побачили в попередньому розділі, що відродження відбувається, коли Дух Божий вкладає Боже життя в наш дух. Під час відродження Дух Божий насамперед вкладає в нас Боже життя. Отже перше, що відродження надає нам, – це Боже життя.

Але що таке Боже життя? Боже життя – це вміст Бога і Сам Бог. Все, що в Богові є, і все, чим є Сам Бог, міститься в Божому житті. Вся повнота Божества захована в житті Бога. Боже життя також містить природу Бога. Боже життя охоплює всі аспекти того, чим є Бог.

Все, чим є будь-яка жива істота, міститься в її житті. Всі її здібності та функції випливають з її життя, і всі її зовнішні дії та прояви виходять з її життя. Будь-який живий організм є тим, чим він є, тому що він має таке життя. Його єство визначається його життям. Це очевидний принцип.

Бог є найвищою живою істотою, і, безсумнівно, все, чим Він є, міститься в Його житті. Все, чим Він є: істина, святість, світло чи любов – виходить із Його життя. Всі Його прояви: милосердя, праведність, доброта або прощення – виходять із Його життя. Саме завдяки Його життю Він має такі внутрішні божественні здібності та функції, а також такі зовнішні божественні дії та прояви. Він є таким Богом, тому що Він має таке життя. Отже, єство Бога визначається Його життям.

Оскільки життя Бога – це вміст Бога, в ньому захована повнота Бога і в ньому міститься природа Самого Бога, а отже, коли ми отримуємо життя Бога, ми отримуємо повноту Бога (Кол. 2:9-10) і ми маємо Божу природу (2 Пет. 1:3-4). Оскільки все, що Бог має в Собі, і все, чим Бог є, визначається Божим життям, то коли ми отримуємо це життя, ми отримуємо все, що є в Богові, і все, чим Він є. Оскільки завдяки Божому життю Бог має такі внутрішні божественні здібності та функції, завдяки Божому життю ми також маємо ці внутрішні здібності та функції. Оскільки все, чим Бог є, і все, що Він робить, виходить із Його життя, ми, маючи в собі це життя, можемо бути тим, чим є Бог, і робити те, що робить Бог. Тобто, ми можемо бути подібними до Бога й можемо являти Бога.

Брати та сестри, чи усвідомлювали ви колись, що завдяки тому,

що Боже життя в нас, ми маємо всі здібності та функції, які є в Богові? Чи усвідомлювали ви колись, що завдяки тому, що ми маємо Боже життя в нас, ми можемо бути тим, чим є Бог, і робити те, що робить Бог? В Богові є така здібність, як святість, і така функція, як світло. Оскільки в нас є Боже життя, така сама здібність, святість, і така сама функція, світло, є і в нас. Як Бог може являти Свою святість і випромінювати Своє світло, так і ми, завдяки тому, що в нас є Його життя, можемо являти Його святість і випромінювати Його світло; тобто ми можемо бути такими ж святими, як Бог, і такими ж сяючими, як Бог. Бог є любов, і те, що Він робить – це праведність. Оскільки ми маємо Боже життя, ми можемо бути тим, чим є Бог, і робити те, що робить Бог. Як Бог є любов'ю і чинить праведність, так і ми, завдяки тому, що в нас є Боже життя, можемо бути любов'ю, якою є Бог, і чинити праведність, яку чинить Бог. Це означає, що ми можемо любити так, як любить Бог, і бути такими ж праведними, як і Бог. Отже, ми можемо бути подібними до Бога та являти Бога.

Крім того, ми маємо знати, що Боже життя – це велика сила, яка воскресила Господа Ісуса. Коли Господь Ісус воскрес, Він скинув смерть і переміг її. Смерть дуже сильна (Пісн. 8:6). Крім Бога і Його життя у всьому всесвіті немає нічого, що було б сильніше за смерть. Коли Господь Ісус увійшов у смерть, вона використала всю свою силу, щоб втримати Його, але Господь прорвався через утримуючу силу смерті й воскрес! Господь зміг воскреснути і смерть не змогла втримати Його (Дії. 2:24), бо в Ньому є могутнє життя Бога. В цьому житті є Божа велика сила й саме воно дало Йому змогу прорватися через могутню утримуючу силу смерті. Боже життя, яке ми отримуємо під час відродження – це велике могутнє життя Бога! Це велике могутнє життя Бога сьогодні є великою силою воскресіння в нас, що дає нам змогу скинути смерть і перемогти все, що належить до смерті, так само як Бог переміг усе це.

Біблія показує нам, що Бог має два види великої сили: велика сила творіння та велика сила воскресіння. Божа могутня сила творіння називає те, чого не існує, тим, що існує. Велика сила воскресіння дає життя мертвим. Саме в цю силу повірив Авраам (Рим. 4:17). Божа велика сила творіння, що міститься в Божій руці, здатна створити все для людини. Божа велика сила воскресіння, що міститься в Божому житті та є Божим життям, дає змогу людині

звільнитися від усього мертвого, що перебуває поза Богом, і так являти Самого Бога. Боже життя, яке ми отримуємо завдяки відродженню, – це Божа велика сила воскресіння! Через відродження Бог вклав в нас Своє життя; тобто Він вклав в нас Свою велику силу воскресіння. Нехай всі ми побачимо, що Боже життя, яке ми отримали при відродженні, – це Божа велика сила воскресіння! Життя, яке сьогодні в нас, може зробити нас такими ж сильними, як Бог. Як Бог може перемогти смерть, так і ми також можемо перемогти смерть завдяки тому, що в нас є це життя великої сили. Яким надзвичайним є Боже життя, яке ми отримали завдяки відродженню! Наскільки ж це життя може зробити нас схожими на Бога! Як же нам потрібно поклонятися й дякувати Богу за це життя!

II. ЗАКОН ЖИТТЯ

Оскільки відродження дає нам Боже життя, воно також дає нам закон життя. Оскільки життя Бога увійшло в нас, закон життя, який міститься в цьому житті, також увійшов в нас.

Кожне життя має свою вроджену здатність, тобто природну функцію, а природна функція будь-якого життя є її природним законом, або її законом життя. Коли життя входить в певне створіння, це життя спонукає це створіння мати свій природний закон, або свій закон життя. Так само життя Бога має свою божественну здатність, тобто воно має свої божественні природні функції. Природні функції Божого життя – це його природний закон, його закон життя. Коли Боже життя входить в нас, воно привносить в нас природний закон, який міститься в цьому житті, і цей закон стає законом життя в нас. Отже, коли життя Бога входить в нас, закон життя, який міститься в ньому, також входить в нас. Оскільки ми отримуємо Боже життя через відродження, то і власний йому закон життя ми також отримуємо через відродження.

В першому розділі ми побачили, що в Божому житті міститься природа Бога і що в Божому житті захована повнота Бога; тому закон, який міститься в Божому житті, сумісний із Самим Богом, з тим, чим Бог є, і з Божою природою. Тобто цей закон є законом Самого Бога. Коли Боже життя привносить в нас свій закон, це означає, що воно привносить в нас закон Бога.

Закон життя, який привносить в нас життя Боже, – це закони в

Євр. 8:10, які Бог вклав у наш розум і написав на наших серцях. Ці закони відрізняються від законів Старого Завіту. Закони Старого Завіту – це Божі закони, які Бог написав буквами на кам'яних скрижалях поза людиною (Вих. 34:1, 28). Закони життя – це закони Бога, які Бог написав Своїм життям на скрижалях нашого серця всередині нас. Закони, написані на кам'яних скрижалях – це зовнішні закони, закони букви, мертві й безсилі закони; ці закони нічого не можуть вчинити в людині (Рим. 8:3; Євр. 7:18-19). Закони, які написані на скрижалях нашого серця, – це внутрішні закони, закони життя, живі закони та закони великої сили; вони роблять нас спроможними не тільки знати бажання Божого серця й слідувати Його волі, а також знати Самого Бога та являти Його.

Природні закони, які містяться в будь-якому житті, спонукають живе створіння мимоволі знати, як жити і як діяти; отже, вони є живими законами всередині цього створіння. Як приклад розглянемо курку. Те, як вона має жити та як вона має нести яйця, обумовлюється природними законами, які містяться в житті курки. Завдяки цим законам вона мимоволі знає як це робити та як поводитися. Їй не потрібно давати жодних зовнішніх законів. Природні закони, які містяться в тому житті, що в ній, – це живі закони всередині неї. Завдяки ним вона знає, як їй потрібно жити, і вони дають їй здатність так жити.

Так само природні закони, які містяться в Божому житті в нас, є його природними здібностями; завдяки ним ми мимоволі знаємо, яких дій та вчинків чекає від нас Бог, як нам догодити Йому та як являти Його своїм життям. Завдяки природним здібностям, природним законам Божого життя, ми знаємо, відчуваємо, чи відповідає щось природі Бога, чи суперечить їй, чи хоче Бог, щоб ми робили щось чи ні. Так природні здібності, природні закони Божого життя, стають нашими внутрішніми законами.

Оскільки ці закони, що написані в нас, є природними здібностями, природними законами Божого життя, Біблія називає їх «законом». «Закон Духа життя», що згадується в Рим. 8:2, – це той закон життя, який є в нас. Оскільки цей закон виходить із Божого життя, а Боже життя міститься в Дусі Божому і не може бути відділене від Духа Божого, у Рим. 8 цей закон названий «законом Духа життя». Боже життя міститься в Дусі Божому та з'єднано з Духом Божим; Дух Божий містить життя Боже; це Дух Божого життя. Цей

закон виходить із Божого життя, отже він виходить із Духа Божого життя. Оскільки це – закон Божого життя, він також – закон Духа Божого життя.

Життя Боже могутнє; Дух Божий також могутній. Закон Духа життя, що походить від могутнього життя Бога й могутнього Духа Божого, також є могутнім. Ми можемо сказати, що життя Бога в нас є джерелом цього закону, а Дух Божий в нас є виконавцем цього закону. Отже, цей закон в нас є особливо сильним і могутнім; він робить нас спроможними мати не лише божественне знання, а й божественну силу. Щойно ми відродилися й отримали Боже життя, Бог хоче, щоб ми були Його народом і жили в Ньому згідно з цим сильним і могутнім законом, законом великої сили. Бог хоче, щоб після нашого спасіння ми жили Його життям та являли Його життя згідно з цим законом в нас, законом життя, живим законом.

III. НОВЕ СЕРЦЕ

В Єз. 36:26 сказано, що, коли Бог очищає нас, спасає або відроджує нас, Він дає нам нове серце. Отже, згідно з вченням Біблії, відродження також дає нам нове серце.

Що таке нове серце? Нове серце – це наше старе серце, що стало новим; нове серце виникає внаслідок оновлення нашого старого серця. Те, що Бог дав нам нове серце, означає, що Бог оновлює наше старе серце. Після того, як в Єз. 36:26 говориться, що Бог дає нам нове серце, там сказано, що Він забирає наше кам'яне серце й дає нам тілесне серце. З цього вірша зрозуміло, що Бог дає нам нове серце, оновлюючи наше старе серце.

Раніше наше серце протистояло Богу, не прагнуло Бога й було твердим, як камінь, щодо Бога; тому воно стало «кам'яним серцем». Коли Святий Дух відроджує нас, Він спонукає наше серце покаятися в гріху й стати м'яким щодо Бога. Отже, після відродження наше кам'яне серце стає «тілесним серцем». Тверде, кам'яне серце – це наше старе серце, а м'яке, тілесне серце – це нове серце, яке дає нам Бог. Це означає, що коли ми відроджуємося, Бог оновлює наше старе серце й робить його м'яким.

Наше серце – це орган наших прагнень і прихильностей; воно є нашим представником у тому, що стосується наших прагнень, прихильностей, задовольнень і бажань. Всі наші прагнення, при-

хильності, задоволення й бажання є функціями нашого серця. До відродження наше серце було схильне до гріха, любило світ і бажало потурати пристрастям. Проте щодо Бога воно було холодним і твердим. Воно не прагнуло Бога й не любило Бога. Воно не знаходило задоволення в чомусь Божому й духовному та не бажало цього. Тому, коли Бог відроджує нас, Він оновлює наше серце та робить його новим серцем з новими прагненнями, новими прихильностями, новими задоволеннями та новими бажаннями. Тому після відродження і спасіння, наше серце прагне Бога, любить Бога й бажає Бога; крім того, воно знаходить задоволення в Божому, духовному й небесному та бажає цього. Щоразу, коли згадуються ці речі, наше серце наповнюється радістю, відгукується та бажає їх.

Брати й сестри, чи побачили ви це? Під час нашого відродження Бог оновлює наше серце і дає нам нове серце, тому що Він хоче, щоб ми прагнули Його, захоплювались Ним, бажали Його й любили Його. Раніше ми не любили Його та не могли любити Його, бо наше серце було старим і твердим. Тепер Він оновив, пом'якшив і повернув наше серце, тому ми здатні й хочемо любити Його. Оскільки наше серце стало новим завдяки оновленню, воно тепер має нову функцію. Ця нова функція полягає в тому, що тепер наше серце може прагнути Бога й любити Бога та все Боже.

Оскільки відродження дає нам нове серце, у нас з'являються нові прагнення і любов, нові бажання та спонукання. Ці нові прагнення, любов, бажання та спонукання стосуються Бога та всього Божого. У цьому полягає функція нового серця; саме з цією метою Бог дає нам нове серце.

IV. НОВИЙ ДУХ

Після того, як в Єз. 36:26 говорить, що Бог дає нам нове серце, там сказано, що Бог також вкладає в нас новий дух. Отже, відродження дає нам не лише нове серце, а й новий дух.

Що таке новий дух? Новий дух – це наш мертвий старий дух, який став оновленим та оживленим. Так само як нове серце – це старе серце, що стало новим, так і новий дух – це старий дух, що став новим. Коли оновлюється старе серце, воно пом'якшується, а коли оновлюється старий дух, він стає живим, оскільки проблема нашого старого серця – в його жорсткості, а проблема нашого

старого духа – в його мертвості. Тому, коли Бог відроджує нас, Він оновлює наше старе тверде серце, пом'якшуючи його, щоб воно стало новим серцем, а також Він оновлює наш мертвий старий дух, оживляючи його, щоб він став новим духом.

Спочатку створений людський дух був для людини органом, за допомогою якого людина мала контактувати з Богом. Через свій дух та за його допомогою людина мала спільність із Богом і спілкувалася з Ним. Згодом, через гріхопадіння людини, осквернення гріха пошкодило її дух. Тому людський дух втратив свою функцію щодо Бога й став мертвим. Ставши мертвим, він став старим. Коли ми відроджуємося, завдяки тому що кров Господа Ісуса очищає осквернення, від якого постраждав наш дух, Дух Божий вкладає життя, яке є елементом Бога, в наш дух та оживляє його (див. Кол. 2:13). Так наш мертвий старий дух оновлюється і стає живим новим духом.

Наш дух спочатку був старим творінням; в ньому не було елементу Бога. Він не лише не мав Божого елементу, пізніше ще й гріх осквернив його; так наш дух став старим. Якщо хтось є частиною старого творіння, це зумовлено однією з двох причин: по-перше, він не отримав елементу Бога при створенні; по-друге, гріх і Сатана принесли в нього осквернення та розтління. Саме з цих двох причин наш дух став старим духом. Отже, коли Бог відроджує нас, щоб оновити наш старий дух і зробити його новим духом, Він працює у двох напрямках. З одного боку, завдяки крові Господа Ісуса, Він очищає наш дух від осквернення, так наш дух стає чистим. З другого боку, через Свого Духа, Він вкладає в наш дух Своє життя, так наш дух отримує Його елемент. Так Він оновлює наш старий дух і робить його новим духом. Він вкладає в нас новий дух через оновлення нашого старого духу та перетворення його в новий дух.

Якщо під час нашого відродження Бог вже дав нам нове серце, чому Він також вкладає в нас новий дух? Тому що серце може лише бажати Бога й любити Бога; воно не може контактувати з Богом або торкатися Бога. Тому Богу недостатньо дати нам лише нове серце; Він також повинен вкласти в нас новий дух. Якщо Бог дасть нам тільки нове серце, Він лише зможе спонукати нас бажати Його та любити Його, але Він не зможе зробити нас спроможними контактувати з Ним. Тому Йому потрібно вкласти в нас новий дух, щоб ми могли контактувати з Ним та перебувати в спільності з Ним.

Ми вже згадували, що серце – це орган наших прагнень і любові. Отже, функція серця щодо Бога полягає в тому, щоб прагнути до Нього та любити Його. Біблія говорить, що серце спрагле за Богом і прагне Бога (Пс. 42:1-2). Серце може бути спраглим за Богом і прагнути Його, але воно не може контактувати з Богом або торкатися Його. Функція серця полягає в тому, що воно може лише любити Бога й прагнути Його; воно не має здатності торкатися Бога. Саме дух, а не серце, має таку здатність контактувати з Богом. Серце придатне лише для того, щоб ми любили Бога, а дух придатний для того, щоб ми контактували з Богом і перебували в спільності з Ним.

Наприклад, у мене є хороша ручка. Моему серцю вона дуже подобається; але моє серце не може доторкнутися до неї або скористатися нею, тому що моє серце не має такої здатності. Таку здатність має моя рука. Рука – це ілюстрація духу. Хоча наше серце любить Бога і прагне Його, воно не може ані контактувати з Богом, ані перебувати в спільності з Ним. Це може робити лише наш дух. Тому, коли ми відроджуємося, Бог не лише дає нам нове серце, Він також вкладає в нас новий дух.

Новим серцем ми можемо бажати Бога та любити Бога, а новим духом ми можемо контактувати з Богом і торкатися Його. Завдяки нашому новому серцю у нас з'являються нові задоволення й прагнення, нові почуття та інтерес до Бога й до всього Божого. Завдяки нашому новому духу в нас з'являється новий контакт і проникливість, нова духовна здібність і функція щодо Бога та всього Божого. Раніше ми не любили Бога, нам не подобалося щось духовне, щось Боже; до того ж ми не були здатні контактувати з Богом або розуміти духовні речі. Але тепер ми маємо нове серце й новий дух; тому ми не тільки можемо любити Бога та все Боже, ми також можемо контактувати з Богом і пізнавати Бога та все Боже. Раніше ми не мали жодних почуттів і жодного інтересу до Бога. Ми були слабкими й не мали жодних здібностей до того, що стосувалося Бога та всього Божого. Але тепер, коли ми маємо нове серце й новий дух, ми не лише маємо почуття та інтерес до Бога та всього Божого, ми також повною мірою здатні контактувати з цим і розуміти це. Отже, коли наше серце любить Бога, наш дух торкається Його; коли наше серце задоволене всім Божим, наш дух розуміє це. Саме з цією метою Бог дав нам новий дух на додачу до нового серця.

V. СВЯТИЙ ДУХ

Після того, як в Єз. 36:26 говориться, що Бог дає нам нове серце і вкладає в нас новий дух, у вірші 27 говориться, що Бог вкладає в нас Свого Духа. Отже, завдяки відродженню ми також отримуємо Духа Божого.

Спочатку ми не мали Духа Божого. Крім того, наш власний дух був мертвий щодо Бога. Коли Бог відродив нас, з одного боку, Він через Свого Духа вклав у наш дух Своє життя, так оживляючи наш мертвий дух; а з іншого боку, Він вклав у наш дух Свого Духа; інакше кажучи, Його Дух почав жити в нашому оживленому, новому дусі. Тож ми, відроджені люди, маємо в собі не лише оживлений, новий дух, який має елемент Божого життя, а й Дух Божий, що оселився в нашому новому дусі*.

Чому Бог вклав Свого Духа в нас? Якою є функція Божого Духа, що оселився в нашому дусі? Згідно з Біблією, існує принаймні сім аспектів, сім основних функцій Духа Божого, що оселився в нас.

А. Як Дух, який оселився в нас

Бог вкладає в нас Свого Духа, щоб Його Дух оселився в нас, завдяки чому ми можемо знати Бога й переживати все, що Бог в Христі звершив для нас (Рим. 8:9-11). Це особливе благословення, дане Богом у часи Нового Завіту; у часи Старого Завіту його не існувало. У Старому Завіті Бог лише посилав Свого Духа зовнішньо, щоб Той працював над людиною; Він не вселяв Свого Духа в людину. Лише після смерті та воскресіння Господа, Бог дав нам Свого Духа та вселив Свого Духа в нас, щоб Він міг оселитися в нас (Ів. 14:16-17). Тому Він може внутрішньо відкрити нам Бога і Христа, щоб у Христі ми отримали повноту Бога й насолоджувалися нею (Кол. 2: 9-10).

Б. Як Утішитель

В Ів. 14:16-17 Господь розповів нам про Утішителя. Він сказав, що попросить Отця дати нам Святого Духа, щоб Він перебував в нас як інший Утішитель. Грецьке слово, перекладене тут як «Утішитель», у 1 Ів. 2:1 перекладається як «Захисник», грецькою

*У Рим. 8:9 говориться: «Божий Дух живе в вас», а у вірші 16 говориться: «Сам Дух свідчить з нашим духом» (досл.). Ці два вірші показують, що Дух Божий живе в нашому дусі; Він із нашим духом.

«паракліт», що означає «захисник, який перебуває поруч». Спочатку Бог віддав Свого Сина, щоб Він був нашим Утішителем, нашим Параклітом. Згодом, коли Його Син повернувся до Нього, Він дав нам Свого Духа, щоб Він був іншим Утішителем, іншим Параклітом. Це також означає, що Він послав Свого Духа як втілення Свого Сина як нашого Утішителя. Отже, Дух Божий, що оселився в нас, є самим втіленням Христа всередині нас. Він піклується про нас внутрішньо та розв'язує наші проблеми, так само як це робить Христос перед Богом.

В. Як Дух Істини

В Ів. 14:16-17 Господь говорить, що Святий Дух, який приходить, щоб оселитися в нас як Утішитель, – це «Дух Істини». Отже, Дух Божий, що оселився в нас, також є Духом Істини. Слово істина в тексті оригіналу означає дійсність. Дух Божий, який оселився в нас як Дух Істини або ж Дух дійсності, робить все, чим є Бог і Христос, дійсністю всередині нас. Дух Божий, який оселився в нас, відкриває нам і вкладає в нас як дійсність все, чим є Бог, і все, що Він у Христі приготував для нас, все, чим є Христос, і все, що Він звершив для нас Своєю смертю і воскресінням. Так ми можемо торкатися цього й переживати це, щоб все це стало нашим.

Г. Як Дух Життя

У 8-му розділі Послання до римлян Святий Дух, що оселився в нас, називається «Духом життя» (в. 9, 2). Це показує нам, що Дух Божий, який оселився в нас, також є Духом Божого життя. Хоча життя Боже міститься в Христі (Ів. 1:4), ми пізнаємо та переживаємо його через Святого Духа, який оселився в нас. Все, що стосується життя, відкривається нам Святим Духом, який оселився в нас. Всі переживання життя стають нашими також завдяки Святому Духу, який оселився в нас.

Г. Як печать

В Еф. 1:13 та 4:30 ми бачимо, що Святий Дух, якого ми прийняли під час відродження, перебуває в нас як печать. Коли Бог вкладає в нас Свого Духа, це означає, що Він ставить на нас печать Свого Духа. Коли печать ставиться на предмет, вона не лише стає знаком власності на цю річ, а й залишає свій відбиток на цьому

предметі. Це функція Духа Божого, який перебуває в нас як печать. Дух Божий, що оселився в нас, не лише служить знаком, який показує, що ми належимо Богу, і виділяє нас серед людей світу, а і як втілення Бога і Христа, ставить на нас печать образом Бога і Христа, щоб ми стали такими самими, як Бог і Христос.

Д. Як завдаток

В Еф. 1:14 та 2 Кор. 1:22 говориться, що Святий Дух Божий оселяється в нас як завдаток. Завдаток – це застава, гарантія. Дух Божий, який оселився в нас, є печаттю, яка позначає нас як Боже надбання й ставить на нас печать образом Бога; Він також є завдатком, який гарантує, що Бог і все, що Йому належить, є нашою часткою і спадщиною для нашої насолоди.

Е. Як помазання

У 1 Ів. 2:27 говориться, що всередині нас є помазання, яке ми отримали від Господа. Помазання в Біблії вказує на Духа Божого (Лк. 4:18). Тому в цьому вірші говориться, що Дух, який оселився в нас, є помазанням. Це помазання часто помазує нас. Помазання – це рух Духа Божого всередині нас. Коли Дух Божий рухається в нас і помазує нас, це означає, що Він вкладає в нас Самого Бога, щоб Божий елемент став нашим внутрішнім елементом і щоб ми знали Бога, Його бажання та Його волю в усьому*.

Які високі та славні ці сім функцій! Вони не лише описують функції Духа Божого, який оселився в нас, а й показують нам, яким Духом є цей Дух Божий, якого ми отримали через відродження.

VI. ХРИСТОС

У Рим. 8:9-10 ми бачимо, що Дух Божий, який оселився в нас, – це Дух Христа, а Дух Христа – це Христос, який оселився в нас. Це відкриває нам, що Дух Божий в нас – це втілення Христа. Оскільки при відродженні в нас входить Дух Божий, в нас також входить Христос.

Коли ми увірували, Бог через Свого Духа відкрив в нас Христа (Гал. 1:16). Тому, відколи ми прийняли Христа як Спасителя, Він як Дух оселився в нас (2 Кор. 13:5).

Для чого Христос оселяється в нас? Для того, щоб бути нашим

*Детальне пояснення цього питання наведено в книзі «Переживання життя» в сьомому розділі.

життям. Христос оселився в нас, щоб бути всім для нас, проте головним чином Він оселився в нас, щоб бути нашим життям.

У Своєму спасінні Бог віродив нас, щоб ми прийняли Його життя, мали Його природу й завдяки цьому були цілком такими, як Він. Він вклав Своє життя в Христа, щоб ми могли його прийняти (Ів. 1:4; 1 Ів. 5:11, 12). Інакше кажучи, Він хоче, щоб Христос був нашим життям (Ів. 14:6; Кол. 3:4). Хоча саме Його Дух вкладає в нас Його життя і саме завдяки Його Духу ми можемо знати, переживати та являти Його життя, Його життя – це Сам Христос. Хоча саме через Його Духа ми отримуємо, пізнаємо й переживаємо Його життя, Він робить Христа нашим життям. Те, що Бог через Свого Духа відкриває в нас Христа, означає, що Він хоче, щоб Христос був нашим життям. Те, що Христос оселяється в нас, означає, що Він живе в нас як наше життя (Гал. 2:20) і хоче являти Своє життя через нас (2 Кор. 4:10-11). Отже, Він хоче, щоб в Його житті ми виростили в Його образ і ставали такими самими, як Він (2 Кор. 3:18). Коли в Його житті ми виростаємо в Його образ і стаємо такими самими, як Він, ми виростаємо в образ Бога і стаємо такими самими, як Бог, тому що Він є образом Бога (Кол. 1:15).

Ми вже побачили, що життя Бога – це все те, чим є Бог. Тому, коли Бог вкладає в нас Своє життя в Христі, Він вкладає в нас все, чим Він є в Христі. Христос – це воплотіння Бога, втілення Бога. Все, чим є Бог і вся повнота Божества перебуває в Христі тілесно (Кол. 2:9). Отже, завдяки тому, що Христос оселився в нас, ми наповнюємося всією повнотою Божою (Еф. 3:17-19).

Христос, який оселився в нас як наше життя, не лише робить нас здатними насолоджуватись всією повнотою Божою сьогодні, але й увійти в славу Богу в майбутньому (Рим. 8:17; Євр. 2:10). Тому, мешкаючи в нас сьогодні, з одного боку, Він є нашим життям, а з іншого боку, Він є нашою надією слави (Кол. 3:4; 1:27). Те, що Він сьогодні оселився в нас як наше життя, означає, що Боже життя в Ньому приведе до того, що ми будемо зростати й ставати такими самими, як Бог, зростати й уподібнюватися до Божого образу і зрештою зростати в Божу славу.

VII. БОГ

Христос – це втілення Бога. Оскільки завдяки відродженню ми отримуємо Христа, ми також отримуємо Бога. Крім того,

Христос – це втілення Бога, а Дух – це дійсність Христа. Бог – в Христі, а Христос – це Святий Дух. Тому, коли завдяки відродженню ми отримуємо Святого Духа, ми отримуємо не лише Христа, а й Бога.

Відколи Бог віродив нас, Він у Христі через Свого Духа оселився в нас. Апостол Іван сказав, що ми дізнаємося, що Бог оселився в нас, від Святого Духа, якого Він дав нам (1 Ів. 3:24; 4:13). Крім того, Господь Ісус говорить, що Він і Бог разом зроблять оселю в нас (Ів. 14:23). Отже, оселився в нас Святий Дух, чи оселився в нас Христос – це все одно означає, що в нас оселився Бог. Бог – в Христі, а Христос є Дух. Тому Дух, який оселився в нас, – це Христос, який оселився в нас, а Христос, який оселився в нас, – це Бог, який оселився в нас. Бог – в Христі, який оселився в нас, а Христос – це Дух, який оселився в нас. Тому те, що в нас оселився Дух, означає, що в нас оселилися Христос і Бог. Усі троє: Дух, Христос і Бог – оселилися в нас як один; це означає, що в нас оселився Трійдиний Бог.

Проте, коли в Біблії говориться, що в нас оселився Святий Дух, наголошується на тому, що в нас перебуває Його помазання (1 Ів. 2:27); коли в ній говориться, що в нас оселився Христос, наголошується на тому, що Він живе в нас як наше життя (Гал. 2:20); а коли в ній говориться, що в нас оселився Бог, акцент робиться на тому, що Він працює в нас (Флп. 2:13; Євр. 13:21; 1 Кор. 12:6). Біблія чітко розрізняє ці три моменти. Стосовно Святого Духа, який оселився в нас, вона говорить про помазання; стосовно Христа, який оселився в нас, вона говорить про життя; а стосовно Бога, який оселився в нас, вона говорить про роботу. У Біблії ніколи не говориться, що Христос чи Бог помазують нас, що Святий Дух чи Бог живуть в нас або що Святий Дух чи Христос працюють в нас. В Біблії говориться, що Святий Дух помазує нас, Христос живе в нас, а Бог працює в нас. Це не взаємозамінні речі. Помазання пов'язане зі Святим Духом, який перебуває в нас як масть, життя пов'язане з Христом як нашим життям, а робота – з Богом, який працює в нас.

Святий Дух оселився в нас як масть, тому Він помазує нас. Христос оселився в нас як життя, тому Він живе в нас. Те, що Бог оселився в нас, пов'язано з роботою, тому Він працює в нас. Коли Святий Дух помазує нас, Він вкладає в нас Божий елемент. Коли Христос живе в нас, Він і живе в нас Божим життям, і являє це

життя. Коли Бог працює в нас, Він вкладає в нас Свою волю, щоб вона була здійснена в нас.

Отже, ми повинні побачити, що те, що ми отримуємо завдяки відродженню, є чимось надзвичайно великим, високим, багатим і славним. Завдяки відродженню ми отримуємо Боже життя і закон цього життя. Завдяки відродженню ми отримуємо нове серце й новий дух. Крім того, завдяки відродженню ми отримуємо Святого Духа, Христа і Самого Бога. Цього нам справді достатньо – достатньо для того, щоб зробити нас святими та духовними, достатньо для того, щоб зробити нас переможними та всеперевершуючими, і достатньо для того, щоб ми зростали й ставали зрілими в житті.

Розділ П'ятий

ВІДЧУТТЯ ЖИТТЯ

Ми вже побачили, що таке життя та що таке переживання життя. Ми також побачили перше переживання життя – відродження, а також те, що ми отримуємо завдяки відродженню. Тепер, побачивши все це, ми можемо перейти до питання відчуття життя.

Відчуття життя для нас – це дещо суб'єктивне, особисте та практичне. Тому, якщо ми хочемо досягти росту в житті, нам потрібно приділити увагу відчуттю життя і добре його знати. Всі, хто має переживання життя, знають, що між відчуттям життя й переживанням життя існує глибокий зв'язок. Тому, якщо ми хочемо дослідити питання знання життя, нам потрібно розглянути питання відчуття життя.

І. ОСНОВА В ПИСАННІ

Біблія не згадує дослівно вислів «відчуття життя», але фактично в ній говориться про нього. У Рим. 8:6 говориться: «Адже розум, налаштований на плоть, є смерть, а розум, налаштований на дух, є життя та мир». Цей вірш чітко говорить про відчуття життя, оскільки мир, про який тут говориться, є питанням відчуття. Цей мир не стосується зовнішнього оточення, він стосується внутрішнього стану, а отже, він точно пов'язаний із певними відчуттями. Оскільки мир, про який тут говориться, пов'язаний із відчуттями, смерть і життя тут також пов'язані з відчуттями.

Відчуття смерті дає нам відчувати елемент смерті. Елементи смерті – це слабкість, спустошення, пригніченість, темрява та біль. Смерть охоплює принаймні ці п'ять елементів; можна сказати, що сума цих п'яти елементів дорівнює смерті. Смерть призводить до того, що людина стає слабкою, а коли людина стає надзвичайно слабкою, вона помирає. Смерть спустошує, оскільки смерть – це

кінець усього. Смерть призводить до пригнічення й розчарування; найбільш пригніченими та мовчазними людьми є мерці. Крім того, смерть приводить людину в темряву; у найглибшій темряві перебувають ті, хто увійшов у смерть. Водночас смерть призводить до того, що людина страждає від болю; найбільше страждають люди, які зіткнулися зі смертю. Все це елементи смерті; тому, коли ми відчуваємо все це, ми відчуваємо смерть.

Ці відчуття смерті з'являються, коли ми налаштовуємо розум на плоть. Щойно ми налаштовуємо розум на плоть, у нас з'являються відчуття смерті. Наприклад, якщо зранку в день Господній ми ненадовго налаштуємо розум на плоть, то ввечері на зібранні ламання хліба ми почуватимемося внутрішньо слабкими й не здатними піднятися. Крім того, ми відчуватимемо спустошення, пригнічення і, можливо, навіть темряву та біль. Всі ці відчуття є відчуттями смерті. Іноді щось із цього відчувається сильніше, іноді – з однаковою силою. Проте смерть ми відчуваємо саме тоді, коли налаштовуємо наш розум на плоть.

Відчуття життя протилежне відчуттю смерті. Відчуваючи смерть, ми відчуваємося слабкими і спустошеними, а відчуваючи життя, ми відчуваємося сильними й задоволеними. Відчуваючи смерть, ми відчуваємо пригніченість, темряву та біль. Відчуваючи життя, ми відчуваємо бадьорість, світло й затишок. Оскільки завдяки відчуттю життя ми відчуваємо силу, задоволення, бадьорість, світло й затишок, то завдяки йому ми також відчуваємо мир, тобто ми відчуваємося добре та легко.

Нам потрібно усвідомити, що всі речі, про які говориться в Рим. 8:6, протиставляються одна одній. Плоть протиставляється духу, а смерть – життю і миру. Протилежністю смерті є не лише життя, а й мир. Тому смерть охоплює не лише слабкість, спустошеність, пригніченість і темряву, а також і біль. Слабкість, спустошеність, пригніченість і темрява протиставляються життю, а біль протиставляється миру.

Відчуття смерті виникає, коли ми налаштовуємо свій розум на плоть, а відчуття життя і миру виникає, коли ми налаштовуємо розум на дух. Коли ми живемо в дусі, слідуємо за духом і налаштовуємо свій розум на дух, ми відчуваємо внутрішню силу і задоволення; водночас ми відчуваємося бадьорими, світлими, нам затишно та легко. Наприклад, якщо Святий Дух дасть вам певне

відчуття і ви налаштуєте на нього розум та послухаєтеся його, ви почуватиметеся внутрішньо сильними й задоволеними; крім того, ви почуватиметеся бадьорими, світлими і вам буде затишно та легко. Отже, оскільки ви налаштовуєте розум на дух, ви матимете відчуття життя і миру.

У Рим. 8:6 говориться про відчуття життя через те, що раніше йшлося про три моменти: Дух, життя й закон життя. Дух перебуває в нас і стає одним духом із нашим духом; життя міститься в Дусі як Його вміст; а закон життя – це природна здатність і функція життя. Разом ці три моменти складають закон Духа життя, який відповідає в нас за все, що пов'язано з життям, і який будь-коли і будь-де дає нам певне відчуття. Щоразу, коли ми налаштовуємо розум на дух, діємо і живемо згідно з духом, цей закон дає нам відчуття життя і миру. Відчувати життя – значить відчувати силу, задоволення, бадьорість, світло та свіжість. Відчувати мир – значить почуватися затишно, легко, добре та невимушено. Якщо ми налаштовуємо розум на плоть, діємо і живемо згідно з плоттю, цей закон дає нам відчуття смерті, тобто відчуття слабкості, спустошення, пригнічення, темряви та болю.

Таким чином, те, що описується в Рим. 8:6, цілком пов'язане з нашими відчуттями, а ці відчуття дає нам закон Духа життя. Оскільки закон Духа життя пов'язаний із життям, відчуття, які Він дає, також пов'язані з життям. Отже, оскільки відчуття, про які говориться в Рим. 8:6, дає нам цей закон, вони належать до відчуття життя.

Про відчуття життя також говориться в Еф. 4:19, де сказано, що язичники «втративши відчуття, віддалися розпусті, щоб чинити усяку нечистоту з ненаситністю». Тут ми бачимо, що люди у світі з власної волі грішать і чинять зло, оскільки вони втратили відчуття. Справді, якщо людина грішить і чинить зло, вона знехтувала своїми внутрішніми відчуттями. Ми не можемо сказати, що в неї зовсім не виникає жодних відчуттів, але принаймні ми можемо сказати, що вона відклала свої відчуття. Якщо людина не нехтує своїми відчуттями, якщо внутрішні відчуття обмежують її, невже вона може грішити й чинити зло? Всі, хто грішить і чинить зло, знехтували своїми відчуттями. Кожен, хто грішить і чинить зло, безсумнівно, відклав свої відчуття. Якщо людина обманює, краде, б'є інших, обкрадає людей, скоює погані та злі

вчинки, вона, без сумніву, відклала свої відчуття. Що більше людина грішить і робить зло, то більше їй доводиться відкладати своє внутрішнє відчуття. Тому у порочної, злої людини немає відчуттів, а хороша, добра людина має багато відчуттів.

У кого внутрішнє відчуття сильніше: у християн чи язичників? Якщо порівняти християн та невіруючих, чиї відчуття виявляться сильнішими, наші чи їхні? Ми повинні відповісти, що наші відчуття значно сильніші, тому що крім відчуттів, які мають вони, ми маємо ще й внутрішнє відчуття життя, якого немає в них. Отже, якщо ми будемо грішити або чинити зло, нам доведеться відкладати наші відчуття з більшою жорсткістю. Тому Писання закликає нас не відкидати всі наші відчуття, як це роблять язичники. Писання благає нас, щоб ми піклувалися про наше внутрішнє відчуття. Це, звісно, означає, що ми маємо прислухатися до внутрішнього відчуття життя. Спочатку в 4-му розділі Послання до ефесян нас закликають не бути як невіруючі, які втратили всі відчуття; далі в ньому говориться, що нам потрібно зняти із себе стару людину і зодягнутися в нову людину. Ця нова людина пов'язана з життям в Дусі. Щоб жити в цій новій людині, ми повинні жити в тому житті, яке в Дусі. Тому 4-й розділ Послання до ефесян закликає нас не нехтувати всіма відчуттями, як це роблять невіруючі, а жити в цій новій людині. Це означає, що ми повинні жити в тому житті, яке є в Дусі, піклуватися про відчуття життя в Дусі й жити згідно з цим відчуттям життя.

Крім того, майже у всіх Посланнях апостолів містяться слова благословення й привітання, де згадуються благодать і мир. Благодать – це Бог, якого ми отримуємо, а мир – це відчуття того, що ми отримали Бога. Бог, якого ми отримуємо та який стає нашим життям і насолодою, – це благодать. Результатом цієї благодаті в нас є мир; благодать дає нам внутрішнє відчуття умиротворення. Людина, яка щодня переживає Бога, насолоджується Божим життям і знає силу Божого життя, обов'язково матиме внутрішній мир. Цим миром є те відчуття, яке з'являється в неї, коли вона насолоджується благодаттю. Отже, якщо ми не маємо внутрішнього миру або в нас недостатньо миру, це доводить, що нам не вистачає благодаті. Якщо нам не вистачає благодаті, це означає, що нам не вистачає Бога. Оскільки ми не отримали внутрішньо достатньо Бога, не отримали достатньо постачання Божого життя й недостатньо

переживали силу Божого життя, у нас мало миру. Якщо ми отримали достатньо Бога та достатньою мірою переживали Бога і Його життя, ми матимемо достатньо внутрішнього миру. Цей мир – це не мир у зовнішньому оточенні, а внутрішній стан миру. Ми повинні визнати, що саме про цей внутрішній мир йдеться в привітаннях апостолів. Внутрішній мир пов'язаний із нашими відчуттями. Коли апостоли бажали людям миру, вони бажали миру як внутрішнього відчуття. Внутрішнє відчуття миру – це відчуття життя. Тому, коли вони зверталися до людей із побажаннями миру, вони хотіли, щоб люди були уважними до внутрішнього відчуття життя.

II. ДЖЕРЕЛО ВІДЧУТТЯ ЖИТТЯ

Звідки з'являється відчуття життя? Що його створює? Його створює все те, що ми отримали під час відродження: Боже життя, закон життя, Святий Дух, Христос і Бог. Завдяки Божому життю, закону життя, Святому Духу, Христу і Богу в нас з'являється певне відчуття, його ми й називаємо відчуттям життя.

Кожне життя має свої відчуття. До того ж, чим сильнішим є життя, тим гостріші його відчуття. Життя Бога – це найсильніше життя, тому, перебуваючи в нас, воно викликає в нас не просто відчуття, а сильні відчуття.

Оскільки закон життя виходить із життя, він також викликає відчуття. Отже, цей закон, який міститься в нас, викликає певні відчуття, особливо коли ми порушуємо його. Наприклад, коли з нашим тілом все добре, у нас майже немає жодних особливих відчуттів. Але коли наше тіло хворіє, ми сильно відчуваємо це, і це сильне відчуття виникає тоді, коли ми порушуємо закон, що міститься в нашому тілі. Так само, коли ми підкорюємося закону життя, у нас небагато відчуттів, але коли ми його порушуємо, у нас виникають досить чіткі відчуття.

Святий Дух як масть помазує нас і рухається в нас, Христос живе та діє в нас, і Бог працює в нас. Всі Трое рухаються і діють в нас. Вони не перебувають тут мовчазно й нерухомо, тому всі Вони викликають в нас певні відчуття.

Отже, ці відчуття викликані Божим життям, законом життя, Святим Духом, Христом і Богом в нас. І вони, викликаючи в нас ці відчуття, злиті воедино. Тому це не п'ять різних відчуттів, а одне – відчуття життя, про яке ми говоримо.

Чому відчуття, які походять із цих п'яти джерел: Божого життя, закону життя, Святого Духа, Христа і Бога, є одним відчуттям? І чому це відчуття є відчуттям життя? Тому що Святий Дух, Христос і Бог – це Триєдиний Бог, Боже життя – це Сам Бог, а закон життя виходить із Божого життя. Тож, власне кажучи, ці п'ять джерел єдині. Тому, коли вони перебувають в нас, вони дають нам однакові відчуття. Ці відчуття є відчуттям життя, бо вони походять із Триєдиного Бога як життя, Божого життя та закону життя. Триєдиний Бог перебуває в нас головним чином для того, щоб бути нашим життям, і це життя містить у собі закон життя. Тому відчуття, які вони викликають в нас, походять із життя та належать життю, а отже, ці відчуття є відчуттям життя. Це одне відчуття, але воно має п'ять аспектів. Воно походить від Божого життя, і воно походить від закону Божого життя, тому воно має природу Божого життя, а також функцію закону Божого життя. Крім того, це відчуття походить від Святого Духа, Христа і Бога, тому воно містить елемент Святого Духа, який помазує нас, елемент Христа, який живе в нас, і елемент Бога, який працює та здійснює Свою волю в нас. Оскільки у цього відчуття є різноманітні аспекти, воно є багатим, сильним і гострим. Воно багатше, сильніше й гостріше за найкраще відчуття у невіруючих. Найкращі відчуття, які можуть бути у невіруючих, – це лише створене відчуття добра в людях. Але ми крім створеного відчуття добра маємо відчуття життя, божественне відчуття, яке було додано в нас завдяки всьому, що ми отримали через відродження.

ІІІ. ФУНКЦІЯ ВІДЧУТТЯ ЖИТТЯ

В чому полягає функція, або призначення, відчуття життя? Функція, або призначення, відчуття життя полягає в тому, що воно дозволяє нам завжди знати, де ми живемо. Ми живемо в природному житті чи в житті Духа? Ми живемо в плоті чи в душі? Саме це нам постійно показує відчуття життя, і саме для цього воно потрібне. Отже, відчуття життя в нас скеровує нас і перевіряє нас. Якщо ми слідуємо за відчуттям життя, ми слідуємо за Божим скеруванням, і водночас отримуємо підтвердження, де ми живемо.

Тепер нам потрібно застосовувати все, що було сказано. Відчуття смерті показує нам, що ми живемо не в душі, а в плоті. Щойно

в нас з'являється відчуття смерті, ми розуміємо, що ми не в душі, а в плоті. Відчуття смерті містить у собі слабкість, спустошення, пригнічення, темряву та біль. Коли в нас з'являються ці відчуття, це означає, що відчуття життя показує нам, що ми не праві, що ми живемо вже не в душі, а в плоті.

Яке відчуття дає нам відчуття життя, коли ми праві перед Богом і живемо в душі? Воно дає нам відчуття життя і миру, тобто ми відчуваємо силу, задоволення, бадьорість, світло та затишок. Коли ми відчуваємо силу, задоволення, бадьорість, світло та затишок, ми маємо внутрішнє підтвердження того, що ми праві перед Богом і живемо в душі.

Отже, відчуття життя всередині нас виконує дуже важливу функцію. Воно постійно веде нас, даючи нам знати, де ми повинні жити, і воно постійно показує нам, де ми живемо в цей момент. Саме це відчуття допомагає нам рухатись вперед у житті, крім того, воно постійно показує і відкриває нам наш справжній стан в житті. Отже, воно є нашим внутрішнім скеруванням і свідченням. Щоразу, коли воно дає нам відчуття життя і миру всередині, воно свідчить, що ми не маємо проблем у житті. Щоразу, коли воно дає нам відчуття того, що нам не вистачає життя і миру, воно свідчить, що ми маємо певну проблему в житті.

Ви можете сказати, що ви нічого не відчуваєте: ані того, що ви маєте відчуття життя і миру, ані того, що у вас його немає; ви не відчуваєте сили, задоволення бадьорості, світла та затишку, і ви не відчуваєте їхньої відсутності. Якщо ви перебуваєте в такому стані, це доводить, що ви маєте певну проблему. Ми обов'язково повинні мати відчуття життя і миру. Ми повинні відчувати силу, задоволення, бадьорість, і нам має бути світло, затишно та легко; тоді з нами все гаразд. Бувають часи, коли Бог хоче вивести нас із наших почуттів, і ми ніби входимо в печеру, проте навіть у печері ми, як і раніше, маємо відчуття життя і миру в нашій найглибшій частині. Всі зовнішні відчуття зникли, але глибоко всередині ми все одно маємо відчуття життя і миру.

Життя і мир – це позитивні відчуття, які внутрішньо нам дає відчуття життя, що свідчить про наш нормальний стан у житті. Слабкість і тривога – це негативні відчуття, які внутрішньо дає нам відчуття життя, що свідчить про те, що ми маємо певну проблему в житті. Відчуття слабкості й тривоги – це відчуття смерті.

Відчуття смерті завжди приходить, коли ми налаштовуємо розум на плоть і торкаємось чогось поза Богом. Будь-яке відчуття смерті свідчить про те, що ми певною мірою налаштовуємо розум на плоть і торкаємось чогось поза Богом. Отже, ми можемо визначити, чи налаштовуємо ми розум на плоть, чи живемо в душі й торкаємось Бога, звернувши увагу на своє внутрішнє відчуття: це відчуття слабкості й тривоги, чи відчуття життя і миру. Якщо всередині у нас є життя і мир, це підтверджує, що ми живемо в душі й торкаємось Бога. Якщо всередині ми відчуваємо слабкість і тривогу, це доводить, що наш розум налаштований на плоть і що ми торкаємось чогось поза Богом.

Не думайте, що християнин ніколи не буває слабким, але, навіть коли він слабкий, він має бути сильним. Він слабкий, тому що він пізнав себе, проте він сильний, тому що він торкається Христа та знає Його як своє життя. Якщо ми постійно відчуваємося слабкими й ніколи не відчуваємося сильними, то щось не так. Апостол сказав, що коли він слабкий, він сильний (2 Кор. 12:10). Сильна людина, навіть коли відчувається слабою, не звертає уваги на свою слабкість. Якщо в нас на думці лише власна слабкість і ми не можемо бути сильними, це доводить, що ми маємо певну проблему. Можливо, ми певною мірою перебуваємо в плоті, оскільки слабкість – це відчуття смерті, а відчуття смерті завжди приходить, коли ми налаштовуємо розум на плоть.

Християнин може бути слабким, але водночас відчувати силу; він може відчувати біль, але водночас мати відчуття миру. Він відчуває біль, тому що переживає зовнішні страждання; він відчуває мир, тому що він зустрічається з Господом і внутрішньо торкається Господа. Якщо зовні ми зазнаємо страждань, але не маємо внутрішнього миру, то щось не так. Господь сказав, що у світі ми зазнаємо страждань, але в Ньому ми матимемо мир (Ів. 16:33). Той, хто живе в Господі, той, хто живе в душі, може зазнавати багато страждань у своєму оточенні, проте внутрішньо він все одно має мир. Інакше це доводить, що він не живе в душі. Якщо нам бракує внутрішнього миру в стражданнях, це доводить, що ми не живемо в душі. Якщо ми не зазнаємо страждань, але все одно не маємо внутрішнього миру, це ще більше доводить, що ми не живемо в душі.

Отже, відчуття життя показує нам і відкриває нам наш стан у житті: налаштовуємо ми розум на плоть чи на дух, живемо ми в

плоті чи в душі. Так відчуття життя скеровує нас внутрішньо. Лише якщо ми будемо слідувати за таким скеруванням, слідувати за тим, що нам показує відчуття життя, ми зможемо жити в житті. Тому, якщо ми хочемо просуватися далі в житті, ми повинні звертати увагу на те, про що свідчить відчуття життя й куди воно внутрішньо веде нас.

Розділ Шостий

СПІЛЬНІСТЬ ЖИТТЯ

У цій книзі ми приділяємо увагу питанню життя і сподіваємося, по-перше, допомогти кожному брату й кожній сестрі дізнатися, чи мають вони переживання життя, про яке тут говориться, а по-друге, привести братів і сестер до повного розуміння шляху життя, щоб надалі всі вони могли поїхати в інші місцевості й говорити про це в душі. У цій книзі йдеться не про загальне вчення, а про особливе дослідження. Ми хочемо розглянути все, що пов'язане з життям, щоб ви побачили, чи є у вас ці переживання, і якщо вони є, чи можете ви говорити про них. Чи можете ви говорити так, щоб це торкнулося почуттів інших? Чи можете ви говорити про це з погляду переживання, а не тільки з погляду доктрини? Тому ми не лише хочемо зрозуміти, чи маємо ми те, що означають всі терміни, які описують життя, а й зрозуміти визначення і використання кожного терміна.

Я маю в собі дуже важкий тягар, дуже глибоке відчуття, що сьогодні кожна церква найбільше потребує життя. Вся наша робота та діяльність повинні виходити з життя. Це не означає, що нам не потрібно мати багато роботи і діяльності. Можливо, надалі наша робота та діяльність збільшаться й стануть навіть інтенсивнішими, ніж сьогодні. Але якщо наша робота та служіння не виходять із життя, вони не будуть тривалими й не матимуть великої ваги. Якщо ми хочемо, щоб наша робота приносила рясний і тривалий плід, у нас має бути підґрунтя в житті. Ми самі повинні торкатися Господа в житті та вести інших, щоб вони також торкалися Господа в житті. Лише тоді ми будемо придатними для роботи, яку Бог хоче здійснити в цьому віці.

Всі результати нашої роботи мають вимірюватися життям. Бог визнає лише те, що виходить із життя. У 7-му розділі Євангелія від Матвія Господь говорить, що дехто проповідує і виганяє бісів, але Він не схвалює їх (в. 22-23). Далі, у 1-му розділі Послання до

филип'ян апостол говорить, що дехто проповідує благовістя через заздрощі (в. 15). Джерелом такої роботи, безсумнівно, є не життя, а людські діла. Ми не можемо й не повинні робити таку роботу. Нам треба навчитися жити в житті Господа і дозволяти Його життю скеровувати нас у здійсненні Його роботи. Нам не потрібно прагнути великої роботи або грандіозних досягнень. У нас має бути лише одне бажання: більше знати й переживати життя Господа і бути здатними передати іншим те, що ми дізналися та що пережили, щоб вони також щось набули. Коли ми працюємо, ми не повинні засновувати власну роботу; також ми не повинні створювати організацію. У своїй роботі ми маємо просто вивільняти життя Господа, вкладаючи його в людей та постачаючи їх цим життям. Нехай Господь змилюється над нами і відкриє наші очі, щоб ми побачили, що центральна робота Бога в цьому віці спрямована на те, щоб людина отримала Його життя й зростала та досягала зрілості в Його житті. Лише робота, яка виходить із Його життя, може відповідати Його вічному стандарту і лише таку роботу Він приймає.

У попередньому розділі ми розглянули відчуття життя. З відчуттям життя тісно пов'язана спільність життя. Тому ми переходимо до розгляду спільності життя.

I. ДЖЕРЕЛО СПІЛЬНОСТІ ЖИТТЯ

Звідки походить спільність життя? Що є її джерелом? І яке її походження? У 1 Ів. 1:2-3 говориться: «Ми... [апостоли] сповіщаємо вам [віруючим] вічне життя... щоб і ви мали *спільність* з нами. А наша *спільність* – з Отцем і Його Сином – Ісусом Христом». Ці вірші показують, що апостоли проповідували нам «вічне життя», щоб ми мали «спільність». Вічне життя – це Боже життя, і коли Боже життя входить в нас, воно робить нас здатними мати спільність. Оскільки ця спільність виходить із Божого життя, вона є спільністю життя. Отже, спільність життя виходить із Божого життя; вона існує завдяки Божому життю; вона походить від Божого життя, і нам її приносить Боже життя. Одразу після отримання Божого життя, це життя робить нас спроможними мати спільність життя. Отже, джерелом спільності життя є Боже життя.

II. ЗАСІБ СПІЛЬНОСТІ ЖИТТЯ

Боже життя пов'язане зі Святим Духом Божим, і саме через

Святого Духа Божого Боже життя входить в нас і живе в нас. Отже, спільність, яку приносить нам Боже життя, хоча і має своїм джерелом Боже життя, приходить завдяки Святому Духу Божому. Тому Біблія називає її «спільністю Святого Духа» (2 Кор. 13:13).

Саме завдяки Святому Духу ми можемо переживати Боже життя, а отже, саме Святий Дух робить нас спроможними мати спільність в Божому житті. Вся наша спільність життя відбувається у Святому Дусі й спричиняється Святим Духом. Ось чому у Флп. 2:1 говориться про «спільність Духа».

Святий Дух Божий всередині нас рухається, вимагає й спонукає нас мати спільність, яка виходить із Божого життя. Тому, якщо ми бажаємо мати спільність життя, нам потрібно не лише мати Боже життя, а й жити у Святому Дусі Божому. Боже життя – це джерело спільності життя, а Святий Дух Божий – це засіб спільності життя. Хоча Боже життя дає нам спільність життя, саме завдяки Святому Духу Божому ми можемо на практиці насолоджуватися цією спільністю життя. Лише коли ми живемо у Святому Дусі й ходимо, налаштовуючи розум на Святого Духа, ми можемо насолоджуватися спільністю життя на практиці.

III. ЗНАЧЕННЯ СПІЛЬНОСТІ ЖИТТЯ

Перш ніж дати визначення спільності життя, необхідно пояснити один момент. Спочатку Боже життя було в Богові, а згодом воно увійшло в нас, тих, хто належить Богу. Виникає питання: Боже життя увійшло в нас повністю чи частково? Згідно з нашим сьогоденним розумінням, воно входить в нас не повністю і не частково, воно тече в нас.

Розглянемо, наприклад, електричний струм у лампочці. Це весь струм чи це частина електричного струму з електростанції? Ні те, ні інше, тому що в лампочці тече той самий струм, що й на електростанції. Це електричний струм, що тече постійно. Якщо він зупиниться, лампочка перестане світитися.

Візьмемо інший приклад – кров у моїй руці. Це кров лише руки чи кров усього тіла? Якби це була кров лише руки, не було б жодного сполучення. Якби це була кров усього тіла, сполучення також не було б. Це кров, що циркулює, кров, що тече. Кров усього тіла постійно циркулює та тече не зупиняючись. Це ціле й водночас частина цілого, це частина цілого і водночас ціле.

Те саме стосується Божого життя в нас. Воно витекло з Бога й влилося в тисячі святих, включно з нами. Це життя, що тече, виходить із Бога; воно тече через Бога, і воно тече через тисячі святих, зокрема через нас. Завдяки цьому ми можемо мати спільність із Богом і з тисячами інших святих.

Це схоже на сяючу електричну лампочку. Електричний струм постійно тече через неї, цим сполучаючи її з електростанцією та багатьма іншими сяючими лампочками. Це сполучення спирається на протікання електричного струму в лампочці. Так само спільність життя в нас залежить від течії життя всередині нас. Боже життя всередині нас приносить течію життя, і завдяки цьому ми маємо спільність життя. Ця спільність життя дає нам змогу бути в контакті з Богом, а також із тисячами святих. Отже, значення спільності життя – це течія життя. Ця течія життя не відокремлена від життя, це спільність самої течії життя. Спільність течії життя вимагає від нас, щоб ми ходили й жили, слідуючи за нею та підкоряючись їй. Коли ми не слідуємо за нею і не підкорюємось їй, вона перестає текти. Тоді наша спільність із Богом розривається, спільність між нами та святими теж припиняється.

IV. ФУНКЦІЯ СПІЛЬНОСТІ ЖИТТЯ

Яка функція, чи призначення, спільності життя? Вона потрібна для того, щоб внутрішньо постачати нас всім, що міститься в Божому житті, тобто всім, що міститься в Богові. Через спільність життя нам передається вся повнота Бога як постачання. Чим більше ми дозволяємо течії життя протікати в нас, тим більше ми внутрішньо отримуємо постачання Божої повноти. Таке постачання спільності життя схоже на циркуляцію крові, яка постачає тіло, і на електричний струм, який є постачанням освітлення.

Відчуття життя перевіряє, живемо ми в Богові чи ні. А спільність життя постійно постачає нас усім, що пов'язане з життям. Щоразу, коли ви втрачаєте постачання життя, це означає, що ваша спільність життя перервалася. Якщо ми будемо постійно жити в спільності життя, ми будемо постійно й безперервно отримувати постачання життя.

Спільність життя та відчуття життя взаємопов'язані. Щойно спільність життя переривається, відчуття життя показує нам, що ми втратили постачання життя. Коли спільність життя не

переривається, відчуття життя показує нам, що ми маємо постачання життя. Отже, ми знаємо, чи живемо ми в спільності життя і чи маємо спільність життя, виключно завдяки відчуттю життя. Чим більше ми живемо в спільності життя, тим гострішим стає наше відчуття життя і тим більше постачання життя ми отримуємо.

Ми достатньо сказали про спільність життя. Нам слід пам'ятати, що відчуття життя завжди випробовує та перевіряє нас, а спільність життя завжди постачає нас. Відчуття життя визначає наш стан перед Господом, а спільність життя дає нам постачання для нашого духовного життя.

Розділ Сьомий

ВІДЧУТТЯ ДУХУ І ЗНАННЯ ДУХУ

Тепер розглянемо сьоме основне положення, а саме: відчуття духу і знання духу. Будь-яке переживання життя відбувається в дусі, тому знання духу є основним у переживанні життя.

Що ж насправді ми називаємо духом? Як ми можемо знати дух? Як ми можемо торкатися духа? Я визнаю, що відповісти на ці питання нелегко. Важко пояснити, що таке дух. Говорити про тіло просто, бо його можна побачити та до нього можна доторкнутися. Говорити про душу також не важко, оскільки душу, хоч вона і є абстрактною, ми можемо відчувати й знати завдяки таким функціям і діям, як мислення, обмірковування, ухвалення рішень, а також здатність отримувати задоволення, гніватися, сумувати та радіти. Труднощі виникають тоді, коли ми починаємо говорити про дух. Не те щоб говорити про дух, навіть зрозуміти його не так просто. Та все ж ми спробуємо поговорити про нього.

У 8-му розділі Послання до римлян говориться про дух. Важко знайти інше місце в Біблії, де наш стан в дусі описувався б так само ясно. Тому, якщо ми хочемо знати дух, нам обов'язково потрібно звернути увагу на цей уривок.

І. ЧОТИРИ РЕЧІ

Говорячи про дух, апостол згадує чотири речі:

А. Життя

У вірші 2 він говорить про «Дух життя». Цим він показує, що Дух, про який тут йдеться – це Дух життя, Дух, який пов'язаний із життям, містить життя й належить до життя. Далі, у вірші 6, він говорить: «Розум, налаштований на дух – життя і мир» (досл.). Це означає, що життя є плодом духу, а дух – це джерело життя; тому, торкаючись духа, ми торкаємося життя. Життя і дух

взаємопов'язані, а отже, ми можемо знати дух через життя. Пізнати дух, можливо, важко, але пізнати життя відносно легко.

Б. Закон

У вірші 2 апостол говорить не просто про «Дух життя», а про «закон Духа життя». Це показує, що Дух, про який тут говорить апостол, не лише належить життю, а й має закон життя. Отже, говорячи про Духа, він також говорить і про життя, і про закон. Апостол об'єднує разом ці три речі: життя, Дух і закон. Життя неможливо відокремити від Духа, так само неможливо розділити закон і Духа. Життя – це вміст і наслідок Духа, а закон – це функція та дія Духа. Торкаючись життя, ми торкаємося духа; відчуваючи закон, ми також відчуваємо дух. Знайти дух важко, але знайти закон не важко. Тому за допомогою закону ми можемо знайти дух.

В. Мир

У вірші 6 апостол говорить: «Розум, налаштований на дух – життя і мир». Це означає, що результатом налаштування розуму на дух є не лише життя, а й мир. Отже, життя – це плід Духа, і мир – це також плід Духа. Коли ми торкаємося духа, ми торкаємося життя і так само ми торкаємося миру. Як життя робить нас спроможними пізнати дух, так і мир дає нам змогу усвідомити дух.

Г. Смерть

У вірші 6, перед словами: «Розум, налаштований на дух – життя і мир» апостол говорить: «Розум, налаштований на плоть – смерть» (досл.). Тут він використовує щось негативне, щоб на цьому фоні показати щось позитивне. Як плоть протистоїть духу, так і смерть протистоїть життю. Життя – це плід духу, воно походить від Духа. Смерть – це плід плоті, вона походить від плоті. Життя дає нам знати те, що походить від духу; так ми можемо знати дух із позитивного боку. Смерть дає нам знати те, що походить від плоті; так вона розкриває дух із негативного боку. Отже, як життя робить нас спроможними знати дух із позитивного боку, так смерть робить нас спроможними знати дух із негативного боку. Щоб знати дух, нам потрібно знати життя, і нам також потрібно розуміти те, що протилежне життю, тобто смерть.

Отже, згідно з тим, що говорить апостол про ці чотири речі:

життя, закон, мир і смерть – вони тісно пов'язані з духом, як із позитивного, так і з негативного боку. Якщо ми добре розуміємо ці чотири речі, ми можемо добре знати дух, який безпосередньо з ними пов'язаний. Ці чотири речі містять чи передають певні відчуття.

II. СВІДОМІСТЬ

Окрім рослинного життя, що є нижчим видом життя, кожне життя, безсумнівно, має певну свідомість. Чим вищим є життя, тим багатшим є його свідомість. Життя Духа життя, про яке тут йдеться – це життя Самого Бога; це найвищий вид життя. Тому воно має найбагатшу свідомість. Це життя всередині нас наповнює нас духовним усвідомленням, даючи нам змогу відчувати дух і все духовне.

Закон несвідомого предмета не належить до сфери свідомості, але закон свідомого життя належить до сфери свідомості. Наприклад, якщо я вдарю брата, він одразу відчує біль; якщо я простягну руку до його очей, він одразу моргне. Така реакція обумовлена тим, що в його тілі є закон життя, який змушує його реагувати так. Щойно я вдарю його, він відчує біль; це закон. Щойно я простягну руку до його очей, він моргне – це також закон. Все це закони, але якщо ви запитаете цього брата, чим вони є, він скаже, що це питання свідомості. Це доводить, що закон фізичного життя належить до сфери свідомості. Оскільки життя Духа життя – це життя Бога, яке має багату свідомість, закон Духа життя, звичайно, теж повен свідомості.

Мир, про який говориться у 8-му розділі Послання до римлян, – це, зрозуміло, внутрішній мир. Внутрішній мир цілком і повністю пов'язаний зі свідомістю. Навряд чи можна мати мир всередині й не усвідомлювати, не відчувати цього. Отже, мир тут також є питанням свідомості.

Крім того, навіть смерть у цих віршах – це питання свідомості. Через смерть людина втрачає свідомість. Коли людина помирає, вона втрачає свідомість. Тому, якщо людина не має свідомості, це доводить, що в ній відбувається робота смерті. Можливо, вона ще не померла, але вона вже майже мертва.

До того ж у духовних питаннях смерть не лише призводить до втрати нами відчуття життя, вона також викликає в нас відчуття

смерті. Коли ми налаштовуємо наш розум на плоть, смерть стає активною в нас. З одного боку, вона призводить до втрати нами внутрішнього відчуття життя, а з іншого боку, вона викликає в нас відчуття неспокою, незатишності, пригнічення, смутку, темряви та спустошення. Ці відчуття є відчуттям смерті, вони призводять до того, що ми відчуваємо смерть.

Отже, ці чотири речі – життя, закон, мир і смерть – мають певні відчуття, пов'язані з ними. Ці відчуття дають нам змогу торкатися відчуття духу й завдяки цьому знати дух. Тому нам потрібно поділити час на те, щоб розглянути відчуття цих чотирьох речей.

III. ВІДЧУТТЯ ЖИТТЯ

Життя, про яке говориться в цих віршах, – це життя Духа життя. Тому джерелом цього життя є Дух, воно виходить із Духа і міститься в Дусі. Дух, в якому міститься це життя, – це не лише Дух Божий, а й наш дух. Це Дух Божий, злитий із нашим духом в один дух. В часи Старого Завіту Дух Божий лише сховався в людину, тому людина зовнішньо отримувала Божу силу. Дух не входив у людину, щоб вона могла внутрішньо отримати Боже життя. Отже, у старозавітні часи Дух Божий був лише Духом сили; Він ще не був Духом життя. Лише в новозавітні часи Дух Божий увійшов у людину як Дух життя, щоб людина внутрішньо прийняла Боже життя. Сьогодні, в новозавітні часи, Дух Божий – це не лише Дух сили, а й Дух життя. Він не лише сходить на людину, даючи людині зовнішньо набути Божу силу, і Він не лише спонукає людину усвідомити свій гріх, визнати гріхи, покаятися та увірувати в Господа, але Він також входить в людину, щоб вона мала Боже життя внутрішньо, і Він оселяється в людині як Дух життя. Коли ми через спонукання Духа каємося, віримо і приймаємо Господа Ісуса як свого Спасителя, Він входить в нас і вкладає в нас Боже життя. У цей момент Він входить в нас як Дух життя, Дух Божого життя. Боже життя міститься в Ньому, а отже, Він є Божим життям. Тому, коли Він входить в нас, в нас входить Боже життя. Він входить в нас разом із Божим життям як Дух життя. Він входить не в наш розум, почуття чи волю, а в *наш дух*. Він входить в наш *дух*, вкладає Боже життя в наш *дух*, і Він оселяється в нашому *дусі*. Так Дух життя зливається з нашим духом. Тепер Дух Божий разом із Божим життям (Він і є саме Боже життя) оселився в нашому дусі,

щоб ці троє: Він Сам, Боже життя та наш дух – були злиті воедино і щоб їх неможливо було розділити.

Ми можемо використати як ілюстрацію склянку, яка спочатку наповнена чистою водою. Далі додамо до неї нерозведений фруктовий сік із цукром. Тепер у склянці міститься «соко-цукрова вода», напій «три в одному». Вода означає наш дух, фруктовий сік – Духа Божого, а цукор – Боже життя. Дух Божий, в якому міститься Боже життя, зливається з нашим духом, і в результаті ці троє – Дух Божий, Боже життя і наш дух – стають духом життя «три в одному». Саме про це говориться в Рим. 8:2.

Отже, дух, в якому міститься життя Духа життя, містить у собі і Духа Божого, і наш дух. Цей дух є злиттям Духа Божого з нашим духом. Перекладачі Біблії думали, що у 8-му розділі Послання до римлян говориться про Святого Духа; тому вони написали слово «Дух» з великої літери. Багато читачів також думають, що тут йдеться лише про Святого Духа. Проте, духовний факт і духовне переживання підказують нам, що Дух, про який тут говориться, є злиттям Святого Духа з нашим духом. У Рим. 8:16 апостол показує цей духовний факт, який також є нашим духовним переживанням. Він говорить: «Сам Дух свідчить з нашим духом» (досл.). Ці слова ясно показують, що до цього він говорив про один дух, який є злиттям Святого Духа з нашим духом. Якщо ви скажете, що цей дух є Святим Духом, це буде правдою. Якщо ви скажете, що це – наш дух, ви також не помилитесь. Це схоже на воду в стакані, яка змішана з фруктовим соком. Оскільки вони злилися воедино, ви можете сказати, що це фруктовий сік, і ви можете сказати, що це вода. Так само Святий Дух і наш дух теж злилися воедино як один дух. У цьому одному дусі, який є злиттям двох духів, міститься життя, яким Бог наділив нас; отже, цей дух стає духом життя. Якщо говорити просто, Боже життя міститься в Дусі Божому, а Дух Божий входить в наш дух; тому ці троє зливаються воедино і стають духом життя.

Спочатку наш дух був просто людським духом; крім того, він був мертвий. Тепер, коли Дух Божий входить в нас, Він не лише оживляє наш дух, але й додає в нього Боже життя. Тепер наш дух не просто живий, він також має Боже життя; тож він уже не просто дух, а дух життя. Всі відчуття життя в цьому дусі роблять нас спроможними знати цей дух. Якщо ми будемо ходити, налаштовуючи

свій розум на цей дух, і якщо наші дії та вчинки будуть згідно з цим духом, життя в цьому дусі дасть нам відчуття цього життя. Оскільки це життя – Боже, оскільки воно свіже, бадьоре, сповнене сили, світле та святе, дійсне і не порожнє, то відчуття цього життя обов'язково дасть нам відчуття присутності Бога. В результаті ми почуватимемося свіжими й бадьорими, сповненими сили, світлими та святими, справжніми і не порожніми. Якщо ми так почуваємося, ми знаємо, що ми налаштовуємо розум на дух, ходимо згідно з духом і живемо в дусі. Ці почуття є відчуттям життя в нашому дусі або відчуттям нашого духа життя, яке внутрішньо веде нас, щоб ми ходили згідно з духом і жили духом. Коли ми торкаємося таких відчуттів, ми торкаємося духа. Коли ми прислуховуємося до таких відчуттів, ми прислуховуємося до духу. Нам відносно складно відчутти сам дух, але нам легко відчутти подібні відчуття життя в дусі. Якщо ми уважно прислухатимемося до цих відчуттів, ми знатимемо дух і житимемо в дусі.

Можна сказати, що Боже життя в нашому дусі – це Сам Бог; тому відчуття цього життя, безсумнівно, дасть нам відчувати Самого Бога. Якщо ми живемо в дусі й ходимо, налаштовуючи розум на дух, відчуття цього життя дає нам відчуття того, що ми торкаємося Бога і що Бог перебуває в нас як наше життя, сила та все для нас; тому нам буде радісно, спокійно й затишно і ми будемо задоволені. Коли ми так торкаємося Бога внутрішнім відчуттям життя, ми торкаємося життя; завдяки цьому ми знаємо, що живемо в дусі й налаштовуємо свій розум на дух.

Оскільки дух, в якому міститься життя духа життя, є злиттям Духа Божого з нашим духом, то всі відчуття, які дає нам відчуття життя, пов'язані з роботою Духа Божого в нашому дусі. Дух Божий в нашому дусі відкриває нам Христа, вкладає в нас Бога в Христі та спонукає нас переживати Христа і контактувати з Богом в дусі. Отже, відчуття життя спонукає нас переживати Христа, тобто переживати Бога як своє життя; також воно спонукає нас переживати життя, тобто переживати Боже життя в нашому дусі. Коли ми так переживаємо це життя, відчуття життя дає нам відчувати задоволення життя, силу життя, світло життя, свіжість життя, бадьорість і піднесеність життя. Коли всередині нас є таке відчуття життя, ми знаємо, що ми живемо в дусі й торкаємося духа.

ІV. ВІДЧУТТЯ ЗАКОНУ ДУХА ЖИТТЯ

Дух життя всередині нас містить не лише Боже життя, а й закон. Цим законом є закон Божого життя. Будь-яке життя має свій закон. Життя в нашому тілі має свій закон. Все, що відповідає природі цього життя, закон цього життя схвалює та приймає; все, що не відповідає природі життя, він засуджує і відкидає. Так само свій закон має Боже життя в нашому дусі. Джерелом цього закону є дух, і він міститься в дусі, тому його природа цілком і повністю духовна. Якщо те, чим ми є, і те, що ми робимо, відповідає духовній природі закону, що міститься в нашому дусі, він схвалює і приймає це; інакше він засуджує і відкидає це. Все, що він схвалює та приймає, без сумніву, виходить із духу, бо лише те, що виходить із духу, відповідає духовній природі закону. Тому все, чим ми є, і все, що ми робимо, має виходити з духу і бути в дусі; тоді закон життя в нашому дусі схвалить і прийме це.

Закон життя в нашому дусі належить до сфери свідомості, і він має свою свідомість. Все, що він схвалює та приймає або засуджує і відкидає, стає відомим через те, що він відчуває, і через те відчуття, що він дає нам. Якщо все, чим ми є, і все, що ми робимо – в дусі й відповідає природі духа життя в нас, цей закон дасть нам відчуття, що він схвалює і приймає це. Інакше цей закон дасть нам відчуття, що він засуджує і відкидає це. Отже, завдяки відчуттю цього закону ми можемо знати, живемо ми в дусі й ходимо ми духом чи ні. Оскільки цей закон є законом духа життя в нас, відчуття цього закону – це відчуття духа життя в нас; отже, завдяки відчуттю цього закону ми можемо знати дух всередині нас.

Закон – це щось невимушене, тому відчуття, яке він дає нам, також є невимушеним. Наприклад, коли ми п'ємо фруктовий сік, ми мимоволі відчуваємо, що він солодкий. Це відбувається тому, що в нашому тілі є закон фізичного життя, завдяки якому ми мимоволі відчуваємо це. Щойно ми підносимо склянку до рота, ми одразу відчуваємо, що сік солодкий. Це мимовільне відчуття є законом життя в нашому тілі. Завдяки цьому закону ми мимоволі відчуваємо смак соку. Закон життя в нашому дусі діє так само. Нам не потрібно, щоб нам говорили, чи відповідає духу те, чим ми є, і те, що ми робимо як християни, чи налаштовуємо ми розум на дух і чи задоволений нами Бог. Закон життя в нашому дусі без додаткових зусиль покаже наш стан, давши нам певне відчуття. Це

мимовільне відчуття, яке дає нам закон життя, є природною функцією духа життя в нас. Завдяки йому ми зможемо легко розпізнати, живемо ми в душі чи ні.

Закон життя не лише дає нам мимовільне відчуття, але й нас самих робить невимушеними. Чим більше ми житимемо в душі, і чим більше те, чим ми є, і те, що ми робимо, буде відповідати природі духа життя в нас, тим більше завдяки закону життя в нашому душі ми почуватимемося невимушено. Якщо ми як християни не є невимушеними, це означає, що ми маємо якусь проблему і не живемо в душі. Закон життя в нас є природним законом духа, тому, лише коли наше життя й робота відповідають його духовній природі, ми можемо внутрішньо почуватися невимушено. Коли ми відчуваємося невимушено, це означає, що ми живемо в злагоді із законом життя в нашому душі. Це мимовільне відчуття, яке дає нам закон життя в нас, показує нам, що ми живемо в душі й ходимо згідно з духом. Отже, якщо ми слідуємо за законом життя в нашому душі, тобто слідуємо за мимовільним відчуттям, яке дає нам цей закон життя, це означає, що ми слідуємо за духом життя всередині нас. Тобто слідувати за відчуттям закону життя в душі – значить слідувати за духом, оскільки відчуття закону життя в душі – це відчуття самого духу.

V. ВІДЧУТТЯ МИРУ

Дух життя в нас – це не лише місце, де перебувають Дух Божий та життя Боже, але й місце, де є нова людина. Крім того, дух в нас, тобто дух, який злитий з Божим життям, – це нова людина в нас. Якщо у своїх діях та у своїй поведінці ми налаштовуємо розум на дух життя всередині нас, то ми живемо завдяки цій духовній новій людині всередині нас. Тоді наша внутрішня людина й наші зовнішні дії перебувають у злагоді; в результаті ми відчуваємося невимушено і маємо відчуття миру. Можна сказати, що це відчуття невимушеності й миру є результатом роботи відчуття закону духа життя. Якщо ми налаштовуємо розум на дух життя в нас, ми невимушено ходимо й живемо згідно із законом духа життя в нас. В результаті ми відчуваємося внутрішньо невимушено і маємо відчуття миру. Відчуття миру тісно пов'язане з відчуттям життя. Відчуття життя – це відчуття свіжості й бадьорості; відчуття миру – це відчуття невимушеності та легкості. Відчуття життя – це відчуття

задоволення та енергійності; відчуття миру – це відчуття спокою і затишку. Якщо ми будемо налаштовувати розум на дух, а також ходити й жити духом, ми матимемо не лише відчуття життя, яке проявляється у відчутті свіжості, бадьорості, задоволення та енергійності, а й відчуття миру, яке проявляється у відчутті невимушеності, спокою, затишку та легкості. Таке відчуття також є відчуттям духу. Ми знаємо, що ми живемо в душі, одразу, коли ми маємо це відчуття. Коли ми слідуємо за цим відчуттям, ми слідуємо за відчуттям духу, що означає, що ми слідуємо за духом. Таке відчуття робить нас спроможними знати дух і розпізнавати дух. Чим більше ми ходитимемо згідно з духом і житимемо в душі, тим багатше й глибше буде це відчуття всередині нас.

VI. ВІДЧУТТЯ СМЕРТІ

У Рим. 8:6 ми бачимо протиставлення. Апостол говорить, що результатом налаштування розуму на плоть є смерть, а результатом налаштування розуму на дух є життя і мир. Ці слова показують, що як плоть протилежна духу, так і результат налаштування розуму на плоть – смерть, протилежний результату налаштування розуму на дух – життю і миру. Отже, апостол говорить, що смерть протилежна як життю, так і миру. Тому, відчуття смерті протилежне як відчуттю життя, так і відчуттю миру. Відчуття життя дає нам відчуття свіжості, бадьорості, задоволення та енергійності. Відчуття смерті дає нам протилежне відчуття – відчуття старості, пригнічення, спустошення та безсилля. Відчуття миру дає нам відчуття невимушеності, спокою, затишку і легкості. Відчуття смерті дає нам протилежне відчуття – відчуття неприродності, тривоги, незатишності та важкості. Отже, щоразу, коли ми відчуваємося спустошеними, пригніченими, порожніми, сухими, слабкими й немічними, темними й похмурими, коли ми відчуваємо важкість, невпевненість і незатишність, коли ми розриваємося на частини і в нас відбувається внутрішня боротьба, коли ми відчуваємо себе неприродно, сумно і скуто, ми повинні знати, що ми живемо не в душі, а в плоті, яка протилежна духу.

Плоть, про яку говорить тут апостол, вказує не лише на пожадливості нашої плоті, а й на всю нашу стару людину. Все, що пов'язане з нашою внутрішньою новою людиною, належить духу. Так само все, що пов'язане з нашою зовнішньою старою людиною,

належить плоті. Все, що не виходить із духа та не належить духу, виходить із плоті й належить плоті. Душа – це не те саме, що плоть, але оскільки душа занепадала і була захоплена плоттю, то все, що виходить із душі й належить душі, також виходить із плоті та належить плоті. Отже, якщо ми живемо душею, ми живемо плоттю. Навіть якщо ми налаштовуємо розум не на плоть, а на душу, ми все одно налаштовуємо його на плоть. Коли ми налаштовуємо розум на плоть, результатом цього є смерть. Це відчуття смерті дає нам відчуття пригніченості та спустошення, важкості й невпевненості. Щоразу, коли ми маємо таке відчуття, нам потрібно знати, що ми налаштовуємо розум на плоть і живемо або в плоті, або в душі. Таке відчуття показує нам, що є протилежним духу, тобто дає нам знати плоть і розпізнавати її. Так, знаючи те, що протилежне духу, ми можемо знати власне дух.

У будь-якій справі, незалежно від того, якою ми її вважаємо: правильною чи неправильною, духовною чи бездуховною, – якщо глибоко всередині ми відчуваємо неспокій, невпевненість, спустошення й пригнічення, це доводить, що ми ходимо за допомогою плоті та не живемо в дусі. Не кажучи вже про інші речі чи погані вчинки, навіть коли ми молимося чи проповідуємо, ми можемо відчувати порожнечу та пригніченість, невдоволення або нещастя; це доводить, що ми молимося і проповідуємо не в дусі, а плоттю. Часто ми молимося розумом чи плоттю (оскільки ми робимо це не в дусі), і наша молитва схожа на завчену молитву з книги. Чим більше ми молимося, тим більш сухими й пригніченими ми почуваємося, молитва не зрошує нас і не приносить нам радості. Після неї ми лише відчуваємося спустошеними та не маємо задоволення. Така молитва з голови робить наш дух неспроможним отримувати постачання життя, вона дає лише відчуття смерті. Можливо те, про що ми молилися, було правильним, проте ми не молилися в дусі. Тому ми не торкнулися зрошення й радості, що виходять з життя і миру, а відчули лише сухість та пригніченість, що виходять зі смерті. Часто наша проповідь буває такою самою. Коли ми проповідуємо не згідно з духом, а з голови, ми відчуваємо себе пустими та сухими всередині, тобто ми відчуваємо смерть, ми не відчуваємося ані задоволеними, ані зрошеними і не маємо відчуття життя. Якщо ми були в дусі й говорили за допомогою духу, ми мали б відчувати внутрішнє задоволення та спокій, тобто ми мали

б відчувати життя і мир. Отже, таке відчуття показує нам, де ми перебуваємо – в плоті чи в душі. Воно дає нам знати плоть, і завдяки знанню плоті знати дух.

Смерть не лише викликає у нас відчуття пригніченості, спустошення, важкості та незадоволення, а й призводить до того, що ми втрачаємо відчуття життя. Такі відчуття смерті є для нас застереженням, що спонукає нас звільнитися від плоті й жити в душі. Якщо ми маємо відчуття смерті, але ми продовжуємо діяти й поводитися за допомогою життя плоті, то через певний час смерть призведе до того, що наш дух втратить відчуття та оніміє. Якщо наш дух онімів і втратив відчуття, це означає, що ми так довго жили за допомогою плоті, що смерть пошкодила наш дух. Отже, ми можемо і маємо знати, як ми поведимося зі своїм духом і чи живемо ми в ньому.

VII. ЗНАТИ ДУХ ЧЕРЕЗ ВІДЧУТТЯ ДУХУ

Всі відчуття, про які ми говорили, даються нам духом життя в нас; тому можна сказати, що все це – відчуття духу. Знати дух безпосередньо досить складно, але знати дух за допомогою відчуттів духу відносно легко. Ми не можемо повністю зрозуміти, що таке дух, але нам не складно знати його за допомогою відчуття духу. Якщо ми ходимо й живемо, уважно слідуючи за відчуттям духу, то ми слідуємо за духом і налаштовуємо розум на дух. Якщо ми слідуємо за мимовільним відчуттям закону Духа життя, якщо ми уважні до відчуття життя і миру, прислухаємося до застережень, які дає нам відчуття смерті, і живемо згідно з цими відчуттями, то ми живемо в душі. Ці відчуття виходять із духу; тому вони можуть спонукати нас торкатися духа та завдяки цьому знати дух.

Розділ Восьмий

ВІДМІННІСТЬ МІЖ ДУХОМ І ДУШЕЮ

Ми вже розглянули відчуття духу та знання духу; тепер ми розглянемо відмінність між духом і душею.

І. РОЗДІЛЕННЯ ДУХУ І ДУШІ

Так звані психологи, описуючи людину, розрізняють в ній дві частини: метафізичну та фізичну. Фізична частина – це тіло, а метафізична частина – це «псюхе», тобто душа, про яку говориться в Біблії. Психологи стверджують, що в людському тілі міститься лише «псюхе», душа. Проте Біблія стверджує, що в людському тілі є не лише душа, а й дух. У 1 Сол. 5:23 говориться не просто «душа», а «дух і душа». Дух і душа – це дві відмінні речі. Тому, в Євр. 4:12 говориться про розділення душі та духу.

Якщо ми хочемо справжнього духовного зростання в житті, ми повинні знати, що дух і душа – це дві відмінні речі, і ми повинні вміти розрізняти, що від духу, а що від душі, що є духовним, а що є душевним. Якщо ми знатимемо відмінність між духом і душею, ми зможемо зрікатися душі, звільнитися від влади душі й жити духом перед Богом.

А. Душа протилежна духу

У 1 Кор. 2:14-15 говориться про дві категорії людей. До одної належать душевні люди, а до другої – духовні. Це показує нам, що людина може жити або душею, або духом і належати або до душі, або до духу. Людина може жити душею й належати до душі та в результаті бути душевною, або людина може жити духом і належати до духу та в результаті бути духовною. Якщо людина є духовною, вона може розпізнавати й приймати те, що від Духа Божого. Проте, якщо людина є душевною, вона не лише не може приймати те, що від Духа Божого, але й не може знати цього. Звідси випливає,

що душа протилежна духу. Дух може спілкуватися з Богом і розпізнавати те, що від Духа Божого. Але для душі це щось недоречно й безглузде. Духу подобається цінувати все, що від Бога, і приймати це. Душа ж навпаки – вона не лише не приймає цього, а й вважає це нерозумним.

В Біблії є не лише 8-й розділ Послання до римлян, в якому ми бачимо, що плоть протистоїть духу, але і 2-й розділ Першого послання до коринтян, в якому ми бачимо, що душа також протистоїть духу. Коли людина живе плоттю, вона є плотською, а не духовною. Так само, коли людина живе душею, вона є душевною, а не духовною. У 8-му розділі Послання до римлян підкреслюється, що плоть пов'язана з гріхом, тому всі, хто грішить, є плотськими. Але душа не обов'язково пов'язана з гріхом безпосередньо. Часто людина не грішить і не є плотською (з погляду людини), але при цьому вона не духовна, а душевна. (Якщо бути точним, душевна людина також є плотською, оскільки душа людини перебуває під впливом плоті. Але коли ми говоримо саме про душу, ми розрізняємо душевну і плотську людину). Отже, навіть якщо ми не грішимо та звільнилися від гріха, тобто ми не є плотськими з людського погляду, це не означає, що ми неодмінно є духовними, а не душевними. Це також не означає, що ми здатні розуміти те, що від Духа Божого, або що ми здатні сприймати, цінувати і приймати те, що є Божим. Ми часто думаємо, що варто нам лише звільнитися від гріха та перестати нестримно потурати плоті, як ми станемо духовними, спілкуватимемося з Богом і розумітимемо те, що від Духа Божого. Проте все не так просто. Навіть якщо ми звільнилися від гріха і перестали нестримно потурати плоті, ми, можливо, все ще живемо не духом, а душею.

Господнє спасіння звільняє нас не лише від влади гріха і плоті, але й від влади душі. Господь спас нас не лише для того, щоб ми не жили в гріху і в плоті, але й для того, щоб ми жили не в душі, а в дусі. У Своєму спасінні Він не лише підіймає нас до рівня моральності, щоб ми стали моральними людьми, а й до рівня духовності, щоб ми стали духовними людьми. Високоморальна людина не обов'язково є духовною; цілком можливо, що вона є душевною, що вона живе душею. Отже, певний брат чи сестра можуть бути високоморальними й дуже хорошими людьми, але не мати світла в духовних питаннях, які стосуються Бога, не прагнути їх, не

цінувати їх і навіть не приймати їх; це відбувається тому, що вони живуть душею та є душевними.

Б. Душа безсила в духовних речах

У 1 Кор. 2:14 говориться: «*Душевна людина не приймає того, що від Духа Божого... й вона не може цього зрозуміти*». Ці слова ясно і точно зображують стан душі стосовно того, що від Духа Божого. Душа «не приймає» того, що від Духа Божого та «не може цього зрозуміти». Душа не прагне того, що від Духа Божого й не здатна прийняти це. Навіть якщо вона захоче прийняти це, вона не зможе, оскільки вона не здатна знати чи розуміти це. Природа душі не відповідає тому, що від Духа Божого. Тому душа не хоче і не приймає те, що є Божим. До того ж вона навіть не здатна знати те, що є Божим. Саме тому людина, яка живе душею, не має ані почуттів, ані цікавості, ані прагнення до того, що від Духа Божого; вона не шукає, не приймає і не розуміє цього. Тому Бог має звільнити нас від душі, щоб ми вже не жили душею; тоді Він зможе навчити нас любити, розуміти й приймати те, що від Його Духа.

Ми повинні ясно бачити безсилля душі в духовних речах і ставитися до цього серйозно. Душа не приймає того, що від Духа Божого, і не може знати цього. Брати та сестри, які живуть душею, можуть бути дуже хорошими, добре вихованими й добродішними, але вони безумовно не здатні знати духовне і навіть прагнути духовного. Я зустрічав багато таких братів і сестер. Вони дуже обережні у своїх вчинках, і їхню поведінку можна назвати бездоганною, проте вони не розуміються на духовних речах і не шукають їх. Вони оцінюють себе та інших за стандартом людської моральності, добра і зла, правильного та неправильного, і в усіх питаннях їм бракує розуміння й проникливості Духа Божого. Можливо, вони мають ясний розум та високий інтелект, але вони не просвітлені у своєму дусі, і відчуття їхнього духу втратило чутливість. Їх можна назвати *хорошими* християнами, але їх не можна назвати *духовними* християнами. Їхня поведінка дуже хороша; вони знають, як треба поводитись і що потрібно робити; вони розумні та кмітливі, старанні й ретельні. Але тільки-но вони стикаються з тим, що від Духа Божого, одразу стають безпорадними. Як дерево чи камінь, вони зовсім не здатні відчувати або розуміти щось. Крім того, їхнє серце здебільшого байдуже до духовного; вони не

лише повільні у своєму розумінні цих питань, а й ледачі у своєму пошуку.

Отже, хороші християни не обов'язково є духовними християнами. Духовні християни не лише мають хорошу поведінку; вони живуть в душі, мають відчуття духу, вони розуміють духовне, внутрішньо знають Божі шляхи і є досвідченими в духовних речах. Бути хорошим і бути духовним – це дві різні речі. Багато братів і сестер хороші, але не духовні; вони хороші, але вони не живуть в душі. Ви стикаєтеся з їхніми хорошими якостями, але ви не стикаєтеся з їхнім духом. Ви бачите в них людські чесноти, але ви не відчуваєте Божого аромату. З певного погляду, вони начебто і не перебувають у плоті, але вони точно перебувають в душі. Вони не дозволяють плоті панувати над собою, але й не живуть в душі. Вони не схвалюють гріховного, але й не прагнуть духовного. Вони не грішать згідно з плоттю, але водночас вони живуть своїм «я», тобто своєю душею. Джерелом їхнього життя та засобом їхніх вчинків є душа. Це душевні люди, які живуть в душі та душею; тому вони не прагнуть духовних речей і не здатні їх зрозуміти.

В. Частини душі

Душа – це наша особистість, наше «єго»; отже, душа – це наше «я». Душа, якщо проаналізувати її склад, містить три частини: розум, почуття та волю. Розум – це орган мислення; ми часто називаємо його мозком. (З погляду фізіології, це мозок, з погляду психології, це розум). Це найважливіша частина душі. Здатність мислити, роздумувати, розмірковувати й запам'ятовувати – все це функції розуму як частини душі. Людина після падіння й особливо сьогоднішня людина живе переважно в розумі та керується думками, які виходять із розуму. Як людина думає, так вона і вчиняє. Дії людини завжди прив'язані до її думок. Навряд чи знайдеться хоча б одна людина, яка не живе відповідно до своїх думок. Тому сьогодні, кого б або що б ми не розглядали, якщо потрібно заволодіти розумом людини, потрібно починати з її думок. В наш час існує так багато теорій, вчень і навчальних методик, які мають одне на меті – впливати на думки людини, щоб заволодіти її розумом. Якщо за допомогою думок людини ви заволодієте її розумом, то ви зможете заволодіти і самою людиною, оскільки людина живе розумом, тобто мозком, і керується думками розуму.

Почуття душі – це орган любові, гніву, печалі та радості людини. Здатність любити, ненавидіти, радіти, журитися, бути радісно збудженими чи пригніченими – все це функції почуттів як частини людської душі. Багато людей є емоційними. Вони переповнені почуттями, їх легко схвилювати. Часто вони діють під впливом своїх почуттів. З такими людьми важко досягнути чогось, використовуючи розсудливі аргументи, але торкнутися їхніх почуттів дуже легко. Їх важко переконати в розумі, але їх легко схвилювати в почуттях.

Воля душі – це орган ухвалення рішень. Здатність вирішувати, визначати, судити, вибирати, приймати чи відмовляти – все це функції волі як частини людської душі. Деякі люди перебувають в розумі, деякі – в почуттях, а деякі – у волі. Так само як людина, яка перебуває в розумі чи почуттях, живе в розумі чи почуттях, так і людина, яка перебуває у волі, живе у волі. Найсильнішою частиною людей, які перебувають в розумі чи почуттях, є відповідно розум чи почуття; те саме стосується волі. Людина, яка перебуває у волі – це, безумовно, людина, яка є сильною в ухваленні рішень. Якщо вона вирішила, в якому напрямку діяти, вам не вдасться змінити її намір. Ви можете наводити їй певні доводи, але її не цікавлять ваші доводи; ви можете намагатися зворушити її почуття, але вона не звертає уваги на почуття. Вона діє волею та перебуває у своїй волі.

Отже, душа складається з трьох частин: розуму, почуттів і волі. Всі ці частини є у кожної людини. Кожна людина має думки, почуття і волю. Проте деякі люди більше перебувають в розумі, деякі багаті на почуття, а деякі сильні у своїй волі.

У деяких людей дуже ясний розум. Як би ви не намагалися зворушити їх за допомогою почуттів, це неможливо. Якщо ви хочете здобути їх, вам потрібно використовувати переконливі доводи. Такі люди живуть в розумі; це інтелектуальні люди.

У деяких людей особливо багато почуттів. Здається, що вони не думають і не мають розуму, а мають лише почуття. Своїми почуттями вони часто спричиняють безлад. Якщо ви будете наводити їм свої доводи, то здебільшого їм буде нецікаво й незрозуміло, про що ви говорите; їхнє серце не буде зворушене. Якщо ж ви звернете до їхніх почуттів, ви легко торкнетесь їхнього внутрішнього ества. Тисяча, десять тисяч доводів не вплинуть на них так, як одна

чи дві сльозини. Іноді жодні ваші доводи не можуть переконати їх, але варто вам пролити трохи сліз – і ви досягли свого. Для них є важливими не доводи, а почуття. Причина в тому, що вони перебувають не в розумі, а в почуттях.

Воля деяких людей є дуже сильною. В будь-якій ситуації вони мають пропозицію чи ідею. І якщо вони ухвалили рішення, то вони непохитні в ньому та їх важко переконати. Такі люди зазвичай цілеспрямовані та вперті; для них не важливі ані почуття, ані доводи. Вони у всьому діють за допомогою своєї непоступливої волі, ставлячи цілі й встановлюючи принципи. Ви наводите їм свої доводи, але вони не розуміють. Ви намагаєтеся зворушити їхні почуття, але їх нічого не торкається. Вони перебувають не в розумі і не в почуттях, а у волі.

II. ДУШЕВНА ЛЮДИНА ТА ДУХОВНА ЛЮДИНА

А. Душевна людина

Де б людина не перебувала: в розумі, почуттях чи волі – вона є душевною. Де б людина не жила: в розумі, почуттях чи у волі – вона живе в душі. Чим би людина не жила: розумом, почуттями чи волею – вона живе душею. Отже, нам дуже легко визначити, чи є людина душевною. Нам лише потрібно побачити, чи діє вона розумом, почуттями або волею, чи ні; чи живе вона в розумі, почуттях або волі, чи ні. Якщо вона діє та поводить, керуючись однією з цих трьох частин, або якщо вона живе в одній із цих трьох частин, то вона є душевною.

Душевну людину часто називають хорошою людиною. Зазвичай така людина бездоганна в очах інших людей. Якщо вона має ясний розум і вона керується ним у своїх діях, люди цінують це. Якщо вона має стримані почуття і живе в них, люди схвалюють це. Якщо вона має непохитну волю й покладається на неї, люди це хвалять. Але якщо людина живе однією з цих трьох частин, то хоч вона і не живе в гріху, вона також не живе в дусі. Хоча в очах людей вона безгрішна й бездоганна, в очах Бога її дух закритий та її духовне розуміння притуплене.

Якось в одній місцевості я познайомився з одним співробітником. Його поведінка була дійсно дуже хорошою, але він забагато жив у розумі, тому йому було складно розуміти й осягати духовні речі. Щоразу, коли я розмовляв з ним про служіння Богові, я

боявся, що він почне закочувати очі. Коли я говорив з ним, він слухав і вже майже починав розуміти, але в той момент він закочував очі й знову заплутувався. Коли він закочував очі, це свідчило про те, що його розум заглиблювався в роздуми. Він використовував лише розум, щоб розмірковувати, але він не використовував свій дух, щоб відчувати те, що є Божим. Тому йому було дуже складно зрозуміти й відчуті духовні речі.

Роздуми часто бувають причиною труднощів і перешкод у духовних питаннях, з якими стикаються брати. Багато братів часто намагаються розібратися в духовних питаннях за допомогою роздумів. Вони думають, що використовуючи свій розум, можуть зрозуміти духовне. Вони не знають, що розум, як частина душі, не здатен зрозуміти дух. Людина, яка живе в розумі, живе в душі й стає душевною людиною, не здатною розуміти духовні речі.

Так само як розум створює труднощі в духовних питаннях для братів, так і почуття створюють перешкоди для сестер. Багато сестер не можуть зрозуміти чи відчуті духовне через те, що вони занадто заглиблюються у свої почуття. У різних церквах я зустрічав багатьох хороших сестер; вони були наповнені ентузіазмом і любов'ю, вони стежили за своєю поведінкою та були обачливі у своїх вчинках. Але коли справа торкалася духовних речей, їм бракувало усвідомлення, вони ледве могли їх зрозуміти. Це пояснювалося тим, що вони забагато жили у своїх почуттях і керувались ними у своїх справах. Почуття, звичайно, не є гріхом, але почуття перешкоджали їм жити в дусі, торкатися своїм духом того, що є Божим, мати духовне відчуття та розуміти духовні питання. Почуття стали для них пасткою, яка не випускала їх зі сфери душі, тому вони жили душею і залишалися душевними людьми.

Крім того, у багатьох братів труднощі й перешкоди в розумінні духовних питань виникають через їхню волю. Навіть деякі сестри мають цю проблему. Їхні судження та рішення щодо тих чи інших питань визначаються їхньою волею; тому, самі того не усвідомлюючи, вони живуть в душі, не маючи духовного відчуття чи розуміння духовних питань.

В якій би частині душі людина не перебувала, їй дуже легко діяти за допомогою цієї частини та жити в ній. Якщо людина, яка перебуває в розумі, стикається з певною ситуацією, вона мимоволі буде розмірковувати над нею знову і знову, розглядаючи її з різних

боків. Людина, яка перебуває в почуттях, несвідомо керується своїми почуттями в стосунках з людьми і під час вирішення різних питань. Коли людина із сильною волею торкається різних людей та справ, вона легко керується своєю волею – приймає непохитні та незмінні рішення. Якщо людина легко й невимушено живе в певній частині душі, можна точно сказати, що вона належить цій частині. Якщо людина схильна за природою роздумувати, обмірковувати, зважувати й оцінювати кожне питання, можете бути впевнені, що перед вами людина, дії якої визначаються її інтелектом; отже, ця людина перебуває в розумі. Якщо людина, стикаючись з певною ситуацією, легко стає схвильованою, швидко переходить від сміху до сліз, якщо зараз вона щаслива, а через хвилину пригнічена, не сумнівайтесь: перед вами емоційна людина, яка сповнена почуттів. Якщо людина, стикаючись з певною ситуацією, легко розробляє план й ухвалює рішення, а її воля діє та функціонує без особливих зусиль з її боку, то, безсумнівно, вона має сильну волю і перебуває у волі. Коли людина стикається з певною ситуацією, на перший план виходить саме та частина душі, яка є в ній найсильнішою та домінуючою. Якщо під час вирішення різних питань певна частина душі людини посідає провідне місце, це доводить, що вона перебуває в цій частині, і це також доводить, що така людина є душевною.

Б. Духовна людина

Якщо ми знаємо, які люди є душевними, нам не складно зрозуміти, які люди є духовними. Оскільки душевна людина живе розумом, почуттями чи волею, духовна людина так жити не повинна. Оскільки душевна людина живе не духом, а душею, то духовна людина повинна жити не в душі, а в дусі. У духовних людей також є душа; розум, почуття та воля в їхній душі можуть бути навіть сильнішими й багатшими, ніж у звичайних душевних людей, проте вони не живуть за допомогою цих душевних органів, і вони не живуть в них. Вони живуть духом і в дусі, і вони дозволяють духу бути господарем і джерелом їхніх дій та поведінки. Дух в них посідає провідне положення; він є джерелом їхньої поведінки і відправною точкою їхніх дій. Душа в них посідає положення підкорення. Хоча розум, почуття та воля в їхній душі теж функціонують, вони підкоряються управлінню духа і скеровуються духом.

Хоча вони використовують свої розум, почуття та волю, але, використовуючи ці органи душі, вони завжди сліднують за відчуттям духу. На відміну від душевних людей, вони не дозволяють душі бути в усьому господарем, вони не дозволяють розуму, почуттям і волі душі відігравати головну роль у керівництві та функціонуванні. Вони відрікаються від першості душі й відмовляються від скерування розуму, почуттів і волі. Так вони дозволяють духу бути в них господарем; вони дозволяють духу скеровувати все їхнє єство, тому вони можуть слідувати за відчуттям духу. Стикаючись з певною ситуацією, вони не використовують одразу розум, почуття та волю душі, щоб впоратися з нею; вони одразу використовують свій дух, за допомогою якого вони торкаються цієї ситуації та відчувають її. Спочатку вони шукають в душі відчуття від Господа щодо цього питання. Торкнувшись в душі відчуття від Господа, вони використовують розум душі, щоб зрозуміти його, почуття душі, щоб виразити його, і волю душі, щоб здійснити його. Хоча вони використовують органи душі, вони не душевні люди і вони не живуть життям душі. Вони є духовними людьми, які живуть життям духу, а душа служить для них лише органом, який вони залучають до роботи.

ІІІ. НЕНОРМАЛЬНИЙ СТАН

Ми вже побачили, що занепала людина, яка є мертвою в душі, може жити лише душею. Але ми, спасенні люди з оживленим духом, можемо жити духом. До того ж Бог спасає нас для того, щоб ми повернулися до духу й жили духом. Внаслідок падіння людина відвернулася від духу до душі, так що людина живе вже не духом, а душею. Боже спасіння спасає людину, повертаючи її від душі до духу, так що людина живе вже не душею, а духом. Проте багато спасених все одно живуть не так. Деякі залишаються в душі й живуть душею, оскільки вони не знають відмінності між духом і душею та всього, що з цим пов'язано. Крім того, вони не знають, що Бог хоче, щоб вони були звільнені від влади душі й жили в душі. Хоча деякі люди знають, що їх дух оживлений, що він відрізняється від душі та що Бог хоче, щоб вони жили в душі, вони все одно залишаються в душі й живуть душею. Причина цього в тому, що вони звикли жити душею, а не духом, а також в тому, що вони не вважають, що жити духом так важливо. Ті, хто не знає різниці між

духом і душею та не знає, що Бог хоче, щоб ми звільнилися від влади душі й жили духом, думають, що жити розумом, почуттями або волею душі – це нормально та необхідно і якщо вони обережні й бездоганні, то з ними все гаразд. Але вони не знають, що для християн це надто жалюгідне життя!

Божий намір не полягає в тому, щоб лише позбавити нас недоліків і привести до стану бездоганності; Його намір більшою мірою полягає в тому, щоб звільнити нас від влади душі, щоб ми жили духом. Він хоче, щоб ми жили не просто бездоганим життям, а духовним життям, духовно бездоганим життям. Він хоче, щоб ми жили бездоганим життям не за допомогою душі, а за допомогою духу. Але через своє незнання багато християн все ще живуть душею та щосили намагаються бути бездоганими за допомогою свого душевного життя. Хоча їхній дух оживлений, вони не знають, що їм слід використовувати свій дух і жити духом. Вони хочуть стати бездоганими людьми, які живуть прийнятним життям лише силою своєї душі. Всі їхні погляди і судження, симпатії та схильності містяться не в дусі, а в душі. Вони добре виховані християни, їхні поведінка та вчинки бездоганні, але вони все одно живуть не в дусі, а в душі. Навіть якщо їхні думки чисті, почуття врівноважені та рішення правильні, вони все одно є душевними, а не духовними. Їхній стан як християн ненормальний. Вони живуть ненормальним християнським життям. Навіть якщо вони досягають чогось, це задовольняє лише їх самих. Іноді вони справді задоволені своїм успіхом (втім, цей успіх досить сумнівний), але вони не можуть догодити Богу, оскільки Бог хоче, щоб людина позбулася влади душі та жила духом.

Ті, хто має певне знання про відмінність між духом і душею та знає, що Бог хоче, щоб ми звільнилися від влади душі й жили в дусі, але все одно живуть душею, також живуть ненормальним християнським життям. Хоча вони знають, що їхній дух оживлений, вони все одно не живуть духом. Хоча вони знають, що Бог хоче, щоб вони звільнилися від влади душі та жили в дусі, вони все одно залишаються в душі й живуть душею. Хоча вони знають, що людина має контактувати з Богом в дусі, вони все одно намагаються торкнутися того, що є Божим, за допомогою душі. Вони знають, що вони мають дух, але вони не використовують його; вони знають, що мають жити духом, але вони не живуть в дусі. Їм

зручно використовувати розум, почуття та волю душі, і вони не звикли використовувати дух; тому вони нехтують життям в душі. Стикаючись з певною ситуацією, вони завжди реагують на неї за допомогою розуму, почуттів чи волі. Вони ніколи не використовують спочатку дух. У кращому випадку вони можуть бути лише хорошими й бездоганними християнами (хоча це сумнівно), але вони не можуть бути духовними християнами. Вони можуть лише задовольнити себе; вони не можуть догодити Богу. Вони можуть отримати схвалення лише від людей, вони не можуть отримати похвалу від Бога. Їм все ще потрібне Боже звільнення – звільнення не від влади гріха, а від влади душі; звільнення не від брудної плоті, яку людина засуджує, а від чистої душі, яку людина схвалює. Інакше вони не зможуть збагнути того, що від Духа Божого, чи навіть наблизитися до цього.

IV. ЯК ЗВІЛЬНИТИСЯ ВІД ВЛАДИ ДУШІ

Як нам звільнитися від влади душі? Нам потрібно побачити об'явлення щодо двох речей: душі та хреста. Ми повинні побачити, що душа безсила в тому, що є Божим, і нічого не варта в духовних питаннях. Якою б сильною та бездоганною не була б певна частина душі, вона все одно не може досягнути того, що є Божим, і зрозуміти духовне. Хоча б яким ясным не був наш розум, хоча б якими врівноваженими не були наші почуття і якою б правильною не була наша воля, – все це не може зробити нас духовними. До того ж ми повинні побачити, що наша душа з усім, що їй належить, була розір'ята на хресті Христа. У Гал. 2:20 апостол говорить: «Я розір'ятий з Христом». Кажучи «я», він має на увазі душу. За Божою оцінкою душа заслуговує лише на смерть. І Бог уже вирішив проблему нашої душі через хрест Христа. Тому нам не треба цінувати те, що стосується душі, а визнати, що наша душа має померти, що вона заслуговує на смерть і що вона вже мертва. Таке об'явлення та бачення дадуть нам змогу засудити душу, зректися душі, відкинути душу, заборонити душі брати на себе керівництво й не давати душі місця ні в чому. Ми умиртвляємо душу Святим Духом; ми дозволяємо Святому Духу умиртвити нашу душу-життя й покінчити з діяльністю душі через хрест.

Ми повинні побачити, наскільки душа безсила перед Богом, наскільки вона не здатна досягнути те, що є Божим, і догодити

Богові. Крім того, нам потрібно побачити, як Бог оцінює душу та як Він працює над нею. Лише тоді ми зможемо зректися душі, відкинути душу й звільнитися від влади душі. Тому ми повинні просити Господа, щоб Він дав нам побачити не лише безсилля душі, а й те, що хрест покінчив із душею. Тоді ми навчимося відрікатися від душі в усьому та не жити душею. Той, хто перебуває в розумі, має відкидати свій інтелект у тому, що стосується духовних питань; він має повністю відкласти такі функції, як мислення й роздумування, і повернутися до духу, щоб за його допомогою відчувти думку Бога. Коли така людина читає Біблію, молиться чи говорить про духовні питання, вона має відкидати своє мислення, уяву, теорії та висновки і слідувати за відчуттям у своєму дусі й рухатись вперед у спільності з Богом. Той, хто переповнений почуттями, має відкладати свої почуття в усьому; замість того, щоб дозволяти своїм почуттям вести його та керувати ним, він повинен дозволити Святому Духу розібратися з ними; тоді він зможе відчувти Божу волю у своєму дусі. Він має боятися своїх почуттів так само, як він боїться гріха, і він має в страху й трепеті жити в дусі, не дозволяючи своїм почуттям керувати ним і впливати на нього. Той, хто перебуває у своїй волі, має бачити, що його воля – це Божий ворог у всьому Божому і це противник духу. Так він осудить свою волю, відкине її та зречеться її. Він має дозволити Святому Духу зламати його волю за допомогою хреста, щоб його життя перед Богом визначалося не його непохитною й сильною волею, а відчуттям у його дусі.

В якій би частині душі ми не були, ми маємо засудити й відкинути її. Розум, почуття та воля повинні бути зломлені Богом і зазнати Його роботи. Ми маємо відкидати керівництво розуму, почуттів та волі в тому, що є Божим. Навпаки, ми маємо дозволити духу посісти перше місце в нас, щоб він міг керувати нашим розумом, почуттями і волею, спрямовувати й використовувати їх. Так ми зможемо звільнитися від влади душі. Тоді ми, з одного боку, зможемо використовувати свій розум, почуття та волю за допомогою свого духу, а з іншого боку, ми не будемо жити душею; отже ми будемо не душевними, а духовними.

Розділ Дев'ятий

ТРИ ЖИТТЯ ТА ЧОТИРИ ЗАКОНИ

Тепер ми розглянемо дев'яте основне положення в знанні життя – три життя та чотири закони. Це надзвичайно важлива істина в Біблії. Якщо ми хочемо ясно розуміти стан нашого внутрішнього духовного життя і якщо ми хочемо жити переможним життям, вільним від гріхів, нам потрібне ретельне розуміння цієї основної істини.

І. ТРИ ЖИТТЯ

А. Визначення трьох життів

Три життя, про які йдеться, – це три життя, що містяться в кожній спасенній людині: людське життя, сатанинське життя і Боже життя.

Зазвичай люди вважають, що в людині міститься лише одне життя – людське життя, яке вона отримала від батьків. Але Біблія показує, що через падіння людини в ній міститься не лише людське життя, а й життя Сатани. Тому в Рим. 7:18, 20 говориться, що в людині, в її плоті, також оселився Гріх. Гріх тут – це життя Сатани. Згідно з Гал. 5:17, плоть, в якій міститься сатанинське життя, залишається в людині й після спасіння, і ця плоть часто бажає протилежного Духу. Отже, навіть після спасіння в людині міститься сатанинське життя.

Далі, в Ів. 3:36 говориться: «Хто вірить у Сина, той має вічне життя». Крім того, у 1 Ів. 5:12 говориться: «Хто має Сина, той має життя», тобто життя Боже. Це показує, що той, хто вірить в Сина Божого і є спасеним, має не лише людське життя, отримане при створенні, і сатанинське життя, яке увійшло в людину після падіння, а й Боже вічне життя.

Б. Походження трьох життів

В Біблії говориться, що коли Бог створив Адама, Він вдихнув у нього дихання життя. Так Адам отримав створене людське життя. Потім Бог помістив людину в Едемський сад і поставив її перед двома деревами – деревом життя та деревом пізнання добра і зла. Згідно з усіма об'явленнями, що показані далі в Біблії, дерево життя означає Бога, дерево пізнання добра і зла означає Сатану, а Адам представляє все людство. Отже, в той день в Едемському саду (тобто у всьому всесвіті) склалася ситуація, що охоплювала три сторони: людину, Бога і Сатану.

Сатана – це противник Бога, і зосередженням його боротьби з Богом є людина. Людина була потрібна і Сатані, і Богу. Богу людина була потрібна для здійснення Його волі, а Сатані людина була потрібна для виконання його порочного задуму. Щоб здобути людину, і Сатана, і Бог використали один метод – життя. Бог хотів, щоб людина з'їла плід дерева життя й так отримала Його нестворене життя та поєдналася з Ним. Проте Сатана спокусив людину, і вона з'їла плід дерева пізнання добра і зла; в результаті людина отримала його занепале життя і сполучилася із Сатаною.

Того дня Адам, якого обманув Сатана, з'їв плід дерева пізнання добра і зла. Сатанинське життя увійшло в людину й розтлило її. Отже, на додачу до свого створеного життя людина отримала занепале сатанинське життя.

У новозавітний час Бог вклав Своє життя у Свого Сина, щоб воно було проявлене серед людей, щоб люди, увірувавши в Його Сина та прийнявши Його, отримали Його життя. Тому на додачу до нашого початкового створеного людського життя та життя Сатани, отриманого внаслідок падіння, ми також отримуємо життя Бога.

Отже, у спасених людей є три життя, отримані відповідно в результаті створення, падіння й спасіння. Із створюючих рук Бога ми отримали створене людське життя. Через Адама ми стали занепалими, і в нас увійшло занепале сатанинське життя. Коли ми увійшли в Христа, ми спаслись і отримали Боже нестворене життя.

В. Місцеперебування трьох життів

Згідно з об'явленням Писання, ці три життя: людське, сатанинське та Боже – увійшли відповідно в нашу душу, в наше тіло і в

наш дух, тобто в три частини нашого єства. Коли Бог створив людину з пороку земного, Він вдихнув у неї дихання життя і «стала людина живою душею» (Бут. 2:7). Це означає, що людське життя, отримане під час створення, міститься в душі людини. Коли Сатана спокусив людину й вона занепала, вона з'їла плід дерева пізнання добра і зла, яке означає Сатану. Цей плід увійшов в її тіло; отже, сатанинське життя, отримане людиною під час падіння, міститься в її тілі. Коли людина приймає Господа Ісуса як Спасителя та отримує спасіння, Дух Божий, який несе в Собі Боже життя, входить в людський дух. Тому Боже життя, отримане людиною під час спасіння, міститься в її душі. Отже, спасенна людина має Боже життя у своєму душі, людське життя у своїй душі та сатанинське життя у своєму тілі.

Щоб мати більш ясне уявлення про три частини, в яких ці три життя перебувають, ми приділимо певний час тому, щоб розглянути, яке усвідомлення мають ці три частини. Тіло, нашу зовнішню, фізичну частину, можна побачити й торкнутися. Воно складається з усіх членів нашого тіла та має п'ять органів чуття для контактування з фізичним світом: зір, слух, нюх, смак і дотик. Отже, тіло усвідомлює світ, тобто має фізичне відчуття.

Дух, наша внутрішня і найглибша частина, містить совість, інтуїцію та спільність. Совість – це орган для розрізнення правильного та неправильного; вона спонукає нас відчувати відповідно до принципу правильного та неправильного, що є правильним і прийнятним з Божого погляду, а що з Його погляду є неправильним і неприйнятним. Інтуїція дає нам здатність відчувати волю Бога безпосередньо, без застосування інших засобів. Спільність робить нас спроможними спілкуватися з Богом, мати з Ним спільність. Ми контактуємо з Богом завдяки спільності, але ми відчуваємо Бога й духовні питання, тобто контактуємо з духовним світом, завдяки совісті та інтуїції. Відчуття в цих двох частинах і є відчуттям духу; тому воно називається духовним відчуттям, або відчуттям Бога.

Душа, яка розташована між духом і тілом, – це наша внутрішня, психологічна частина, яка складається з розуму, почуттів і волі. Завдяки розуму ми можемо думати і розмірковувати про щось; завдяки почуттям ми можемо почуватися задоволеними, розгніваними, засмученими та радісними; завдяки волі ми можемо

формулювати власний погляд та ухвалювати рішення. Душа складається з трьох частин, та лише дві з них – розум і почуття – мають відчуття. Відчуття в розумі ґрунтується на здатності логічно мислити, а відчуття в почуттях ґрунтується на наших симпатіях та антипатіях. Ці два відчуття в нашій душі дають нам здатність відчувати психологічну частину людини, тобто її «его», її «я», і контактувати з психологічним світом, тому вони називаються психологічним відчуттям чи самосвідомістю*.

Г. Природа та стан трьох життів

Кожне з трьох життів, які маємо ми, має своє походження й міститься окремо в одній із трьох частин нашого єства, тому природа цих трьох життів і відповідно їхній стан усередині нас також мають відрізнятися і бути досить складними. Людина, що була створена Божими руками, з Божого погляду була дуже хорошою (Бут. 1:31) і «справедливою» (Екл. 7:29). Отже, створене життя було спочатку хорошим і справедливим – воно не лише не мало гріха, а й не знало гріха та не мало почуття сорому; воно було безвинним і простим**.

Коли Адам під час падіння згрішив, людина не просто образила Бога своєю поведінкою, що призвело до гріховної ситуації, але ще гірше, її життя було отруєне Сатаною, внаслідок чого воно стало нечистим і зіпсованим. Наприклад, я забороняю своїм дітям гратися з губкою, якою я витираю дошку. Потім я виходжу з дому, і вони з цікавості починають гратися з нею. Повернувшись додому, я дізнаюся про їхній проступок. Цей проступок – лише порушення правил поведінки в нашій родині; при цьому в дітей нічого не потрапило. Але, припустимо, наступного разу я залишу вдома

*Говорячи про самосвідомість людини, ми зазвичай маємо на увазі її почуття симпатії чи антипатії, що виникають в почуттях її душі. Хоча на це почуття може вплинути розум, п'ять органів чуття тіла, совість духа і незначною мірою навіть інтуїція духа (у випадку з духовною людиною), проте воно переважно складається із симпатій чи антипатій, що виникають в почуттях її душі.

**Коли людина занепадала, Бог зробив так, що у неї з'явилося почуття сорому. Це відчуття має подвійну функцію. З одного боку, воно доводить, що в нас є гріх. З іншого боку, воно стримує нас від скоєння гріха. Якщо відчуття сорому в людини відсутнє, вона може грішити навмисно. Чим сильнішим в людини є відчуття сорому, тим більше вона буде збережена від скоєння гріха. Часто говорять, що жінці не можна втрачати відчуття сорому. Ті, у кого немає відчуття сорому, є найнижчими людьми.

флакони з ліками, якими можна отруїтись і скажу дітям: «В жодному разі не пийте це». Коли я виходжу з дому, вони беруть флакон, починають з ним гратися та випивають ліки. Тепер вони не лише ослухалися мого наказу й порушили родинне правило, але ще гірше, в них потрапило щось отруйне. Саме це сталося, коли Адам з'їв плід дерева пізнання добра і зла. Він не лише порушив Божу заборону, але й прийняв у себе сатанинське життя. Відтоді людина стала внутрішньо складною: тепер вона мала не лише початкове справедливе і хороше людське життя, а й зле та розтлінне життя Сатани.

Сатанинське життя, наповнене різними видами гріхів, містить насіння всякого розтління та чинники зла. Сатана живе в людині й спонукає її мати пожадливість (Ів. 8:44) та чинити гріхи (1 Ів. 3:8). Тому життя Сатани є коренем всіх гріхів, який змушує людину жити життям гріха. Життя Сатани, життя диявола, всередині людини є джерелом різних гріхів. Хоча іноді людина проявляє певну людську доброту відповідно до свого людського життя, проте відтоді як це диявольське життя увійшло в людину, вона переважно проявляє диявольські пороки відповідно до диявольського життя. Іноді людина буває дуже м'якою; вона справді чинить по-людськи і має аромат справжньої людини. Але іншим разом, коли вона втрачає самовладання, вона справді схожа на диявола, і вона сповнена диявольським смородом. Коли людина віддається пияцтву й гулянкам, відвідує повій, грає в азартні ігри та скоює різні гріхи, вона стає схожою на диявола і від неї тхне диявольським смородом. Життя диявола проявляється в людині не з її власної волі; навпаки, воно обманює її та спонукає її бути схожою на диявола й жити життям суміші людини і диявола.

Саме таким сьогодні є справжній внутрішній стан людей у світі. Через те, що людина має два життя: людське й сатанинське, одне за природою добре, а друге – зле, людина, з одного боку, хоче бути доброю та справедливою, а з іншого боку, вона схильна до розтління й зла. Тому протягом поколінь філософи, які вивчали людську природу, дотримувалися двох протилежних думок: одні доводили, що людина за природою добра, інші – що природа людини є злою. Насправді ж ми маємо обидві природи всередині нас, оскільки ми маємо два життя – добре і зле.

Але дякувати Господу, сьогодні ми, спасенні люди, окрім

людського життя і сатанинського життя маємо Боже життя. Сатана через розтління ввів в нас своє життя, внаслідок чого ми з'єдналися з ним, стали належати йому й набули всі пороки його природи. Так само Бог через Своє звільнення вклав у нас Своє життя, внаслідок чого ми з'єдналися з Ним, стали належати Йому і набули всі божественні добрі якості Його природи. Отже, як у падінні життя мало вирішальне значення, так і в спасінні вирішальне значення має життя. Коли ми приходимо на Господню трапезу, ми спочатку ламаємо хліб життя, а потім п'ємо чашу прощення. Це означає, що в Господньому спасінні головну роль відіграє хліб, який означає життя, хоча, коли ми переживаємо Господнє спасіння, ми спочатку приймаємо кров, а потім – життя. Чаша, що означає кров, займає друге місце. Тому спочатку ми приймаємо хліб, а потім – чашу.

Коли Боже життя входить в нас, внутрішньо ми стаємо більш складними, ніж світські люди. Ми маємо справедливе життя людини, зле життя Сатани та божественно хороше життя Бога. Це означає, що в нас є людина, Сатана і Бог. Три сторони були в той день в Едемському саду – людина, Бог і Сатана; сьогодні в нас присутня та сама ситуація. Можна сказати, що всередині нас є Едемський сад в мініатюрі з людиною, Богом і Сатаною. Отже, боротьба за людину, яку Сатана вів із Богом в Едемському саду, ведеться і в нас сьогодні. Сатана діє в нас сьогодні, домагаючись нашої співпраці, щоб він виконав свій злий задум – заволодіти нами. Бог також діє всередині нас, домагаючись нашої співпраці, щоб Він здійснив Свою відряду. Якщо ми будемо жити згідно із сатанинським життям в нас, ми будемо являти пороки Сатани і так надамо йому можливість виконати свій злий намір щодо нас. Якщо ми будемо жити згідно з Божим життям в нас, ми будемо являти божественні добрі якості Бога і цим надамо Йому можливість здійснити в нас Свою відряду. Іноді нам здається, що ми можемо бути незалежними й жити згідно зі своїм людським життям, а не згідно з життям Сатани чи Бога. Проте насправді ми не можемо бути незалежними. Ми живемо або згідно з життям Бога, або згідно з життям Сатани.

Як наслідок християнин може діяти як три різні особи й жити трьома видами життя. Зранку брат, який поводить себе дуже прихильно, виглядає як людина. Вдень, коли він гнівається на дружину,

він схожий на біса. Ввечері, під час молитви, він усвідомлює, що був неправий, визнає це перед Богом і дружиною, і в цей момент він схожий на Бога. Отже, протягом одного дня він діяв як три різні особи та являв своїм життям три різних стани. Зранку він був привітним як людина, вдень він втратив самовладання як біс, а ввечері, розібравшись із гріхом, він являв подобу Бога. Протягом одного дня в його вчинках були проявлені людина, диявол і Бог. Він може так поводитись, тому що в ньому є три життя: людське життя, сатанинське життя та Боже життя. Коли він живе згідно з людським життям, він схожий на людину; коли він ходить згідно із сатанинським життям, він схожий на диявола; а коли він діє згідно з Божим життям, він являє подобу Бога. Згідно з яким життям ми живемо, саме те життя ми і являємо.

Отже, нам потрібно ясно побачити, що всередині спасенної людини є три різних життя: створене людське життя, занепале сатанинське життя та нестворене Боже життя. Ми маємо три життя, але отримали ми ці життя в різний час та за різних обставин. По-перше, під час створення та внаслідок створення ми отримали створене людське життя. По-друге, під час падіння через наш контакт із Сатаною та деревом пізнання добра і зла в нас увійшло занепале сатанинське життя. По-третє, під час нашого спасіння завдяки тому, що ми увірували в Сина Божого й прийняли Його, ми отримали нестворене життя Боже. Внаслідок цих трьох подій: створення, падіння і спасіння – ми набули три життя: людське, сатанинське та Боже, і природа кожного з них відрізняється одна від одної. Якщо ми побачимо й зрозуміємо це, ми отримаємо ясність щодо шляху життя. В нас одночасно існують три різних життя: людське, сатанинське та Боже. Згідно з яким життям ми маємо жити? Згідно з людським життям? Згідно з Божим життям? Чи згідно із сатанинським життям? Життя, згідно з яким ми живемо, – це те життя, яке ми являємо. У цьому полягає шлях життя.

II. ЧОТИРИ ЗАКОНИ

Кожне з цих трьох життів усередині нас, спасених людей, має свій закон. Отже, в нас є не лише три життя, а й три закони, які належать до цих життів. Крім того, зовні нас є Божий закон. Тож загалом існує чотири закони: три всередині нас та один зовні. Це відкривається у 7-му та 8-му розділах Послання до римлян.

А. Визначення чотирьох законів

Центральною темою 7-го і 8-го розділів Послання до римлян є закон. До цього, у 6-му розділі, апостол говорить: «Тож гріх не буде панувати над вами, тому що ви не під законом» (досл.). Чому гріх не може панувати над нами? Лише тому, що ми не під законом. Далі, щоб пояснити свої слова про те, що ми «не під законом», апостол продовжує говорити про закон у 7-му та 8-му розділах. Сьомий розділ починається словами: «Хіба ви не знаєте, брати, – а звертаюся я до тих, хто знає закон, – що закон має владу над людиною, доки вона живе?». І ще: «Нині ж ми звільнилися від закону, померли для того, що нас зв'язувало» (в. 6). Далі він продовжує: «Я пізнав гріх тільки через закон» (в. 7). Потім він говорить: «За внутрішньою людиною я насолоджуюся Божим законом» (в. 22). У всіх цих віршах йдеться про старозавітний закон. Далі він говорить: «Та бачу інший закон в моїх членах, який воює із законом мого розуму і полонить мене законом гріха, що міститься в моїх членах» (в. 23). І ще: «Отже, я сам розумом служу Божому закону, а плоттю – закону гріха» (в. 25, досл.). Потім у 8-му розділі він говорить: «Бо закон Духа життя звільнив мене в Христі Ісусі від закону гріха та смерті» (в. 2, досл.). У цих віршах апостол згадує загалом чотири різні закони, які пов'язані з нами особисто.

Перший закон – це «закон Божий» (7:22, 25), тобто старозавітний закон. Він проголошує всі Божі вимоги щодо нас. Другий закон – це «закон мого розуму» (7:23). Він міститься в нашому розумі й викликає в нас бажання робити добро, тому його також можна назвати законом добра в нашому розумі. Третій закон – це «закон гріха, що міститься в моїх членах» (7:23). Цей закон спонукає нас грішити. Оскільки дія цього закону, який спонукає нас грішити, проявляється в членах нашого тіла, цей закон названий «законом гріха, що міститься в моїх членах». Четвертий закон – це «закон Духа життя» (8:2). Він спонукає нас жити Божим життям. Дух, який є джерелом цього закону, – це Дух життя, злитий дух, який складається з Божого Духа, Божого життя та нашого людського духу. Тому він названий «законом Духа життя». До того ж, оскільки Дух містить життя, належить до життя та є життям, ми називаємо закон цього Духа «законом життя». З цих чотирьох законів один – закон Божий – перебуває поза нами, а три інші

містяться всередині нас: закон добра міститься в розумі, закон гріха – в тілі, а закон Духа життя – в нашому дусі.

Б. Походження чотирьох законів

Походження цих чотирьох законів різне. Закон Божий, написаний на кам'яних скрижалях, був даний людям Богом через Мойсея в старозавітні часи. Інші три закони походять від трьох життів, про які ми говорили вище. Ми знаємо, що у кожного життя є закон. Закон не обов'язково походить від певного життя, проте життя завжди має свій закон. Оскільки ми маємо три різні життя всередині, ми маємо три закони, які відповідають цим трьом життям.

Закон добра в розумі походить від доброго створеного життя, яке ми отримали не під час спасіння, а від народження. Це не дар в Божому спасінні, це природний дар у Божому творінні. До спасіння в нашому розумі та в наших думках часто виникала природна схильність чи бажання робити добро, шанувати своїх батьків, бути доброзичливими до людей. Ми відчували також докори сумління, сподівалися самовдосконалитися й приймали рішення стати кращими. Ці думки про те, щоб творити добро й стати кращими, походять від закону добра в нашому розумі. Вони також доводять те, що навіть до нашого спасіння цей закон добра вже був у нас всередині.

Деякі люди, ґрунтуючись на Рим. 7:18 («Адже я знаю, що не живе в мені...добро»), роблять висновок, що як до спасіння, так і після спасіння в нас немає нічого доброго, тому закон добра в нашому розумі не може походити зі створеного життя і тим паче він не може існувати до нашого спасіння. Проте, якщо ми прочитаємо Рим. 7:18 уважно, ми побачимо, що такий висновок неправильний, бо коли Павло каже, що в нас не живе добре, він має на увазі стан нашої плоті. Плоть, про яку тут йдеться, згідно з контекстом віршів 21, 23 і 24, – це наше занепале й змінене тіло. В нашому занепалому й зміненому тілі, тобто в нашій плоті, не живе добре. Проте це не означає, що в нас, занепалих людях, взагалі немає нічого доброго. Навпаки, далі в цьому розділі ясно говориться, що в нас, занепалих людях, є воля, яка хоче творити добро, і в нашому розумі є закон добра. І воля, і розум є частинами душі. І хоча в нашому занепалому й зміненому тілі немає нічого доброго, в

розумі та волі нашої душі навіть після падіння є елемент добра. Цей елемент добра належить до нашого доброго створеного життя. Отже, закон добра в нашому розумі походить від нашого створеного життя та існує в нас із народження, тобто до нашого спасіння.

Дехто може сказати, що наше добре створене життя, яке зазнало розтління Сатани через падіння, втратило свій елемент добра. Це також неправильно. Наприклад, якщо до води з медом додати щось кисле, це зіпсує солодкий смак напою, але не усуне з нього солодкий елемент. Хоча людина була пошкоджена Сатаною, у ній все ще залишається елемент добра. Так, Сатана піддав розтлінню до невиліковного стану створений у людині елемент добра, але ми не можемо сказати, що він повністю зник. Якщо ви розіб'єте скло, воно розпадеться на друзки, але його елемент залишиться. Шматок золота можна кинути в брудну калюжу, але елемент золота все ж залишиться. Хоча наша шана батьків, братська любов, вірність, щирість, пристойність, моральність, скромність і почуття сорому стали нечистими та повними домішок, проте всі ці елементи є справжніми. Отже, можна зробити висновок, що хоча наші добрі елементи й були забруднені, вони все одно залишилися в нас, хоч і зазнали шкоди. Ось чому китайські мудреці та філософи виявили, що в людини є «яскраві якості», «вроджена свідомість» і зробили висновок, що природа людини добра. Відкриття цих філософів щодо людської природи, без сумніву, правильне, оскільки в нас, занепалих людях, досі є елемент добра і закон, який викликає в нас бажання робити добро.

Закон гріха в членах походить від занепалого й злого життя Сатани. Як ми вже сказали, через падіння Адама, коли він згрішив, з'ївши плід дерева пізнання добра і зла, в людину ввійшло життя Сатани. Це життя містить закон зла, тобто закон гріха в членах. Оскільки життя Сатани є злим, закон, що походить від нього, спонукає людину грішити й чинити зло.

Закон Духа життя походить від Духа життя в нашому дусі та від Божого нествореного життя. Коли ми прийняли Господа та спаслися, Божий Дух і Боже життя ввійшли в наш дух і змішилися з нашим духом, ставши Духом життя. Це життя Духа життя містить певний закон, який називається законом Духа життя або законом життя.

Отже, ми повинні ясно бачити, що під час спасіння Бог вклав у

нас не закон добра, а закон життя. Метою Бога в нас є не добро, а життя. Коли Бог спасає нас, Він вкладає в нас закон життя. Ми отримали закон добра не тоді, коли Бог спас нас, а тоді, коли Він створив нас. Елемент добра в нас є вродженим. Але коли Бог спасає нас, Він вкладає в нас Своє життя. Це життя містить закон життя, закон Духа життя. Ми отримуємо цей закон під час спасіння і він походить від Божого спасіння в житті.

Отже, про походження цих чотирьох законів ми можемо сказати, що Божий закон походить від Бога, це закон Божий. Закон добра в розумі походить від життя людини, це закон людини. Закон гріха в членах походить від життя Сатани, це закон Сатани. А закон Духа життя походить від Духа життя, це закон духа.

В. Місцеперебування чотирьох законів

Щоб досконально знати чотири закони, ми повинні ясно розуміти, де вони перебувають.

Закон Божий написаний на кам'яних скрижалях; отже, він перебуває поза нами.

Закон добра міститься в нашому розумі, тобто в нашій душі. Оскільки життя, яке прагне творити добро, міститься в нашій душі, то закон, що походить від цього життя, звичайно, також міститься в нашій душі. Функція цього закону переважно проявляється в розумі нашої душі, тому цей закон називається «законом розуму». Отже, в нашій душі містяться людське життя, закон добра, що походить від цього життя, і добра людська природа.

Закон гріха міститься в наших членах, тобто в нашому тілі. Під час падіння людина прийняла плід дерева пізнання у своє тіло, і зле життя Сатани увійшло в наше людське тіло. Отже, закон гріха, що походить від життя Сатани, також міститься в нашому тілі. Оскільки цей закон міститься в нашому тілі, а тіло складається з членів, цей закон міститься в наших членах. Отже, в нашому тілі перебувають Сатана, життя Сатани, закон гріха, що походить від цього життя, і зла природа Сатани. Через те, що Сатана і його зло увійшли в наше тіло й змішалися з ним, воно змінило свою природу та перетворилося в розтлінну плоть.

Закон Духа життя міститься в нашому дусі. Оскільки Дух життя разом із Божим життям оселився в нашому дусі, закон, що походить від Духа життя, також міститься в нашому дусі. Цей закон

походить від Божого Духа й міститься в нашому дусі, тому його джерело – Дух і його місцеперебування – також дух. Отже, він цілком і повністю пов'язаний із духом, а не з тілом чи душею. Отже, в нашому дусі перебувають Бог, Боже життя, закон, що походить від Духа Божого життя, і Божа природа життя.

Г. Природа та функція чотирьох законів

Яка природа та функція цих чотирьох законів поза нами й всередині нас? Божий закон складається з Божих постанов, і його природа є святою, праведною та доброю. Цей закон, що перебуває поза нами, дає нам знати, що Бог засуджує, а що виправдовує. Він вимагає, щоб ми відкинули все, що Бог засуджує, і робили все, що Бог виправдовує, щоб відповідати Божим святим, праведним і добрим постановам.

Закон добра в нашому розумі, що походить від створеного людського доброго життя, містить добру людську природу й точно відповідає природі Божого закону зовні. Цей закон викликає в нас, а точніше, в нашому розумі, бажання робити добро. Зокрема, коли Божий закон зовні вимагає, щоб ми були добрими, закон добра всередині нас дає нам бажання робити добро. Отже, наш розум отримує насолоду в підкоренні Божому закону зовні нас. Саме це говорить апостол: «Я сам розумом служу Божому закону» (Рим. 7:25).

Закон гріха в наших членах, що походить від злого та занепаłego життя Сатани в нашій плоті, містить злу природу Сатани. Зле життя Сатани – це те «зло», що міститься в нашій плоті, і той «гріх», який живе в нас (Рим. 7:21, 20). Закон, який походить із цього злого життя, спонукає нас грішити, бо це «закон гріха». Цей закон спонукає нашу плоть виражати її природну силу чинити зло і воює проти закону добра в нашому розумі. Коли закон добра в нашому розумі викликає в нас бажання робити добро, закон гріха підіймається, щоб воювати проти закону розуму, і полонить нас (Рим. 7:23). Тому ми не здатні здійснити своє бажання робити добро й задовольнити добрі вимоги Божого закону. Навпаки, ми підкорюємося закону гріха в наших членах, скоюємо різноманітні гріхи й отримуємо смерть, як описано в Рим. 7:21-24. Отже, ми грішимо не за власним вибором і не з власної волі, а через закон гріха, який внутрішньо спонукає нас до цього.

Отже, ми бачимо, що всередині нас, занепалих людей, є два протилежні закони. Перший походить від створеного доброго життя і діє в розумі нашої душі, викликаючи в нас бажання робити добро. Другий походить від занепалого злого життя Сатани та діє в членах нашого тіла, спонукаючи нас грішити. Ці два протилежні закони, які виконують протилежні дії в нашому розумі та в наших членах, воюють один проти одного. В результаті закон гріха зазвичай перемагає закон добра. Тому ми не спроможні робити добро, яке бажаємо робити, і змушені робити зло, яке ми робити не хочемо. Китайці називають це війною між розсудливістю та хтивістю. Розсудливість – це притаманний нашому створеному життю елемент, який прагне робити добро, а хтивість – це гріх, що живе в нашому занепалому тілі, або ж зло, що міститься в нашій плоті. Розсудливість частково походить з нашої людської совісті, але діє вона в нашому розумі. Отже, добрі якості, які є результатом «розсудливості», або походять з нашого розуму, або проходять через нього. Хтивість пов'язана з нашою занепалою людською природою, але діє вона в членах нашого тіла. Тому зло, яке є результатом хтивості, походить від хтивості. Ось чому людина із сильним інтелектом більше здатна робити добро, а людина із запальним характером легше чинить зло. Інакше кажучи, все добро, яке роблять люди, або походить від інтелекту в розумі, або проходить через нього, а все зло, яке чинять люди, є наслідком хтивості в членах. Коли в людині переважає розсудливість у розумі, вона робить добро. Коли ж починає переважати хтивість у членах, це спонукає людину чинити зло.

Деякі люди вважають, що така війна – це те саме, що боротьба, про яку йдеться в 5-му розділі Послання до галатів. Це неправильно. У 5-му розділі Послання до галатів говориться, що плоть протистоїть Духу. Це відбувається лише після того, як ми спасаємося й отримуємо Святого Духа. Але війна між двома законами – це війна між занепалим, злим життям Сатани та створеним добрим життям, яка існувала ще до нашого спасіння. Отже, ця внутрішня війна відбувається ще до нашого спасіння. Та сама війна між добром і злом відбувається в усіх світських людях.

Гріх, від якого походить закон гріха, – це життя Сатани, тому він живий. Слово «Гріх» з великої літери вказує на щось живе та єдине у своєму роді. У всесвіті є лише один Бог і лише один Гріх.

«Гріх» – це особливий термін та єдиний у своєму роді об'єкт. «Гріх» – це друге ім'я Сатани. Тому з 5-го по 8-ий розділи Послання до римлян говориться, що Гріх може панувати над нами, робити нас рабами, які противляться Богу, жити в нас і пересилювати, змушуючи нас робити зло, якого ми не хочемо. Багато зовнішніх гріхів – це лише гріховні вчинки, які є результатом роботи єдиного Гріха в нас. Цей Гріх є коренем і джерелом усіх гріхів.

Як Гріх змушує нас вчиняти зовнішні гріхи? Ми вже побачили, що Гріх оселяється в нашому тілі. Проте органом, який спонукає нас до дії, є не тіло, а воля. Воля, що належить людській душі, перебуваючи під правлінням Гріха та підкоряючись наказам Гріха, підбурює людське тіло грішити. Отже, хоча Гріх оселився в нашому тілі, його руйнівна робота проникає від поверхні до центру. Використовуючи тіло як свій опорний пункт, він поширює отруту гріха, завдаючи шкоди нашій душі та нашому духу, поки все наше єство не стане розтлінним. Тому в 17-му розділі Книги пророка Єремії говориться: «Серце людини лукаве понад усе». У 1-му розділі Послання до римлян і в 7-му розділі Євангелія від Марка також говориться, що всередині людини є численні гріхи. Ці місця з Писання доводять, що людина повністю вражена розтлінням Гріха всередині та наповнена гріхами. Отже, сьогодні в душі людини містяться порочний розум, нечисті почуття й бунтівна воля; до того ж навіть її дух затьмарений. Все це є результатом роботи Гріха в людині.

Але ми повинні подякувати Господу за те, що в нас, спасених, є не лише два закони: добра і зла, людини і Сатани, а й закон Духа Божого життя. Оскільки цей закон походить від Духа Божого життя, він виходить із нествореного, божественного життя Божого. Щодо природи, яка є і божественною, і вічною, то з усіх видів життя у всесвіті лише Боже життя є життям. (Це детально розглядається в розділі першому «Чим є життя?»). Отже, природа Божого життя – це «життя». Оскільки закон Духа життя походить від Божого життя, його природою є «життя», так само як «життя» є природою Божого життя. Цього не можна сказати про два інші закони, один з яких добрий, а інший – злий відповідно до життя, від якого вони походять.

Згідно з об'явленням у Писанні, життя – це не те саме, що добро. Тут ми бачимо три основні моменти: по-перше, життя – це

природа Божого життя, а добро – це природа людського життя; по-друге, життя – це добро, але добро – це не обов'язково життя; по-третє, дерево життя та дерево пізнання добра і зла в Едемському саду свідчать про те, що життя і добро – це точно не одне й те саме; життя – це ані добро, ані зло. Життя, добро і зло – це три різні, незалежні поняття.

Ми маємо зрозуміти не лише те, що життя і добро – це не одне й те саме, а й те, що добро буває різним. Є Боже добро, а є людське добро. Боже добро виходить із Божого життя й містить природу Божого життя. Людське добро виходить із людського життя й містить лише людську добру природу. Добро, яке згадується в Еф. 2:10 та в 2 Тим 2:21, – це добро, яке ми являємо за допомогою Божого життя; отже, це добро, що походить із життя Божого, це Боже добро. Добро, яке згадується в Мт. 12:35, Рим. 7:18, 19, 21 і 9:11, – це добро, яке ми являємо згідно з власним життям; отже, це добро, яке походить із людського життя, це просто людське добро. Добро, що походить із людського життя, – це всього лише людське добро, у ньому немає природи «життя», немає Божого елементу. Лише Боже добро, що походить від Божого життя, не лише є добрим, а й має природу «життя» та елемент Самого Бога. Отже, коли ми говоримо, що життя – це не те саме, що добро, ми маємо на увазі, що *Боже життя і людське добро* – це різні речі. Людське добро, що походить від людського життя й не містить життєвої природи Бога, звісно, відрізняється від Божого життя. Але оскільки Боже добро походить від Божого життя й містить життєву природу Бога, ми не можемо сказати, що воно відрізняється від Божого життя.

Отже, ми бачимо, що завдяки закону Духа життя, що містить життєву природу Бога, ми можемо являти Боже життя, тобто являти Боже добро.

Крім того, ці три закони всередині нас відрізняються за своєю силою. Ми знаємо, що сила закону залежить від сили джерела, з якого він походить. Закон добра походить від людського життя, а людське життя є найслабшим. Тому сила робити добро у закону добра теж найслабша. Закон гріха походить від сильнішого життя, життя Сатани. Тому сила грішити у закону гріха сильніша, ніж сила робити добро у закону добра. Цей закон не лише робить нас неспроможними робити добро, а й змушує нас грішити й чинити

зло. Закон Духа життя походить від найсильнішого життя, Божого життя. Тому цей закон має найбільшу силу. Він не лише не дає нам підкорятися закону гріха й грішити, а й робить нас здатними підкорятися йому самому і без зусиль являти Боже життя.

Протягом поколінь філософи пропонували різні способи розвитку моралі та вдосконалення поведінки. Насправді вони пропонували за допомогою людського інтелекту, зусиль волі й власних намагань працювати над уже розтлінним тілом і душею, щоб відновити або пожвавити закладене в людині добро. Все це не може перемогти природну силу закону гріха. Сила людини обмежена, а сила закону – ні. Людині потрібно старатися й докладати зусиль, а закон діє автоматично. Людина може протриматися певний час за допомогою власних зусиль, але щойно її сили вичерпаються, сила закону знову проявиться. Тому Божий шлях звільнення полягає не в тому, щоб працювати над нашим зовнішнім тілом, приборкуючи Гріх, який оточує нас, і не в тому, щоб працювати над душею, що розташована між тілом і духом, зміцнюючи нашу волю, щоб вона робила добро. В самому центрі нашого єства, тобто в нашому дусі, Бог додає в нас новий елемент, який приносить із собою могутню силу життя. Далі Він поширюється від центру до поверхні, пронизуючи всі частини нашого єства завдяки тому, що один закон підкорює інший закон, перемагаючи силу гріха в законі гріха. Крім того, ми стаємо спроможними являти своїм життям добро, яке вимагає від нас закон Божий і яке ми не могли робити раніше за допомогою закону добра. До того ж ми можемо жити тим життям, якого хоче від нас Бог, за допомогою життя, що походить від закону Духа життя.

Отже, Біблія показує, що існують чотири закони, які пов'язані з нами: один поза нами й три всередині нас. Зовні – закон Божий. Всередині нас один закон міститься в душі, другий – в тілі, а третій – в дусі. Закон в нашій душі, який походить від створеного, доброго людського життя, є добрим і дає нам бажання робити добро. Закон в нашому тілі, який походить від занепаłego, злого життя Сатани, є злим і змушує нас грішити. Закон в нашому дусі, який походить від нествореного, божественного життя Бога, є божественним і спонукає нас являти божественне життя Бога своїм життям.

Зовнішній Божий закон представляє Бога, пред'являючи нам

вимоги святості, праведності й добра. Коли закон добра в нашому розумі дізнається про святі й добрі вимоги Божого закону, він хоче і вирішує виконувати ці вимоги. Але коли закон гріха в наших членах усвідомлює, що закон добра в нашій душі хоче виконати святі й добрі вимоги зовнішнього Божого закону, він негайно починає протистояти й чинити опір закону добра в нашій душі та, зазвичай, перемагає його. Отже, ми не лише не можемо виконати Божий закон, але також порушуємо святі й добрі вимоги цього зовнішнього закону. Це відбувається тому, що закон гріха в нашому тілі сильніший за закон добра в нашій душі. Проте закон Духа життя сильніший за закон добра в нашій душі. Тому, якщо ми будемо повертатися до свого духа й жити згідно з духом, закон Духа життя в нашому дусі звільнить нас від закону гріха в нашому тілі та спонукатиме нас являти своїм життям божественне життя Бога. Так ми зможемо не лише виконати святі й добрі вимоги Бога, а й відповідати божественному стандарту Самого Бога.

Наприклад, зовнішній Божий закон вимагає, щоб ми не ждали чужого. Коли закон добра в нашій душі дізнається про цю вимогу Божого закону, він хоче виконати її та ухвалює рішення ніколи не жадати чужого. Але в цей момент закон гріха в нашому тілі починає чинити опір і змушує нас внутрішньо жадати чужого. В результаті ми не можемо виконати Божий закон, який вимагає від нас не жадати чужого. Як би ми не хотіли й скільки б ми не вирішували позбутися серця, яке жадає чужого, у нас нічого не вийде. Навпаки, чим більше ми хочемо й намагаємось позбутися жадання чужого, тим сильнішим це бажання стає. Щоразу, коли закон добра в нашій душі відгукується на зовнішню вимогу Божого закону та хоче робити добро, закон гріха в нашому тілі змушує зло діяти в нас і воювати проти наших думок про добро. Крім того, закон добра в нашій душі не зрівняється силою із законом гріха в нашому тілі та майже завжди програє йому. Але, хвала Господу, закон Духа життя в нашому дусі сильніший за закон гріха в нашому тілі й здатен визволити та звільнити нас від закону гріха. Якщо ми припинимо боротися і протистояти за допомогою закону добра в нашій душі, а натомість будемо ходити згідно із законом Духа життя, ми будемо позбавлені жадання чужого, до якого нас спонукає закон гріха в нашому тілі. Ми зможемо виконати вимоги

зовнішнього Божого закону про те, щоб не жадати чужого, і будемо являти своїм життям святість Бога, яка перевершує все.

Отже, ми ясно бачимо, що зовнішній Божий закон пред'являє до нас певні вимоги, а закон добра в нашій душі негайно хоче їх виконати. Але закон гріха в нашому тілі, який розташований між цими двома законами – зовнішнім законом Бога та законом добра в нашій душі, – так перешкоджає й стримує нас, що закон добра в нашій душі не може виконати вимоги зовнішнього закону Бога, хоча й хоче цього. Як наше тіло оточує нашу душу, так закон гріха в нашому тілі оточує закон добра в нашій душі й перевершує його в силі. Тому закону добра в нашій душі дуже складно перемогти закон гріха в нашому тілі, складно прорватися через його оточення і виконати вимоги зовнішнього закону Бога. Проте закон Духа життя в нашому дусі – найсильніший, тому він може перемогти закон гріха в нашому тілі й звільнити нас від його охоплення, так роблячи нас більш ніж здатними повністю виконати вимоги Божого закону.

Ми використаємо ще одну ілюстрацію, щоб пояснити зв'язок між цими чотирма законами. Зовнішній Божий закон можна уподібнити до поважного чоловіка, який освідчується нам, а закон добра в нашому розумі можна уподібнити до доброчесної дівчини, яка приймає освідчення. Закон гріха в наших членах уподібнений до злодія, який завжди переслідує дівчину й намагається зіпсувати стосунки між нею та цим чоловіком. Щоразу, коли він бачить, що дівчина приймає освідчення чоловіка, він краде її та змушує діяти проти своєї волі і свого бажання. Тоді закон Духа життя в нашому дусі, який можна уподібнити до ангела з неба, рятує дівчину від злодія і дає їй можливість прийняти освідчення чоловіка; так виконується її бажання. Згодом вона дізнається, що ангел з неба – це насправді Той, кого представляє поважний чоловік. Отже, цей ангел, надаючи їй можливість прийняти освідчення чоловіка, насправді робить її спроможною виконати його власне бажання.

Ця ілюстрація наочно показує, що хоча зовнішній Божий закон пред'являє нам певні вимоги, він не може зробити так, щоб ми виконали ці вимоги. Закон добра в нашому розумі хоче виконати вимоги зовнішнього Божого закону, проте у нього немає сили, щоб перемогти закон гріха в наших членах. Крім того, закон гріха завжди протистоїть закону добра, і коли він бачить, що закон

добра намагається виконати вимоги Божого закону, він негайно починає перешкоджати і запобігати йому зробити це. Але закон Духа життя в нашому дусі – наше визволення від Бога з могутньою силою Божого життя – звільняє нас від закону гріха і так робить нас спроможними виконати всі вимоги Божого закону та являти своїм життям божественне життя Бога. Якщо ми будемо жити згідно з цим законом Духа життя, ми будемо звільнені від закону гріха в наших членах і автоматично станемо переможними християнами.

ВИСНОВКИ

Тепер ми можемо зробити декілька висновків. По-перше, Боже звільнення – це не те саме, що людське виправлення. Насамперед у них різна основа. Основа людського виправлення – це закладене в людині добро, а основа Божого звільнення – це Боже життя і Божий Дух, тобто Дух життя. Крім того, відрізняються методи. Людське виправлення відбувається завдяки тому, що людина докладає свої зусилля, суворо поводить себе зі своїм тілом і підкорює свої пристрасті, так виявляючи закладене в людині добро. Боже звільнення відбувається завдяки тому, що Бог вкладає Свого Духа і Своє життя в наш дух, так оживляючи наш дух; потім починається робота по відновленню. Спочатку відновлюються різні частини нашого духа, згодом – різні частини нашої душі, і насамкінець – наше фізичне тіло. Зрештою, людське виправлення та Боже звільнення мають різні результати. Результатом людського виправлення є всього лише найвища людська досконалість; вона не робить людину здатною являти своїм життям божественний стандарт Божої природи. Наслідком Божого звільнення є те, що ми стаємо Боголюдьми, які являють божественне життя Бога.

По-друге, Боже звільнення робить нас не хорошими людьми, а людьми життя. Загалом у всесвіті є три категорії людей: Боголюди, хороші люди та злі люди. Боже звільнення полягає не в тому, щоб зробити нас злими чи добрими, а в тому, щоб зробити нас людьми життя.

По-третє, ми, звільнені Богом люди, повинні жити в Богові. Бог є життя, і мета Божого звільнення – зробити нас людьми життя. Життя – це Бог; бути людиною життя – значить бути Боголюдиною. Щоб бути такими людьми, ми повинні жити в Богові. Але

доктрина про те, як нам жити в Богові, є розпливчастою. Якщо ми хочемо жити в Богові, ми повинні жити в законі Духа життя. Для цього нам потрібно жити в душі, оскільки закон Духа життя міститься в душі. Крім того, ми повинні жити у відчутті життя, оскільки відчуття життя – це відчуття закону Духа життя. Якщо ми підкорюємося відчуттю життя, ми налаштовуємо розум на дух і живемо в душі. Якщо ми налаштовуємо розум на дух, ми живемо в законі Духа життя. Коли ми живемо в законі Духа життя, ми живемо в Богові. Отже, те, що ми являємо своїм життям, – це Сам Бог. Бог є життя, тому ми являємо життя та стаємо людьми життя.

По-четверте, мета Божого звільнення – це єднання Бога та людини. Коли ми підкорюємося закону Духа життя й живемо в Богові, Бог також живе в нас. Ми зливаємося з Ним на практиці, поки ми повністю не станемо одним цілим.

Є ще два моменти щодо суб'єктивної сторони. Перше, ми повинні торкатися внутрішнього відчуття, тобто ми повинні підкорятися внутрішньому відчуттю. Друге, ми повинні жити в спільності. Спільність – це течія життя. Жити в спільності – значить жити в течії життя. Ці два моменти допоможуть нам пережити життя на практиці. Мета цього розділу, присвяченого трьом життям і чотирьом законам, полягає в тому, щоб привести нас до цього. Якщо ми торкатимемося внутрішнього відчуття на практиці та житимемо в спільності, ми автоматично зможемо: 1) бути звільненими від гріха, 2) робити добрі справи, які ми не здатні робити, 3) виконувати Божий закон, 4) являти своїм життям Боже життя. Зрештою, ми зможемо стати Боголюдьми, які являють Боже життя. Це мета Божого спасіння, і це охоплює все, що пов'язане з життям.

Розділ Десятий

ЗАКОН ЖИТТЯ

У попередньому розділі ми розглянули три життя та чотири закони. Зараз ми докладніше розглянемо закон життя, тобто закон Духа життя, який згадувався в попередньому розділі. З чотирьох законів лише закон життя є природною здатністю Божого життя, яка дозволяє нам без зусиль являти життя Бога. Тому, якщо ми хочемо досягнути шлях життя, ми повинні мати досконале знання закону життя.

I. ОСНОВА В ПИСАННІ

У всій Біблії є лише п'ять уривків, в яких безпосередньо чи опосередковано згадується закон життя.

А. Рим. 8:2: *«Закон Духа життя...»*.

Закон Духа життя в цьому вірші – це закон життя. Дух, від якого походить цей закон, містить життя, або можна сказати, що цей Дух є життям. Отже, цей закон є законом Духа, а також законом життя.

Б. Євр. 8:10: *«Ось Завіт, який Я укладу з домом Ізраїля по тих днях, – говорить Господь, – Мої Закони Я вкладу в їхній розум, напишу їх на їхніх серцях і буду для них Богом, а вони будуть для Мене народом»*.

В. Євр. 10:16: *«Оце Завіт, який Я укладу з ними по тих днях, – говорить Господь, – дам Мої Закони в їхні серця і запишу їх у їхній розум»*.

У наведених вище двох віршах з 8-го та 10-го розділів Послання до євреїв згадується спочатку слово «вкладу» (або «дам»), а потім слово «напишу»; крім того, в обох віршах говориться про розум і серце, а отже, в них говориться про одне й те саме. У цих двох віршах цитується Єр. 31:33.

Г. Єр. 31:33: *«Ось який Заповіт того часу Я укладу з родом Ізраїля, – говорить Господь, – Я укладу Мій Закон у їхню душу і на їхніх серцях напишу його, і, таким чином, буду їхнім Богом, а вони будуть моїм народом».*

Г. Єз. 36:25-28: *«І окроплю вас чистою водою, – ви звільнитесь від усіх ваших нечистот, – від усіх ваших ідолів Я вас очищу. Я дам вам нове серце, і нового духа введу в вас, – і видаляю з вашого тіла кам'яне серце і дам вам серце тілесне. Я дам вам Мого Духа, й зроблю так, що ви будете жити за Моїми заповідями та дотримуватися Моїх Законів, виконуючи їх... і будете Моїм народом, а Я буду вашим Богом».*

У цих віршах згадуються принаймні п'ять моментів: 1) кроплення чистою водою, 2) Бог дає нам нове серце, 3) Бог дає нам новий дух, 4) Він забирає наше кам'яне серце та дає нам серце тілесне і 5) Він вкладає в нас Божого Духа. Завдяки цим п'яти моментам ми зможемо ходити в Божих заповідях і дотримуватися та виконувати Божі постанови. Ми будемо Божим народом, і Бог буде нашим Богом. Це означає, що Святий Дух всередині нас дає нам нову силу, щоб ми могли виконати Божу волю й догодити Богу, в результаті Бог може бути нашим Богом, а ми можемо бути Його народом. Отже, тут ми бачимо той самий результат, що і в Єр. 31:33.

II. ПОХОДЖЕННЯ ЗАКОНУ ЖИТТЯ – ВІДРОДЖЕННЯ

Якщо говорити про походження закону життя, то потрібно починати з відродження, оскільки під час відродження ми отримуємо Боже життя у свій дух. З моменту відродження ми маємо Боже життя в нашому дусі; а маючи Боже життя, ми, звичайно ж, маємо і закон життя, який походить від Божого життя.

А. Створення людини

Говорячи про відродження, потрібно почати зі створення людини. Створена Богом людина мала лише добре і справедливе людське життя. Вона не мала божественного й вічного життя Бога. Проте коли Бог створив людину, Його центральний задум полягав у тому, щоб вклавши в людину Своє життя, злитися з нею, з'єднатися з нею і досягнути Своєї мети – єдності Бога та людини. Тому Бог створив людину не лише з тілом і душею, а й із духом. Цей дух

є органом, за допомогою якого людина приймає Боже життя. Коли ми використовуємо дух, щоб контактувати з Богом, який є Духом, ми тоді можемо отримати Його життя та з'єднатися з Ним, здійснюючи так центральний задум Бога.

Б. Падіння людини

Але перед тим як людина отримала Боже життя, вона зазнала падіння. Найсерйозніше в падінні людини – це не те, що вона згрішила й образила Бога, а те, що її дух став мертвим; падіння принесло смерть органу, за допомогою якого людина могла отримати Боже життя. Коли ми говоримо, що дух став мертвим, ми маємо на увазі не те, що він перестав існувати, а те, що він втратив свою функцію спільності з Богом і був відділений від Бога. В результаті людина більше не могла мати спільності із Богом. Отже, людина більше не могла використовувати свій дух, щоб контактувати з Богом і так отримати Його життя.

Людина тепер має подвійну потребу. З одного боку, через падіння вона потребує, щоб Бог розв'язав проблему її гріха. З іншого боку, вона ще більше потребує, щоб Бог відродив її, ожививши її мертвий дух, щоб людина могла отримати Боже життя та здійснити центральний задум Бога у створенні людини.

В. Божий шлях звільнення

Оскільки існує така подвійна потреба, Божий шлях звільнення має два аспекти: негативний і позитивний. З негативного боку, завдяки тому, що Господь Ісус пролив Свою кров на хресті, було здійснено викуплення і була розв'язана проблема гріха. З позитивного боку, завдяки смерті Господа Ісуса, Боже життя було вивільнено. Потім завдяки воскресінню Господа Ісуса Боже життя було вкладено у Святого Духа. І нарешті Святий Дух входить в нас, внаслідок чого ми отримуємо Боже божественне та вічне життя.

Те, що Святий Дух робить нас здатними отримати Боже життя, означає, що Він відроджує нас. Але як Він це робить? Він відроджує нас через Слово Боже. Спочатку Святий Дух працює в нашому оточенні, щоб у нас з'явилася можливість почути слова благовістя. Потім за допомогою цих слів, Він сьє і рухається в нас. Він спонукає нас визнати свої гріхи, осудити себе, покаятися та увірувати; так ми приймаємо Божі слова й отримуємо Боже життя. В Божих словах

приховане Боже життя, і Божі слова є життя (Ів. 6:63). Коли ми приймаємо Божі слова, Боже життя входить в нас та відроджує нас.

Отже, відродження полягає в тому, що на додачу до власного життя людина отримує Боже життя. Коли ми отримуємо Боже життя, ми отримуємо владу стати Божими дітьми (Ів. 1:12). Цією владою є саме Боже життя. Тому, якщо ми маємо це життя, ми маємо владу стати Божими дітьми.

Коли ми отримуємо Боже життя і стаємо Божими дітьми, ми також отримуємо божественну природу (2 Пет. 1:4). Якщо ми живемо цим життям і природою цього життя, ми можемо стати такими ж, як Бог, і являти Його образ.

Як Боже життя працює в нас, щоб зробити нас такими ж, як Бог? Воно працює від центру до периферії, тобто поширюється назовні, з духу в душу і потім в тіло. Коли Боже життя входить в нас, воно спочатку входить в наш дух, оживляє наш мертвий дух і робить його бадьорим, свіжим, сильним, енергійним і здатним торкатися Бога, відчувати Бога та мати солодку спільність із Ним. Далі воно поступово поширюється з нашого духу в кожную частину нашої душі, внаслідок чого наші думки, симпатії та рішення поступово стають такими ж, як у Бога, і набувають Божого аромату. Тоді навіть у нашому гніві з'являється певна подоба Бога, певний аромат Бога. О, яка це дивовижна переміна!

Це життя буде постійно працювати, поки не пошириться в наше тіло, щоб і в нашому тілі був елемент життя. Саме про це говориться в Рим. 8:11: Дух Божий, який живе в нас, може оживити наші смертні тіла.

Боже життя всередині нас буде працювати та поширюватися в нас, допоки наш дух, душа і тіло, тобто все наше єство, не будуть повністю наповнені Божою природою, Божим елементом і Божим ароматом. Воно буде працювати й поширюватися в нас, допоки ми не будемо підхоплені та переображені, допоки ми не увійдемо в славу і не станемо точно такими ж, як Він.

Боже життя, яке постійно працює та поширюється всередині нас, не може силою прокласти собі шлях вперед, ігноруючи нас. Йому потрібна згода наших почуттів, взаємодія нашого розуму і підкорення нашої волі. Якщо ми відмовляємося приймати його роботу, якщо ми не хочемо слідувати за ним і співпрацювати з ним, воно не зможе проявити свою силу та функцію. Людина – це

жива істота з почуттям, розумом і волею, тому питання про те, чи захоче вона співпрацювати та чи зможе вона співпрацювати з цим життям, залишається відкритим. Ось чому, коли Бог відроджує нас, Він дає нам не лише Своє життя, а й нове серце, а також вкладає в нас новий дух (Єз. 36:26); в результаті у нас з'являється і бажання, і здатність взаємодіяти з життям.

Серце пов'язане з бажанням, а дух – зі здатністю. Через бунт проти Бога наше первинне серце стало жорстким і старим. Тому воно назване «кам'яним серцем» та «старим серцем». Це старе серце протистоїть Богу, не бажає Бога і не хоче співпрацювати з Ним. Тепер Бог дає нам нове серце. Він не дає нам іншого серця на додачу до старого серця, але через відродження Святим Духом Він пом'якшує наше кам'яне серце й робить його тілесним, тим самим оновлюючи його, щоб зробити новим. Це нове серце схиляється до Бога. Воно любить Бога і все, що є Божим. Це новий орган, який схиляється до Бога і любить Його. Він викликає в нас бажання співпрацювати з Богом і дозволяти Божому життю вільно здійснювати свою роботу і поширюватися зсередини назовні.

Раніше наш дух був відділений від Бога, і внаслідок цього він був мертвим і старим. Тому він названий «старим духом». Цей старий дух втратив здатність мати спільність із Богом і контактувати з Богом, тому він не може співпрацювати з Богом. Тепер Бог дає нам «новий дух». Він не дає нам іншого духу на додачу до старого духу, але через відродження Святим Духом Він оживляє наш мертвий дух і робить його живим, тим самим оновлюючи його, щоб зробити новим. Цей новий дух може бути в спільності з Богом і сприймати Бога та все духовне. Це новий орган, щоб контактувати з Богом. Він дає нам змогу співпрацювати з Богом і, через спільність із Богом, дозволяти Божому життю всередині нас здійснювати роботу та поширюватися назовні.

Завдяки новому серцю ми *хочемо* співпрацювати з Богом, а завдяки новому духу ми *можемо* це робити. Проте нове серце і новий дух щонайбільше роблять нас спроможними прагнути Бога і контактувати з Ним, так дозволяючи Божому життю вільно здійснювати роботу та поширюватися назовні. Вони не можуть виконати Божу безмежну вимогу – досягти божественного стандарту Самого Бога. Тому, коли Бог відроджує нас, Він на додачу робить щось надзвичайно славне та видатне – Він вкладає в наш

новий дух Свого Духа, Святого Духа. Цей Святий Дух є втіленням Христа, а Христос – це втілення Бога. Тому, коли Святий Дух входить в нас, в нас входить Триєдиний Бог. Так Творець і створіння поєднуються. Це справді заслуговує на нашу хвалу! Дух Божий, вічний Дух, нескінченний Дух, має безмежні функції та силу, що перевершує все. Тому, оселяючись в нашому новому дусі, Він може використовувати Свою безмежну силу, щоб помазувати й поставити нас, працювати й рухатися в нас. Так Він робить нас здатними виконати безмежну вимогу Бога до нас, тим самим дозволяючи Божому життю постійно поширюватися з нашого духа через нашу душу в наше тіло. Врешті-решт завдяки Йому ми сягаємо тієї славної стадії, коли ми будемо повністю такими ж, як Бог! Алілуя!

Ми повинні ясно побачити, що Божий шлях звільнення докорінно відрізняється від людського самовдосконалення. Людське самовдосконалення – це лише робота над тим, що людина має із самого початку, а саме робота над її душею та її тілом з їхніми здібностями. Навіть якщо людина досягне в цьому успіху, її самовдосконалення дуже обмежене, оскільки сила людини обмежена. Боже звільнення також зачіпає всі частини нашої душі та, поступово оновлюючи їх, досягає навіть нашого тіла. Але найважливішим у цьому звільненні є те, що Дух Божий, який несе із Собою життя Боже, додається до нашого духу. Маючи божественну, безмежну силу, це життя здатне повністю виконати безмежну вимогу Бога. Це не вдосконалення, а додавання. Вдосконалення – це спроба виправити те, що ми вже маємо, і це має свої обмеження, але додавання Самого Бога безмежне.

Все, що ми щойно розглянули, має допомогти нам побачити, що завдяки відродженню ми отримуємо Боже життя. Це життя має природну функцію – «закон життя». Отже, Боже життя є джерелом закону життя, а відродження – походженням закону життя. Закон життя походить від Божого життя, проте в нас він входить через відродження.

III. ЗНАЧЕННЯ ЗАКОУ ЖИТТЯ

Щоб знати значення закону життя, нам потрібно знати, що таке закон. Закон – це природна норма, правило, що діє постійно та незмінно. Закон не завжди пов'язаний із життям, але з будь-яким життям завжди йде закон. Закон, який супроводжує життя,

називається законом життя. Закон певного життя – це природна властивість, вроджена функція цього життя. Наприклад, коти вміють ловити мишей, а собаки – стерегти будинок; наші вуха мають здатність слухати, наш ніс – здатність відчувати запахи, наш язик – здатність відчувати смак, а наш шлунок – здатність перетравлювати їжу. Всі ці здатності є природними властивостями і вродженими функціями життя. Якщо життя існує та його ніщо не обмежує, воно буде природним чином розвивати свої властивості й проявляти свої здатності. Його не потрібно навчати чи спонукати. Воно розвивається природно та без найменших зусиль. Ці природні властивості та вроджені здатності життя складають закон цього життя.

Боже життя – це найвище життя, це життя, що перевершує все; тому властивості й здатності цього життя, звичайно, будуть найвищими та все перевершувати. Оскільки закон Божого життя складається з цих всеперевершуючих і найвищих властивостей та здатностей, зрозуміло, що і цей закон перевершує все і є найвищим. Через відродження ми отримали Боже життя, тому, звичайно, ми отримали від Божого життя і найвищий закон цього життя, закон, що перевершує все.

В першому розділі «Чим є життя?» ми говорили, що лише Боже життя є життям, тому закон життя, який ми зараз розглядаємо, є саме законом Божого життя.

За умовами нового завіту Бог дає нам саме закон життя. Цей закон відрізняється від законів, які Бог дав біля гори Синай. У старозавітний час Бог дав закон, який був написаний на кам'яних скрижалях поза людським тілом. Це був зовнішній закон, закон букв. Він висував зовнішні вимоги до людини та складався з багатьох правил, які визначали, що людина має і що не має робити. Але результат залишався нульовим, оскільки ніхто не міг його виконати. Закон був хорошим, але порочна і мертва людина не мала сили життя, щоб виконати вимоги цього закону. Навпаки, вона потрапила під осуд цього закону. Про це говориться в Рим. 8:3: «Бо що було неможливе для закону, оскільки він був немічний через плоть».

В новозавітні часи Бог, відроджуючи нас за допомогою Святого Духа, вкладає в нас Своє життя, яке супроводжується законом цього життя. Закон життя – це внутрішній закон, який є особливим Божим даром нам у новозавітні часи. Це виконання

Божої обіцянки, яка записана в Старому Завіті: «Вкладу Мій закон у їхню внутрішність» (Єр. 31:33, досл.).

Цей закон життя вкладений в нас, тому за своїм місцеперебуванням він є внутрішнім законом. Він відрізняється від старозавітного закону, який був поза людиною і тому був зовнішнім законом. Крім того, цей закон життя походить від Божого життя й належить Божому життю, тому за своєю природою він є законом життя. Отже, він може давати постачання. Він відрізняється від старозавітного закону, закону букв, який міг лише вимагати, але не міг давати постачання. Цей закон життя несе в собі природні властивості й здатності Божого життя. Він в нас здатний цілком невимушено поступово вивільнити все, що міститься в Божому житті. Результат такого вивільнення повністю відповідає вимогам Божого зовнішнього закону.

Розгляньмо два приклади, щоб проілюструвати функціонування закону життя. Уявіть всохле персикове дерево. Припустимо, що ми встановимо для нього закони і будемо вимагати від нього: «Ти маєш наростити зелене листя, розквітнути червоним цвітом і виростити персики». Ми знаємо, що навіть якщо ми будемо вимагати це протягом усього року, наші вимоги ні до чого не приведуть і будуть марними, тому що дерево всохло і воно не має сили життя, щоб задовольнити вимоги цих зовнішніх законів. Але якби ми могли влити в нього життя й повернути його до життя, то і без наших зовнішніх вимог це життя мало б природну здатність, яка б зробила дерево придатним наростити зелене листя, квіти та принести плоди й навіть перевищити вимоги цього зовнішнього закону. Саме в цьому і полягає функція закону життя.

Далі, припустимо, що ми вимагаємо від мертвої людини: «Ти маєш дихати, ти маєш їсти, ти маєш спати, ти маєш рухатися». Ми знаємо, що вимагати цього марно. Жодна з цих вимог не буде виконана. Але якби ми могли вкласти в неї життя воскресіння і повернути її до життя, в неї з'явилось би природне бажання дихати, їсти, спати та рухатися. Це результат дії закону життя.

Ці два приклади ясно показують, що ми не можемо жити перед Богом духовним життям за допомогою власних намагань. Ми не можемо досягти цього за допомогою самовдосконалення, навіть прикладаючи всі можливі зусилля. Це може здійснити лише Боже життя, яке вже увійшло в нас. Боже життя, що оселилося в нашому

дусі, супроводжується законом цього життя. Якщо ми живемо та діємо згідно з цим законом життя в нашому дусі, то цей закон може цілком невимушено вивільнити зсередини нас все, що містить Боже життя. Це повністю відповідатиме вимогам зовнішнього Божого закону й навіть перевищить його. Про це говориться в Рим. 8:4: «...щоб праведні вимоги закону були виконані в нас, тих, хто ходить не згідно з плоттю, а згідно з духом» (досл.).

Закон життя, написаний на скрижалях серця, названий в Рим. 8:2 «законом Духа життя». Це означає, що цей закон не лише походить від Божого життя і є законом Божого життя, а ще й залежить від Духа Божого і є законом Духа Божого, оскільки життя Боже спирається на Духа Божого і, можна сказати, що Дух Божий є Божим життям. Коли ми говоримо про Боже життя, ми підкреслюємо саме життя Боже. Коли ми говоримо про Дух Божий, ми наголошуємо на Тому, хто застосовує це життя. Інакше кажучи, Боже життя – це не особа, але Дух Божий – це особа. Це життя, яке не є особою, належить Духу, який є особою, і це життя не можна відділити від Духа як особи. Дух, який є особою, приносить в нас Боже життя, а життя супроводжується законом, який є законом життя, законом Духа життя. Джерелом закону є Боже вічне життя, а Дух Божий, особа, яка має велику силу, застосовує цей закон. Отже, цей закон Духа життя має вічну і безмежну силу, щоб задовольнити безмежну вимогу Бога.

Отже, ми побачили, що старозавітний закон – це закон букв, написаний на кам'яних скрижалях. Хоча він висував багато вимог до людини, результат залишався нульовим. Новозавітний закон – це закон життя, написаний на скрижалях нашого серця. Хоча він не висуває до нас жодних вимог, зрештою він може невимушено вивільнити з нас все Боже багатство. В результаті ми будемо більш ніж здатні задовольнити всі вимоги Бога. Як це чудово і славно! Це основна благодать, яку дає нам Бог у Новому Завіті. Як нам потрібно дякувати Йому і хвалити Його!

ІV. МІСЦЕПЕРЕБУВАННЯ ЗАКОНУ ЖИТТЯ

А. Місце дії закону життя

Життя, від якого походить закон життя, – це Боже життя. Коли під час відродження ми тільки-но отримали це життя, хоча воно й було органічно повним, воно не було розвиненим і зрілим у

кожній окремій частині нашого єства. Це схоже на плід, який росте на дереві. Плід, який щойно з'явився на дереві, має повне життя, але воно є повним лише в органічному аспекті. Щоб життя досягло повноти в кожній частині, потрібно почекати, поки воно виросте і дозріє. Так само під час відродження ми отримуємо лише органічно повне життя. Якщо ми хочемо, щоб це життя досягло повноти зрілості, воно має поступово рости й дозрівати в кожній частині нашого єства. Ріст і дозрівання цього життя відбуваються завдяки дії закону життя у всіх частинах нашого єства. Це відкриває нам, що місцем дії закону життя є всі частини нашого єства. В Єр. 31:33 вони названі внутрішністю або внутрішніми частинами.

Б. Внутрішні частини та закони

Що таке внутрішні частини? Внутрішні частини – це дух, душа і серце. Під серцем мається на увазі не *біологічне серце*, а *психологічне*. Дух і душа – це дві окремі частини людини. Але серце має складену природу. Згідно з Біблією, серце містить принаймні наступні частини:

1. Розум. Наприклад: «...думаєте лукаве у ваших серцях» (Мт. 9:4) і «думки...серця» (Євр. 4:12).

2. Воля. Наприклад: «...рішучістю серця триматися Господа» (Дії. 11:23) і «наміри серця» (Євр. 4:12).

3. Почуття. Наприклад: «Хай не тривожиться ваше серце» (Ів. 14:1) і «Серце ваше радітиме» (Ів. 16:22).

4. Совість. Наприклад: «...окропивши серця від сумління лукавого» (Євр. 10:22) і «Бо коли винуватить нас серце» (1 Ів. 3:20).

Ці вірші показують, що серце містить розум, волю і почуття, тобто три частини душі, і совість, тобто частину духу. Разом вони складають серце. Отже, серце не лише містить одну частину духу та всі частини душі, але й сполучає дух і душу.

З усіх наших внутрішніх частин інтуїція та спільність, дві частини духу, більше пов'язані з Богом і призначені для Бога. А совість, третя частина духу, яка має здатність розпізнавати правильне та неправильне, більше пов'язана з людиною і призначена для людини. Розум, почуття і воля душі, в яких міститься людська особистість, також здебільшого пов'язані з людиною і призначені для людини. Серце містить розум, почуття, волю і совість, тому воно являє собою складену частину, яка об'єднує в собі різні

внутрішні частини людини. Його можна назвати основним представником людини.

Закон життя постійно діє в цих внутрішніх частинах. Коли його дія досягає певної частини, він стає законом тієї частини. Коли його дія досягає розуму, він стає законом розуму. Коли його дія досягає волі, він стає законом волі. Коли його дія досягає почуттів, він стає законом почуттів. Коли його дія досягає совісті, він стає законом совісті. Так він стає законом всіх наших внутрішніх частин. Тому в Євр. 8:10 та 10:16 про нього говориться як про «закони». Фактично, ці «закони» є одним внутрішнім законом, законом життя, або просто «законом», про який Бог говорить в Єр. 31:33, але цей закон вкладений в різні частини всередині нас.

В Книзі пророка Єремії закон життя названий «законом» (в однині), а в Посланні до євреїв він названий «законами» (у множині). Коли ми говоримо про сам закон, він один, тому використовується однина. Але коли ми говоримо про результат роботи цього закону, оскільки він проявляє свої здатності і функції в різних частинах нашого єства, стаючи так багатьма законами, використовується множина. Насправді, і в Книзі пророка Єремії, де використовується однина, і в Посланні до євреїв, де використовується множина, йдеться про один закон.

В. Зв'язок між серцем і законом життя

Ми побачили, що місцем дії закону життя є різні внутрішні частини людини. Головна з них – серце, оскільки воно є поєднанням внутрішніх частин людини та її основним представником. Тому серце дуже тісно пов'язане із законом життя, який діє в різних внутрішніх частинах і таким чином стає багатьма законами. Тому ми докладно розглянемо стан серця.

1. Серце – це вхід і вихід для життя

Як ми вже зазначали, серце сполучає дух і душу; отже, серце розташоване між духом і душею. Щоб життя могло увійти в дух, йому потрібно пройти через серце. Щоб життя могло вийти з духу, воно теж має пройти через серце. Отже, рух життя відбувається через серце. Можна сказати, що серце є входом та виходом для життя. Наприклад, коли людина чує Господнє благовістя й відчуває біль і гіркоту гріха або солодкість Божої любові, почуття її серця

зворушені, совість засмучена, її розум кається, а її воля ухвалює рішення увірувати. Тоді її серце відкривається Господу, вона отримує спасіння і таким чином Боже життя входить в її дух. І навпаки, якщо її серце не погоджується і не відкривається, то хоч би як ви не благовістили їй, Боже життя не може увійти в її дух. Ось чому відомий британський благовісник Чарльз Сперджен якось сказав, що для того, щоб торкнутися духа людини, потрібно зворушити її серце. Це справді так. Лише коли серце людини зворушене, її дух може прийняти Боже життя.

Так само після спасіння людини, щоб життя могло виходити з неї, йому потрібно проходити через серце і йому потрібна співпраця серця. Якщо серце погоджується, життя може пройти. Якщо серце не погоджується, життя не може пройти. Іноді серце погоджується лише частково. Наприклад, погоджується лише совість, а інші частини не погоджуються. Або погоджується лише розум, а почуття не погоджуються. Тоді життя не може пройти. Отже, серце справді є входом та виходом для життя. Коли ми приймаємо життя, це починається із серця, так само, коли ми являємо життя, це також починається із серця.

2. Серце – це перемикач життя

Серце є входом та виходом для життя; можливість життя входити в нас і виходити з нас залежить від серця. Крім того, серце є перемикачем життя. Якщо серце закрите, життя не може ані увійти, ані бути вивільненим. Але щойно серце відкривається, життя може входити й без перешкод вивільнятися. Коли певна частина серця закрита, Боже життя не може пройти через ту частину. Коли певна частина серця відкрита, Боже життя може пройти через неї. Отже, серце – це справді «перемикач» життя. Життя має велику силу, але цю велику силу контролює наше маленьке серце. Для того, щоб життя було вкладене кудись, необхідно, щоб наше серце було відкрите. Це схоже на електроенергію, що надходить з електростанції. Сила електроенергії дуже велика, але її контролює маленький перемикач у нашій кімнаті. Якщо ми не увімкнемо світло, електричний струм не зможе текти.

Це, звичайно, не означає, що достатньо просто мати належне серце. Серце може лише спонукати нас любити Бога і бути прихильним до Нього. Ми не можемо за його допомогою торкнутися

Бога і мати спільність із Ним. Торкатися Бога і мати з Ним спільність ми можемо саме завдяки духу. Саме тому багато братів і сестер, які дуже люблять Бога, не можуть торкнутися Його в молитві. Вони мають прихильне серце, але вони не використовують дух. З цієї ж причини багато проповідників духовного пробудження зазнають невдачі. Вони зворушують почуття людей, збуджують їхню волю, спонукають їх любити Бога і прагнути Його, але вони не скеровують людей вправляти їхній дух для спільності з Богом.

Справді, щоб розуміти духовне, нам потрібно використовувати розум, що належить до серця, але насамперед нам потрібно торкнутися духовного, використовуючи свій дух, оскільки дух – це орган для того, щоб контактувати з духовним світом. Спочатку ми повинні торкнутися духовного своїм духом, далі ми повинні усвідомити і зрозуміти це розумом, що належить серцю. Це схоже на те, як ми сприймаємо звуки: спочатку наші вуха контактують зі звуком, а потім він осмислюється нашим розумом. Це також схоже на те, як ми сприймаємо кольори: спочатку наші очі контактують із кольором, а потім він осмислюється нашим розумом. Тому, якщо наш дух слабкий, коли ми благовістимо, ми лише використовуємо слова й спонукаємо людей осмислити та зрозуміти їх своїм розумом. Можливо, пізніше ми допоможемо їм торкнутися духа. Але якщо наш дух сильний, за допомогою слів благовістя ми посилаємо Боже спасіння безпосередньо в дух людей. Щойно вони почули благовістя, вони торкаються духа і спасаються. Після цього ми поступово ведемо їх розум до осмислення та розуміння.

Хоча, щоб контактувати з Богом і з усім духовним найголовніше для нас – вправляти свій дух, але якщо наше серце байдуже, то наш дух стає ув'язненим всередині й не може проявити всі свої здатності. Навіть якщо Бог захоче мати спільність і спілкування з нами, у Нього нічого не вийде. Тому, якщо ми хочемо контактувати з Богом і духовними речами, нам потрібно використовувати дух і водночас нам потрібно мати прихильне до цього серце. Дух – це орган, яким ми контактуємо з Божим життям, а серце – це ключ, перемикач, стратегічний пункт, який дозволяє Божому життю проходити через наше єство.

3. Серце може перешкоджати роботі життя

Оскільки серце – це вхід та вихід для життя, а також перемикач

життя, то життя значно залежить від серця. Найменша проблема в серці може повністю зупинити роботу життя. Якщо в певній частині серця виникає проблема, життя не може пройти через неї та зупиняється, а закон життя більше не працює.

Боже життя всередині нас повинно мати можливість вільно працювати й зростати, щоб ми отримували щоденне об'явлення й постійне світло. Це нормальний та належний стан. Але часто все відбувається інакше. Є багато братів і сестер, чиє духовне життя не зростає і чиї духовні вчинки ненормальні. Причина не в тому, що Боже життя в них несправжнє або є якась проблема з Божим життям в них, а в тому, що існує проблема з їхнім серцем. Їхнє серце недостатньо повернуте до Господа, воно недостатньо любить Господа, воно недостатньо шукає Господа, воно недостатньо очищене та недостатньо відкрите. Це показує, що існують певні труднощі, проблеми із серцем. Це може бути проблема в совісті, що має відчуття осуду, з яким не розібралися, або проблема з розумом, пов'язана з певною турботою, занепокоєнням, злою думкою, розбіжністю, сумнівом тощо. Це також може бути проблема з волею, впертою та жорсткою, або проблема з почуттями, якими заволоділи плотські бажання й природні схильності. Все це перешкоджає роботі життя в нас, внаслідок чого закон життя не працює. Тому, якщо ми хочемо зростати в житті, нам потрібно спочатку розібратися зі своїм серцем, а потім вправляти свій дух. Якщо проблеми із серцем не вирішені, немає сенсу говорити про дух. Проблема багатьох братів і сестер пов'язана не з духом, а із серцем. Якщо серце неправе, воно стає перешкодою для життя в душі й закон життя не може вільно працювати. Якщо ми хочемо прагнути життя й ходити шляхом життя, у нас не повинно бути проблем із серцем. Тоді закон життя зможе вільно працювати і безперешкодно рухатися, досягаючи кожної частини нашого ества.

4. Як працювати над серцем?

Оскільки наше серце так тісно пов'язане з життям, Богу не залишається нічого іншого, як працювати над нашим серцем, щоб Його життя могло бути вивільнене з нас. Щодо Бога наше серце має чотири великі проблеми: жорсткість, нечистота, відсутність любові та відсутність миру. Жорсткість пов'язана з волею, нечистота пов'язана з розумом, а також із почуттями, відсутність

любові пов'язана з почуттями, і відсутність миру пов'язана із совістю. Коли Бог працює над нашим серцем, Він працює над цими чотирма аспектами, щоб наше серце було м'яким, чистим, люблячим і сповненим миру.

По-перше, Бог хоче, щоб наше серце було м'яким. Те, що серце є м'яким, означає, що його воля стосовно Бога є покірною і піддатливою, не жорсткою та не бунтівною. Коли Бог працює над нашим серцем, роблячи його м'яким, Він забирає з нашої плоті кам'яне серце й дає нам тілесне серце (Єз. 36:26). Інакше кажучи, Він пом'якшує наше жорстке, кам'яне серце, щоб воно стало м'яким, тілесним серцем.

Одразу після спасіння наше серце завжди м'яке. Проте через певний час серце деяких людей може відвернутися і знову стати жорстким. Вони не підкоряються Господу й навіть не бояться Його, зрештою вони поступово віддаляються від присутності Господа. Щоразу, коли наше серце стає жорстким, у нас виникає проблема з Богом. Якщо ми бажаємо, щоб наше духовне життя перед Богом було правим, наше серце не повинно бути жорстким, навпаки, воно повинно постійно пом'якшуватися. Безумовно, ми не маємо боятися всього на світі, але ми повинні боятися образити Бога. Не бійтеся ні неба, ні землі, але бійтеся образити Бога. Над нашим серцем потрібно працювати допоки воно не стане достатньо м'яким. Тоді з ним буде все добре. Дуже прикро, що багато братів і сестер проявляють м'якість у багатьох речах, але одразу, коли згадується Бог і Його воля, вони стають дуже жорсткими. Вони навіть можуть сказати: «Так, я такий. Побачимо, що Бог із цим зробить». Це страшно! Але також є брати та сестри, які жорсткі щодо всього, але коли згадується Бог і Його воля, вони стають м'якими. Такі люди мають м'яке серце. Ми повинні просити Бога зробити наше серце таким м'яким.

Як Бог робить наше серце м'яким? Як Він пом'якшує наше серце? Іноді Він зворушує нас Своєю любов'ю, іноді Він уражає нас покаранням. Часто Бог спочатку намагається зворушити нас Своєю любов'ю, але якщо любов не може зворушити нас, Він простягає Свою руку та уражає нас через наше оточення, поки наше серце не стане м'яким. Одразу, коли наше серце пом'якшується, Його життя може працювати всередині нас.

По-друге, Бог хоче, щоб наше серце було чистим. Чистота

серця означає, що воно цілеспрямовано налаштовує свій розум на Бога. Крім того, почуття такого серця дуже чисті й прості щодо Бога (див. 2 Кор. 11:3). Воно любить лише Бога і бажає лише Бога. Його любов, прагнення та бажання повернуті виключно до Бога. У Мт. 5:8 говориться: «Чисті серцем... Бога побачать». Отже, якщо наше серце не чисте, ми не зможемо побачити Бога. Якщо наші думки навіть трохи зайняті чимось іншим, крім Бога, або наші почуття навіть незначною мірою люблять щось, крім Бога, то наше серце вже не чисте. Через це життя в нашому дусі також стикається з перешкодами. Тому нам потрібно прагнути просуватися вперед разом із тими, «які кличуть Господа від чистого серця» (2 Тим. 2:22), і бути тими, хто любить Господа і бажає Бога чистим серцем. Тоді Боже життя зможе вільно працювати всередині нас.

По-третє, Бог хоче, щоб наше серце було люблячим. Любляче серце означає, що його почуття люблять Бога, бажають Бога, жадають Бога, прагнуть Бога й прив'язані до Бога. В Біблії є книга, де описується любов святих до Господа; це Пісня Пісень у Старому Завіті. В ній говориться, що ми, Господні люди, маємо любити Господа так само, як жінка любить свого коханого. Ця любов дуже глибока й незмінна, і вона сильніша за смерть (Пісн. 8:6-7). Оскільки в цій книзі особливо говориться про нашу любов до Господа, в ній також особливо говориться про наше зростання в житті Господа. У Новому Завіті в 21-му розділі Євангелія від Івана Господь тричі запитав у Петра: «Чи ти любиш Мене?». Господь хотів торкнутися почуттів Петра та спонукати його так сильно любити Його, щоб його серце стало люблячим щодо Господа. Він зробив це, тому що хотів, щоб Петро дозволив Його життю працювати й зростати в ньому. Цей випадок описаний в Євангелії від Івана; в цій книзі говориться про те, яким чином ми можемо прийняти Господа як життя й зростати в цьому житті. Якщо в нашому серці є така любов до Господа, Його життя може вільно рухатися всередині нас і діяти так, як воно забажає.

По-четверте, Бог хоче, щоб у нашому серці був мир. Те, що в серці є мир, означає, що совість серця бездоганна (Дії. 24:16), вона не має осуду, не має докору; вона спокійна та вільна. Совість всередині нас керує нами як представник Бога. Якщо наша совість засуджує нас, то Бог, який більший від нашої совісті та знає все

(1 Ів. 3:20), тим більше засудить нас. Тому нам потрібно ретельно розібратися з кожною доганою, осудом і докором, щоб ми могли заспокоїти перед Ним своє серце (1 Ів. 3:19). Коли в нашому серці буде мир, у Бога буде можливість пройти через нас, а закон Божого життя зможе продовжити свою роботу всередині нас.

Якщо наше серце м'яке, чисте, любляче і в ньому є мир, воно є правим. Лише таке праве серце підходить закону життя. Воно може дозволити закону Божого життя безперешкодно вивільнятися з нас. Дуже часто здається, що ми ніби ставимо у своєму серці знак «Проходу немає». В результаті Бог не може пройти, Його життя стикається з перешкодою й заходить в глухий кут, так що воно не може вільно діяти й поширюватися зсередини назовні.

Хоча в цих словах не так багато красномовності та мудрості, проте вони повинні змусити нас уважно, подібно до лікаря, дослідити стан свого серця. Запитайте себе, чи справді ваша воля вибирає Бога? Чи є вона покірною та піддатливою? Чи вона жорстка і бунтівна? Запитайте себе, чи чистий перед Богом розум вашого серця? Чи, можливо, він викривлений? Ваші думки й ваші турботи – чи спрямовані вони виключно на Бога? Чи, можливо, є хтось або щось окрім Бога, що глибоко турбує вас і захоплює ваше серце? Далі нам потрібно запитати себе, чи належать почуття нашого серця лише Богу? Чи люблять вони Бога і чи бажають одного лише Бога? Або ж вони люблять ще щось, бажають ще чогось і прив'язані ще до чогось? Запитайте себе, який стан вашої совісті перед Богом? Чи вона бездоганна? Чи спокійна вона? Або ж навпаки – сповнена осуду та докорів? Ми маємо уважно дослідити всі ці частини і ретельно розібратися з ними, щоб наше серце стало м'яким, чистим, люблячим і наповненим миром, тобто щоб воно стало правим. Тоді життя в нашому душі безумовно матиме вихід назовні й закон життя точно буде вивільнений із нас.

Отже, якщо ми попрацювали над якоюсь частиною нашого серця, там Боже життя може працювати і там закон Божого життя може діяти. Коли ми дослідимо всі частини нашого серця та попрацюємо над кожною з них, закон Божого життя зможе вивільнитися з нашого духу через наше серце в кожную частину нашого єства. Тоді кожна частина нашого єства зможе проявити здатність закону життя й наповнитись елементом Божого життя і тим самим досягнути славної мети – єдності Бога та людини.

V. ВИМОГИ ЗАКОНУ ЖИТТЯ

Оскільки ми побачили місцеперебування закону життя, ми знаємо, що він діє в різних внутрішніх частинах нашого єства. Проте з практичного погляду, для того, щоб закон життя зміг вільно діяти в різних внутрішніх частинах, нам потрібно виконати дві вимоги.

A. Любити Бога

Перша вимога полягає в тому, що ми маємо любити Бога. В Євангелії від Івана особлива увага приділяється життю. Крім того, в ньому підкреслюється віра та любов. Увірувати – значить прийняти в себе життя, а любити – значить виливати життя. Якщо ми хочемо прийняти життя, ми повинні увірувати. Якщо ми хочемо являти життя, ми повинні любити. Лише віра дозволить життю увійти в нас, і лише любов дозволить життю витікати з нас. Тому любов є необхідною умовою для дії закону життя.

В Біблії також говориться, що ми маємо любити Бога всім своїм серцем, всією своєю душею, всім своїм розумом і всією своєю силою (Мк. 12:30). Якщо ми будемо настільки любити Бога, що дозволимо нашій любові до Нього досягти наших внутрішніх частин, Боже життя почне функціонувати і наводити лад в цих частинах. Тоді ці частини поступово стануть такими ж, як Бог.

Отже, спочатку Бог сіє в нас Своє життя. Потім Він зворушує почуття нашого серця Своєю любов'ю і спонукає наше серце любити Його, повернутися до Нього і прив'язатися до Нього. Так покривало всередині нас знімається (див. 2 Кор. 3:16), і ми можемо бачити світло, отримувати об'явлення й знати Бога та Його життя. Крім того, якщо ми любимо Бога всім своїм серцем, ми невимушено готові підкорятися Богу і співпрацювати з Ним. Так ми дозволяємо закону Божого життя вільно працювати в нас і постачати кожную частину нашого єства всім багатством Божого життя. Коли певна частина наповнена любов'ю до Бога, в ній працює закон Божого життя. Якщо все наше єство буде любити Бога, закон Божого життя буде діяти в усьому нашому єстві. Тоді все наше єство, і всередині, і зовні, стане таким, як Бог, і буде наповнене багатством Божого життя.

Б. Слухатися першого відчуття життя

Друга вимога полягає в тому, що ми повинні слухатися першого

відчуття життя. У 7-му розділі «Відчуття духу і знання духу» ми говорили про те, що закон життя пов'язаний з усвідомленням. Він може давати нам певне відчуття. Одразу, коли ми відроджуємося й отримуємо Боже життя, закон життя всередині нас починає давати нам певне відчуття. Наш обов'язок полягає в тому, щоб слухатися відчуття, яке викликає закон життя, так дозволяючи цьому закону вільно діяти в нас.

Проте спочатку відчуття, яке дає нам закон життя, може бути відносно слабким і нечастим. Але якщо ми готові послухатись першого відчуття, навіть якщо воно досить слабке, то це відчуття буде ставати щоразу сильніше. Ми маємо просто почати і підкоритися першому слабкому відчуттю й далі продовжувати коритися. Тоді закон життя зможе постійно діяти в нас, доки не досягне різних внутрішніх частин нашого ества. Завдяки цьому життя всередині нас зможе невимушено поширюватися назовні й збільшуватися в глибину та у висоту.

Хтось може запитати: «Що нам робити після того, як ми послухаємося першого відчуття?». Не варто перейматися тим, що нам робити після того, як ми послухаємося першого відчуття. Бог дає нам лише одне відчуття за один раз, так само, як Він дає нам один день, а потім – інший. Ми живемо день за днем, і так само ми слухаємося одного відчуття за іншим. Коли Бог дає нам одне відчуття, ми просто слухаємося цього відчуття. Після того як ми послухаємося першого відчуття, Бог безумовно дасть нам наступне відчуття. Коли Бог покликав Авраама, Він повідомив його лише про перший крок: «Вийди зі своєї землі й від своєї родини, і з дому свого батька». Коли він вийде з усього цього, він отримає подальші вказівки про те, що йому робити та куди йому йти. Бог сказав: «Я тобі покажу» (Бут. 12:1). Коли народився Господь Ісус і цар Ірод хотів знищити Його, Бог повідомив Йосипу лише про перший крок, тобто про те, що йому потрібно втекти до Єгипту. Йому потрібно було там залишатися *допоки* Бог не повідомить його про наступний крок (Мт. 2:13).

Отже, ми бачимо, що Бог дає нам одне відчуття за раз тому, що Він хоче, щоб ми дивилися на Нього крок за кроком і постійно залежали від Нього, так підкорюючись Йому. Тому відчуття закону життя відповідає принципу дерева життя – принципу залежності. Воно робить нас залежними від Бога, тобто залежними в тому,

щоб отримувати від Нього одне відчуття за іншим. Ми залежимо від Нього не один раз, а постійно. Це відрізняється від принципу дерева пізнання, принципу незалежності від Бога. Тому, якщо ми хочемо жити згідно із законом життя, ми повинні бути уважними до першого відчуття життя, послухатися його та продовжувати слухатися його надалі.

Іноді закон життя дає нам негативні відчуття. Коли ми робимо щось всупереч Богу, те, що не узгоджується з Божим життям, тоді закон життя дає нам відчуття важкості та стурбованості і в нас з'являється смак смерті. Це означає, що Бог всередині забороняє або не дозволяє нам щось (Дії. 16:6, 7). Можливо, ми збираємося зробити щось або вже робимо, але, щойно ми відчуваємо заборону всередині, ми повинні зупинитися. Якщо ми можемо рухатися й зупинятися відповідно до внутрішнього відчуття закону життя, тоді цей закон може безперешкодно працювати всередині нас. Крім того, життя може зростати й поширюватися всередині нас. Отже, щоб закон життя діяв всередині нас, дуже важливо, щоб ми слухалися відчуття закону життя, особливо першого відчуття. Чому в 2-му розділі Послання до филип'ян апостол хоче, щоб ми були слухняні зі страхом і трепетом? Тому що це потрібно для того, щоб Бог міг діяти в нас (в. 12-13). Робота Бога всередині нас потребує нашої співпраці через послух. Отже, наша слухняність – це вимога, яку необхідно виконати, щоб Бог міг діяти.

VI. ФУНКЦІЯ ЗАКОНУ ЖИТТЯ

Ми вже побачили, що любов і слухняність – це дві вимоги, які необхідно виконувати, щоб закон життя працював. Крім того, це наші дві відповідальності щодо закону життя. Якщо ми можемо любити й готові слухатися, закон життя може невимушено працювати в різних частинах всередині нас і проявляти свою природну функцію.

У закону життя є дві функції. Перша полягає в тому, щоб усувати або вбивати, а друга – в тому, щоб додавати або постачати. З одного боку, він усуває все, чого в нас не має бути, а з іншого боку, він додає все, що в нас має бути. З нас усувається елемент Адама, а додається елемент Христа як життєдайного Духа. З нас усувається старе, а додається нове. З нас усувається мертво, а додається живе. Коли закон життя працює всередині нас, в нас проявляються ці

дві функції. Одна полягає в тому, щоб поступово усунути з нас все старе творіння, а друга полягає в тому, щоб поступово додати все Боже нове творіння. Так життя всередині нас поступово зростає.

Чому закон життя всередині нас має ці дві функції? Тому що життя, від якого походить цей закон, містить два особливих елементи: елемент смерті та елемент життя. Елемент смерті – це дивовижна смерть Господа Ісуса на хресті, смерть, що охоплює все і всьому кладе край. Елемент життя – це воскресіння Господа Ісуса, або життя сили воскресіння Господа. Тому його також можна назвати елементом воскресіння.

Функція закону життя, що пов'язана з усуненням, походить від всеосяжної смерті Господа, яка міститься в цьому житті. Як смерть Господа на хресті поклала край всім проблемам, які Бог виявив в людині, так і сьогодні завдяки дії закону життя Його смерть працює всередині нас. Поступово вона вбиває та усуває всі елементи, які не узгоджуються з Богом і перебувають поза Богом, наприклад гріх, світ, плоть, пожадливість, старе творіння та природний склад. Функція закону життя, що пов'язана з додаванням, виходить з елемента воскресіння Господа, який міститься в цьому житті. Тому, як воскресіння Господа принесло людину в Бога, роблячи людину спроможною причащатися всього, що пов'язано із Самим Богом, так і сьогодні, завдяки дії закону життя, Його воскресіння застосовується до нас. Це означає, що воно додає в нас Божу силу, Божу святість, Божу любов, Боже терпіння та всі елементи Бога, тобто всі елементи нового творіння, і постачає нас ними, щоб ми наповнилися до всієї повноти Божої.

Це можна уподібнити до прийняття ліків, що містять два елементи: один елемент вбиває мікробів, а другий – живить нас. Функція вбиваючого елемента полягає в тому, щоб усунути хворобу, якої в нас не повинно бути, а функція живильного елемента полягає в тому, щоб постачати нас життєвими елементами, які нам потрібні.

Це також схоже на два елементи в нашій крові: білі кров'яні тільця та червоні кров'яні тільця. Функція білих кров'яних тілець – вбивати мікробів, а функція червоних кров'яних тілець – постачати живленням. Коли кров циркулює, тече в нас, білі кров'яні тільця вбивають і усувають мікробів, що потрапили в наше тіло, а червоні кров'яні тільця постачають кожен частину нашого тіла

необхідним живленням. Так само, коли закон Божого життя діє в нас, тобто коли Боже життя діє в нас, два елементи, які містяться в Божому житті, життя і смерть, виконують дві функції: один вбиває, а другий постачає, тобто один вбиває наших духовних мікробів, таких як світ або плоть, а другий постачає нас духовним живленням, що складається з усього багатства Самого Бога.

Отже, перед нами шлях, яким ми повинні просуватися до зростання в житті. Щойно ми спасаємося й отримуємо Боже життя, закон Божого життя в нас дає нам певні відчуття. Якщо ми хочемо зростати в житті, ми маємо любити Бога і слухатися цього відчуття, працюючи над совістю і працюючи над почуттями, думками та волею. Завдяки цій роботі Боже життя в нашому дусі буде постійно давати нам певні відчуття. Якщо ми слухатимемося цих відчуттів, закон життя буде діяти всередині нас і проявляти свої дві функції: усувати все, що не належить до Бога, і додавати все, чим є Сам Бог. Так ми будемо поступово зростати й дозрівати в Божому житті. Це дуже реальні та практичні переживання. Саме в цьому полягає шлях життя, про який ми говоримо.

VII. СИЛА ЗАКОНУ ЖИТТЯ

Крім двох функцій, про які йшлося вище, закон життя також має силу. Як ми вже говорили, старозавітний закон – це закон, написаний поза людиною; це мертвий закон, закон букв. Він лише висуває вимоги до людини, але він не має сили постачати людину і зробити її спроможною задовольнити ці вимоги. Тому для нього це «було неможливе» (Рим. 8:3) і він «нічого не зробив досконалим» (Євр. 7:19). Проте новозавітний закон – це закон, написаний в наших внутрішніх частинах, живий закон, закон життя. Це життя є Божим «незнищеним життям», яке має «силу» (Євр. 7:16). Тому закон, який виходить із цього життя, також має силу, яка робить все можливим для нас.

Нам потрібно побачити, що сила закону життя – це сила Божого життя, від якого цей закон виходить. Саме ця сила дала змогу Господу Ісусу воскреснути з мертвих і піднятися на небо, піднявшись набагато вище за все. Крім того, саме ця сила прагне щодня керувати всередині нас, і саме вона здатна зробити значно більше всього, про що ми просимо чи думаємо (Еф. 1:20; 3:20). Ця сила здатна здійснити в нас нижченаведене.

А. Вона здатна схилити наше серце до Бога

По-перше, ця сила здатна схилити наше серце до Бога. Коли ми розглядали зв'язок закону життя із серцем, ми говорили про те, що серце може стати перешкодою для закону життя. Якщо наше серце не схиляється до Бога, Боже життя не може проходити через нас. Але дяка Богові, Його життя в нас не зупиняється на цьому. Воно буде працювати в нас, допоки наше серце, що не прихильне до Бога, не стане серцем, прихильним до Нього. У Прит. 21:1 говориться: «Серце царя в Господній руці, як водні потоки, – куди тільки Він забажає, туди й спрямовує його». Тому ми можемо просити Бога: «Нахили моє серце до Твоїх свідчень, а не до користолюбства» (Пс. 119:36). Якщо ми готові звернутися до Бога з таким проханням, то сила закону Божого життя може цілком невимусно повернути наше серце й повністю схилити його до Бога.

Б. Вона може зробити нас покірними Богу

По-друге, ця сила може зробити нас покірними Богу. Коли ми говорили про вимоги закону життя, ми вже зазначали, що робота закону життя в нас потребує нашої покірності для нашої відповідності йому. Проте часто ми не лише не можемо бути покірними – ми навіть не хочемо підкорюватися. В таких випадках сила закону життя здатна впоратися з нашим станом і зробити нас покірними.

Ми, ті, хто спаслися й отримали Боже життя, іноді відступаємо, і наше серце стає жорстким і нездатним слухатися Бога, але незважаючи на це Бог являє нам Свою милість тим, що Його життя всередині нас не припиняє своєї роботи з упорядкування. Своєю силою Він упорядковує наші почуття і нашу волю. Завдяки такому впорядкуванню Він робить нас здатними знову слухатися Його.

У Флп. 2:13 говориться, що стан нашої волі перед Богом також залежить від Його роботи всередині нас. Тому покірність нашої волі також є результатом роботи сили закону Божого життя. Ця сила може повернути нашу неслухняну волю до послуху Богові.

Одна сестра вважала, що ніяк не може стати слухняною. Це не лише непокоїло її розум, вона також страждала від звинувачень у совісті. Тому вона почала просити Бога врятувати її. Коли вона вигукувала до Бога, Він показав їй світло у Флп. 2:13. Тоді вона зрозуміла, що Бог Своєю роботою може зробити її слухняною. Так вона була втішена і знайшла спокій.

В. Вона може спонукати нас робити добрі справи, які Бог приготував для нас

По-третє, ця сила може спонукати нас робити добрі справи, які Бог приготував заздалегідь, щоб ми в них перебували (Еф. 2:10). Це добро виходить із Бога, і його джерелом є Боже життя. Тому робити такі справи – значить являти своїм життям Самого Бога. Це добро, яке набагато перевищує людське добро, не може бути явленим за допомогою людського життя. Але Боже життя, яке Божою силою упорядковує все в нас, може спонукати нас являти своїм життям таке надзвичайне добро.

Г. Вона може спонукати нас трудитися, віддаючи все своє серце і всю свою силу

По-четверте, ця сила може спонукати нас трудитися для Господа, віддаючи цьому все своє серце і всю свою силу. Апостол Павло говорив, що він міг потрудитися більше за інших апостолів, не завдяки тому, що він сам був якимсь особливим, а завдяки тому, що йому була дарована Божа благодать, завдяки тому, що з ним була благодать Божого життя (1 Кор. 15:10). Крім того, Павло сказав, що він відчайдушно працює, борючись Божою силою, що діє в ньому «могутньо» (Кол. 1:29). Корінь грецького слова «могутньо» у цьому вірші використаний для утворення слова «динаміт». Робота Павла спиралася не на його власну душевну силу, а на динамічну силу Божого життя, яке оселилося в ньому. Всі, кого Господь використовував протягом минулих поколінь, постійно трудилися й постійно страждали в Господній роботі. Вони трудилися не завдяки своїм особистим зусиллям, а завдяки тому, що вони любили Бога та були прихильні до Бога; як наслідок, вони дозволяли Божому життю працювати в них, керувати в них і вивільнятися з них у формі діяльності, «вибухати» у вигляді певної роботи. Ця вивільнена діяльність, ця «вибухова робота», здійснюється динамічною силою Божого життя. Коли ця динамічна сила Божого життя керує людиною внутрішньо, вона не може залишатися бездіяльною. Всі, хто дозволяє динамічній силі закону Божого життя діяти в них, безумовно будуть працювати, віддаючи всю свою силу, не жаліючи себе в жодному труді.

Після китайсько-японської війни ми поїхали працювати в декілька місцевих церков. Ми отримали рясне благословення і

мали багато плоду. Коли ми повернулися до Шанхаю, брат Ні сказав мені: «Брате, ми – “порушники спокою”. Ми щойно порушили спокій в інших церквах, а тепер ми збираємося порушити спокій у церкві в Шанхаї». Він сказав ці слова жартівливо, але, якщо говорити серйозно, коли людина живе в Божому житті й дозволяє закону Божого життя діяти в ній, вона дійсно стає «порушником спокою». Це відбувається тому, що Боже життя всередині неї – це безкінечне, могутнє, позитивне, спонукаюче життя, що сповнене динамічної сили. Коли це життя працює та керує всередині людини, вона готова «вибухнути» зсередини. Вона здійснює роботу, яка сповнена динамічної сили. В результаті вона мимоволі стає «порушником спокою». І навпаки, якщо людина працює для Господа, але при цьому не відбувається жодного порушення спокою, а Господня робота не викликає жодного шуму і не видає жодного аромату, то стає очевидним, що життя в такій людині обмежене і закон життя не може діяти через неї.

Не зрозумійте мене неправильно, але я хочу засвідчити вам, що часто я навіть боюсь молитися. Навіть якщо я молюся лише пів години на день, колесо життя починає обертатися, закон життя починає працювати і спонукаюча сила починає так тиснути на мене, що я вже не можу не працювати. Навіть якщо мені доведеться померти, я все одно змушений працювати. Якщо я не працюю, я страждаю, але якщо я працюю, я задоволений. Ось у чому полягає спонукаюча сила для роботи!

Г. Вона може зробити наше служіння живим та свіжим

По-п'яте, ця сила може зробити наше служіння живим та свіжим. Старозавітне служіння – це служіння згідно з буквою. Тому воно старе та мертво, і воно робить людину мертвою. Новозавітне служіння – це служіння згідно з Духом. Воно свіже і тому живе, і воно робить людину живою. Старозавітне служіння – це певна діяльність, заснована на зовнішніх мертвих правилах. Тому воно не може постачати людині життя. Новозавітне служіння – це результат роботи закону життя в душі. Воно виходить із життя. Тому воно здатне давати людині життя й приносити їй життєве постачання. Візьмемо для прикладу те, що ми робимо на наших зібраннях. Якщо закон життя всередині нас рухається, то навіть

декілька слів, свідчення чи оголошення можуть бути живими й можуть принести людині постачання життя.

Ми стаємо достатніми служителями Нового Завіту не завдяки своїм здібностям, красномовності чи освіті, а завдяки Духу Божому (2 Кор. 3:5-6) і завдяки «дару Божої благодаті» (Еф. 3:7). Ці дари належать не до надприродних дарів, таких як говоріння мовами, видіння, зіцлення, вигнання бісів тощо, а до дару благодаті, який дається відповідно до дії сили Божої та який ми здобуваємо завдяки постійній дії сили, що міститься в житті, що вільно дається нам Богом. Тому апостол Павло говорить, що цей дар благодаті може зробити його здатним благовістити недослідиме багатство Христа й показати всім людям, яка таємниця упродовж віків була прихована в Бозі, який усе створив (Еф. 3:8-9). Який це великий дар! Цей дар був даний йому відповідно до дії сили закону Божого життя. Отже, дар благодаті, який ми отримуємо завдяки дії сили закону Божого життя, цілком здатний зробити наше служіння Богу живим та свіжим.

VIII. РЕЗУЛЬТАТ ДІЇ ЗАКОНУ ЖИТТЯ

Якщо ми дозволимо закону Божого життя безперешкодно діяти в нас, постійно розширюючи сферу свого впливу, Боже життя зможе поширюватися до такої міри, що в нас сформується Христос (Гал. 4:19). Коли Христос поступово формується в нас, ми поступово перетворюємося в образ Господа (2 Кор. 3:18) та набуваємо образ Сина Божого (Рим. 8:29), допоки ми не стаємо повністю подібні до Нього (1 Ів. 3:2). Це славний результат дії закону життя всередині нас.

Що означає те, що Христос формується в нас? Наведемо простий приклад. Всередині яйця міститься життя курчати. Ми можемо просвітити яйце електричним світлом, але в перші дні формування курчати у нас не вийде розрізнити, де його голова, а де ноги. Коли курча буде готове вилупитися, ми можемо знову просвітити яйце електричним світлом. Тепер ми побачимо всередині яйця повністю сформоване курча. Це означає, що курча сформувалося в яйці. Так само, коли Христос сформується в нас, Його образ буде повністю завершений в нас. Коли ми отримали життя Христа під час відродження, Христос народився в нас, тобто повністю увійшов в нас органічно, але Він ще не був повністю

сформований в нас. Відповідно до того як закон цього життя постійно діє в наших внутрішніх частинах, елемент цього життя поступово збільшується в різних частинах. Так Христос зростає в нас, допоки Його життя не сформується в нас повністю.

Відповідно до того як Христос поступово формується в нас, ми поступово перетворюємося. Міра нашого перетворення залежить від того, наскільки Христос сформувався в нас. Формування Христа в нас і наше перетворення відбуваються одночасно всередині та зовні. Формування Христа в нас – це збільшення елементу Христа в різних частинах нашого ества, що відбувається від центру до периферії. Тому наше перетворення також відбувається в цих різних частинах, поширюючись від центру до периферії, допоки ми поступово не станемо подібні до Христа. Отже, перетворення поширюється від духу до розуміння (душі) і поведінки (тіла). Після того як наш дух був оживлений через відродження, він був перетворений через оновлення (див. стор. 37-38). Пізніше, внаслідок дії закону життя, розуміння в душі теж починає перетворюватися через оновлення. Далі, завдяки сяянню світла Божого життя, ми розпізнаємо своє «я», протистоїмо йому та розпинаємо його Святим Духом, дозволяючи лише Божому життю бути явленим в нас. Таким чином, в нашому духовному переживанні ми дедалі більше знімаємо із себе стару людину й зодягаємося в нову людину в своїй поведінці. Тому наша зовнішня поведінка поступово оновлюється та перетворюється. Отже, те, що Христос формується в нас, означає, що наша природа перетворюється в подобу Господа. Коли ми перетворюємося – спочатку в дусі, далі в розумінні й нарешті в поведінці, ми перетворюємося в подобу Господа. В результаті такого перетворення ми будемо подібні до Господа Ісуса, тобто наша природа буде подібна до славної людської природи Господа. Це і є уподібненням до образу Сина Божого, про яке говориться в Рим. 8:29. Нас ніби кладуть у форму Сина Божого, поки ми не приймемо таку саму форму. Отже, перетворення – це процес, який завершується тим, що ми стаємо подібними до Господа, тобто отримуємо такий самий образ і таку саму природу, які має Господь. Господь здійснює в нас роботу «від слави до слави». Як нам потрібно хвалити Його!

Крім того, нам потрібно розуміти, що мета перетворення полягає не лише в тому, щоб ми стали такими, як Господь, або отримали

такий самий образ і таку саму природу, як у Господа, але й у тому, щоб ми повністю стали «подібні до Нього». Це і є «викуплення нашого тіла», про яке говориться в Рим. 8:23. Коли Господь повернеться і явиться нам, Він «перетворить тіло нашого приниження так, що воно буде подібним до тіла Його слави, згідно зі Своєю дією, якою Він може навіть підкорити Собі все» (Флп. 3:21, досл.). Отже, Він робить нас такими самими, як Він, не лише за природою нашого духу і не лише за формою нашої душі та нашої поведінки, але й повністю такими самими, як Він, в нашому тілі, яке буде славним і нетлінним та яке ніколи не зів'яне. Це кінцевий результат дії закону Божого життя всередині нас. Як це чудово! Як славно! Тому всі ми, хто має цю надію, повинні очистити себе, як і Він чистий (1 Ів. 3:3). Завдяки світлу Божого життя ми маємо знати себе і все, що поза Богом, і ми маємо щодня працювати над своїм гріхом, світом, плоттю та всім старим творінням, щоб бути чистими й не мати домішок. Тоді Бог зможе незабаром виконати Свій славний задум, і ми скоро зможемо насолодитися славою з Господом.

ІХ. БОГ ХОЧЕ БУТИ БОГОМ У ЗАКОНІ ЖИТТЯ

В Євр. 8:10 спочатку Бог говорить: «Мої Закони Я вкладаю в їхній розум, напишу їх на їхніх серцях», а далі Він говорить: «І буду для них Богом, а вони будуть для Мене народом». Звідси ми бачимо, що Бог вкладає в нас Свій закон життя, тому що Він хоче бути нашим Богом у цьому законі життя й Він хоче, щоб ми були Його народом у цьому законі життя. Це показує намір Бога, Його задум, і є дуже важливим питанням. Тому ми не можемо знехтувати цим питанням і не розглянути його.

А. Бог хоче бути Богом для людини

Чому Бог створив людину? І чому диявол викрав людину? Про це не говориться явно на початку Біблії. Намір Бога щодо людини став зрозумілим лише тоді, коли Він проголосив Десять заповідей на горі Синай. В перших трьох заповідях ми бачимо, що Він хоче бути Богом для людини. Щодо диявола, то лише тоді, коли він спонукав Господа Ісуса в пустелі й спонукав Його поклонитися йому, стало зрозуміло, з якою метою він викрав людину. Він хоче посісти місце Бога й змусити людину поклонятися йому як Богу. Звідси ми ясно бачимо, що боротьба між дияволом і Богом ведеться за те,

ким є Бог для людини та кому людина поклоняється. Лише Бог є Богом. Лише Він гідний бути Богом для людини та приймати поклоніння від людини. У старозавітні часи Він жив серед народу Ізраїлю як їхній Бог. В Новому Завіті через воплотіння Він жив серед людей і проголошував, що Він – Бог. Тепер через Святого Духа Він живе в церкві та є Богом для людини в церкві. В майбутньому, в тисячолітті, Він буде Богом для всього народу Ізраїлю, і потім Він буде вічно мешкати серед людей в новому небі та новій землі й буде вічним Богом для людей.

Б. Бог хоче бути насамперед Отцем, а потім Богом

Бог хоче бути для людини не лише Богом, а навіть більше – Отцем. Він хоче, щоб людина не лише прийняла Його як Бога, а навіть більше – отримала Його життя. Він хоче бути для людини Отцем і таким чином бути для людини Богом у Божому житті. Лише коли людина отримує Його життя і стає Його сином, вона може по-справжньому знати, що Він є Богом, і по-справжньому дозволити Йому бути Богом.

Вранці в день Свого воскресіння Господь Ісус сказав Марії Магдалині: «Я іду до Мого Отця і вашого Отця, до Мого Бога і вашого Бога!» (Ів. 20:17). Тут Господь спочатку говорить про Отця, а потім – про Бога. Це означає, що насамперед Бог має бути нашим Отцем і тоді Він зможе бути нашим Богом. У Свій останній вечір Господь Ісус у Своїй молитві ясно показав, що ми можемо знати Його, істинного Бога, лише якщо маємо вічне життя Бога (Ів. 17:3). Тому спочатку ми повинні переживати Бога як Отця в житті, і потім ми можемо знати Його як Бога. Чим більше ми дозволяємо життю Отця діяти в нас, тим більше ми поклоняємось і служимо цьому славному Богові! Бог є для нас Отцем тому, що Він хоче бути нашим Богом в житті Отця. Крім того, Він хоче бути нашим Богом в роботі Свого життя.

В. Бог хоче бути Богом у законі життя

Бог є нашим Отцем, бо ми маємо Його життя. Коли Його життя ввійшло в нас, воно принесло в нас закон цього життя. Коли закон працює, це приводить до того, що Сам Бог виражається з нас. Бог хоче бути нашим Богом в цьому законі життя.

Мусульмани поклоняються Богу на небі, і тим паче послідовники іудаїзму поклоняються Богу на небі. Але вони поклоняються лише об'єктивному Богу, Богу, який перебуває високо над всіма. Вони не дозволяють Йому бути Богом в них. Сьогодні навіть багато християн поклоняються об'єктивному Богу, який перебуває далеко над всіма. Вони поклоняються Богу, який є поза ними, відповідно до певних зовнішніх вчень або правил букв. Вони не дозволяють Богу бути для них живим Богом в тому житті, яке всередині них. Проте нам потрібно розуміти, що, коли ми поклоняємося Богу й дозволяємо Йому бути нашим Богом, ми не повинні слідувати за доктринами або законами букв. Навпаки, ми повинні поклонятися Богу й дозволяти Йому бути нашим Богом у Божому житті, тобто в законі Божого життя. Цей закон є функцією Божого життя. Коли цей закон Божого життя діє в нас, тобто коли Бог працює в нас, Він стає нашим Богом в цьому законі, тобто в Його роботі.

Сьогодні, коли ми служимо Богу, ми повинні служити Йому в законі цього життя, в Його роботі. Щоразу, коли ми дозволяємо Його життю працювати в нас і закону Його життя керувати в нас, наше служіння стає служінням життя, духовним служінням, живим служінням. Коли ми дозволяємо Богу бути нашим Богом в законі Його життя, тоді ми поклоняємося не Богу в доктрині й не Богу в уяві, а живому Богу, практичному Богу, Богу, якого можна торкнутися. В нашому переживанні життя, в повсякденному житті та в роботі наш Бог є справді живим Богом, Богом, якого ми можемо торкнутися і з яким ми можемо зустрітися. Він не Бог у переконаннях і не Бог в правилах, а Бог в живому законі життя, у живій функції життя.

Проте іноді через якусь проблему в нашому серці ми не любимо Його і не дозволяємо закону Його життя керувати нами. Тоді Він стає просто Богом в доктрині або в переконаннях. Коли ми відновимо колишню любов до Нього й знову дозволимо Йому керувати в нас, обертаючи колесо Свого життя, тоді функція колеса Його життя буде знову явлена і закон Його життя знову буде здійснювати свою роботу, постійно рухаючись та керуючи в нас. Тоді Він знову стане нашим Богом на практиці. Він буде не просто ім'ям чи доктриною, а живим Богом.

Отже, ми повинні довірити себе Богу, дозволяючи закону

Божого життя керувати нами. Тоді Бог справді зможе стати нашим Богом. Щоразу, коли ми не дозволяємо цьому закону життя керувати нами, Бог не може бути нашим Богом і ми не можемо бути Його народом. Для того, щоб Він був нашим Богом і щоб ми були Його народом на практиці, ми повинні дозволити закону Його життя керувати нами та дозволити Йому бути нашим Богом у законі Його життя.

Бог має бути нашим Богом у законі Свого життя, і ми повинні бути Його народом у законі Його життя, оскільки наші з Ним стосунки мають бути живими. Коли Його життя рухається в нас і керує всередині нас, Його закон життя приносить нам Бога і приносить нас Богу. Ми можемо здобути Його і Він може здобути нас лише завдяки дії Його закону життя. Коли Його закон в нас припиняє керувати, це призводить до того, що живі стосунки між Ним як нашим Богом і нами як Його народом теж припиняються. Отже, ми повинні дозволити закону Божого життя керувати нами. Лише тоді Бог може бути нашим Богом і ми можемо бути Його народом явним і живим чином.

Отже, ми ясно бачимо, що в Старому Завіті Бог є Богом для людини в одному аспекті, а в Новому Завіті – зовсім в іншому аспекті. У Старому Завіті Бог був Богом народу Ізраїлю, Богом який перебував високо над усім на Своєму престолі, Богом відповідно до правил закону. Він також хотів, щоб народ Ізраїлю був Його народом відповідно до цих правил. Тому, якщо вони дотримувалися цих правил, вони не мали жодних проблем перед Богом. Але в Новому Завіті Бог входить в нас, щоб бути нашим життям, і саме в законі цього життя Він є нашим Богом, а ми – Його народом. Тому нам потрібно жити законом цього життя.

Х. ВИСНОВКИ

Побачивши основні моменти кожного аспекту закону життя, ми розуміємо, наскільки цей закон важливий для нашого переживання духовного життя. Тому ми повинні ясно бачити та добре розуміти кожний основний момент цієї теми; тоді у нас може бути справжнє переживання в житті. Отже, не боячись повторень, ми знову підсумуємо ці основні моменти, щоб вони справили на нас глибоке враження.

Під час відродження ми отримуємо Боже життя. В нас є Боже

життя, але поки що воно є повним лише органічно; воно не завершене з погляду росту та зрілості. Для того, щоб досягти Божої досконалої мети – росту та зрілості, ми повинні дозволити силі цього життя постійно й безперервно діяти всередині нас. Дія цього життя походить від природної функції цього життя та його властивостей; інакше кажучи, вона походить від закону цього життя.

Для того, щоб цей закон міг вивільнити з нас все, що в ньому міститься, він повинен пройти через наше серце. Отже, дія цього закону життя в нас вимагає співпраці нашого серця. Щойно наше серце починає співпрацювати з цим законом життя, у нього з'являється можливість вільно керувати всередині нас. Результатом є те, що всередині нас з'являється певне відчуття. Коли у нас з'являється це відчуття, ми повинні підкоритися йому за допомогою сили цього життя. Щоразу, коли ми підкорюємося, ми даємо цьому закону ще одну можливість керувати нами, тоді у нас з'являється нове відчуття, що, своєю чергою, спонукає нас підкорятися ще більше. Чим більше ми підкоряємося, тим більше ми дозволяємо йому діяти. Така причинно-наслідкова взаємодія, що відбувається всередині нас, приводить до постійного прояву функцій двох елементів, які містяться в житті, – смерті та воскресіння. Функція смерті полягає в тому, щоб усувати з нас усе, чого не має бути в нас. Функція воскресіння полягає в тому, щоб додавати все, що належить до Божого життя. Крім того, дія цього закону і ці дві функції, функції смерті та воскресіння, наповнені силою, що робить нас здатними виконати безмежну вимогу Бога і являти своїм життям все, що міститься в Божому житті. Так ми дозволяємо Божому життю поступово зростати й дозрівати в нас.

У міру того як це життя діє всередині нас, постійно керує нами, прихильність нашого серця до Бога, наша покірність Богу й служіння Богу стають невимушеними, легкими, живими та свіжими. В цьому живому законі Бог стає нашим живим Богом і ми стаємо його живим народом. Можна сказати, що всі наші стосунки з Богом перебувають у сфері цього закону життя. Це справді заслуговує на нашу пильну увагу.

Розділ Одинадцятий

ВНУТРІШНЄ ЗНАННЯ

Тепер ми розглянемо одинадцяте основне положення щодо життя – внутрішнє знання чи знання Бога за допомогою внутрішнього закону життя та навчання помазання. Та міра, якою ми внутрішньо знаємо Бога, визначає, скільки Бога ми набули й наскільки ми Його переживаємо як наше життя. Отже, внутрішнє знання і зростання життя тісно пов'язані. Якщо ми хочемо знати життя, щоб воно могло зростати, ми маємо детально вивчити внутрішнє знання.

I. ВАЖЛИВІСТЬ ЗНАННЯ БОГА

Бога тішить, коли людина знає Його, тому Він хоче, щоб людина прагнула пізнати Його (Ос. 6:6, 3). Все, що Він робить у Новому Завіті, спрямовано на те, щоб ми знали Його (Євр. 8:10-11). Під час відродження Його Дух, в якому міститься Його життя, входить в нас, щоб у нас з'явилася здатність внутрішньо знати Його. Це знання, з одного боку, поступово збільшується разом із нашим внутрішнім зростанням життя, а з іншого боку, воно призводить до зростання життя всередині нас. Оскільки Бог дав нам Своє життя, ми можемо знати Його. Чим більше Його життя зростає в нас, тим більше ми знаємо Його. Чим більше ми будемо Його знати, тим більше ми будемо переживати Його як своє життя, насолоджуватися Ним і дозволяти Йому являти Себе через нас. Отже, можна сказати, що все зростання нашого духовного життя залежить від нашого знання Бога. Молімося про те, щоб Бог дав нам дух мудрості й об'явлення, щоб ми дійсно знали Його (Еф. 1:17) і «зростали пізнанням Бога» (Кол. 1:10, досл.).

II. ТРИ КРОКИ В ЗНАННІ БОГА

У Пс. 103:7 говориться: «Він відкрив шляхи Свої Мойсеєві,

сином Ізраїлевим – діла Свої». Це свідчить про те, що діти Ізраїля знали Божі діла, але Мойсей знав Божі шляхи. Крім того, в Євр. 8:10-11 говориться: «Мої Закони Я вкладаю в їхній розум... Усі вони пізнають Мене, від малого до великого». Із цього вірша ми бачимо, що всі, хто отримав внутрішній закон у Новому Завіті, можуть знати Самого Бога. Ці два уривки в Біблії показують нам, що людина отримує знання Бога за допомогою трьох кроків: по-перше, вона пізнає Божі діла, по-друге, вона пізнає Божі шляхи, і, по-третє, вона пізнає Самого Бога.

А. Знати Божі діла

Людина пізнає Божі діла, коли бачить те, що Бог робить і здійснює. Наприклад, в Єгипті діти Ізраїля побачили десять кар, які послав Бог, щоб уразити єгиптян. Біля Червоного моря вони побачили, як Бог розділив води, щоб вони могли пройти. В пустелі вони побачили, як Бог наказав скелі та з неї потекла вода, щоб втамувати їхню спрагу. Крім того, Бог щодня посилав манну з неба, щоб нагодувати їх. Коли вони бачили Божі чудеса, вони пізнавали Божі діла. Ще один приклад: коли натовп побачив чудеса, які здійснив Господь Ісус, коли Він нагодував п'ять тисяч людей п'ятьма хлібинами та двома рибинами, або коли Він заспокоїв бурю і море, зцілив хворих, вигнав бісів і воскресив мертвих, вони пізнали Його діла. Або інший приклад: коли ми хворі й Бог зцілює нас, коли нам загрожує небезпека і Бог береже нас, коли ми маємо потреби і Бог постачає нас, ми пізнаємо Божі діла. Коли ми таким чином пізнаємо Божі діла, ми робимо перший крок у знанні Бога. Таке знання є поверховим і зовнішнім, бо ми можемо пізнати, що здійснив Бог, лише побачивши Божі діла.

Б. Знати Божі шляхи

Знати Божі шляхи – значить знати принципи, згідно з якими Бог діє. Коли Авраам просив про Содом, він знав, що Бог праведний і що Він ніколи не буде діяти всупереч Своїй праведності. Тому Авраам говорив із Богом, зважаючи на Його праведність (Бут. 18:23-32). Це означає, що він знав шляхи, згідно з якими Бог діє. Коли діти Ізраїля продовжували нарікати після того, як Корей та його спільники збунтувалися й земля поглинула їх, Мойсей, побачивши славу Господню, сказав Аарону: «Візьми кадилицю,

поклади в неї вогню з жертovníка й насип ладану, та поспішай у табір, і вчини за них покуту, адже спалахнув Господній гнів, і почалася поразка» (Чис. 17:11). Це свідчить про те, що Мойсей знав Божі шляхи. Він знав, що коли людина діє певним чином, Бог відповідно відреагує на це.

Самуїл сказав Саулу: «Послух кращий за жертву, й покірливість краща за баранячий жир» (1 Сам. 15:22). А Давид сказав: «Не буду ж я приносити жертву всепалення Господу, моєму Богові, яка мені нічого не коштує» (2 Сам. 24:24). Це показує, що вони знали Божі шляхи.

Коли ми вивільняємо слово від Господа, ми глибоко віримо, що воно не буде порожнім, але виконає те, що до вподоби Господу (Іс. 55:10-11). Крім того, якщо ми сіємо для Духа, ми знаємо, що від Духа пожнемо вічне життя (Гал. 6:8). Ми знаємо це, бо знаємо Божі шляхи.

Коли ми знаємо шляхи, згідно з якими Бог діє, ми переходимо до другого кроку в знанні Бога. Таке знання – це крок уперед у порівнянні зі знанням Божих діл. Ще до того, як Бог щось зробить, ми знаємо, що саме Він робитиме і як Він це робитиме. Таке знання може збільшити нашу віру в молитві, і воно дасть нам змогу домовлятися з Богом. Проте, хоча таке знання хороше, воно ще недостатньо глибоке та внутрішнє.

В. Знати Самого Бога

Знати Самого Бога – значить знати природу Бога. Коли ми відроджуємося й отримуємо Боже життя, ми одразу ж маємо і Божу природу. Завдяки Божому життю в нас ми можемо торкнутися Божої природи. Коли ми торкаємося Божої природи, ми торкаємося Самого Бога; інакше кажучи, ми знаємо Самого Бога. Таке знання відрізняється від перших двох кроків у знанні – від зовнішнього знання Божих діл і Божих шляхів. Це внутрішнє знання Самого Бога.

Наприклад, один брат був невиліковно хворим, але Бог зцілив його. Він радісно вигукує: «Дякувати Богові, Він дійсно подбав про мене!». За допомогою цього він пізнав Божі діла. Пізніше він знову захворів. Цього разу він знав, що хвороба була спричинена його провинною і що Бог карає та виховує його. Тому він розібрався зі своєю провинною. Після цього він знав, що Бог зцілить

його (1 Кор. 11:30-32). В результаті Бог справді зміцнив його, але ще до цього він уже знав, що Бог це зробить, тому що він знав Божі шляхи. Цього разу він знав Бога краще – він знав не лише Божі діла, а й Божі шляхи. Проте це знання все ще було зовнішнім об'єктивним знанням Бога, а не внутрішнім суб'єктивним знанням. Пізніше цей брат внутрішньо відчув, що в ньому є щось, що не відповідає святій природі Бога. Тому він покінчив із цим та усунув це. Таке відчуття й таке знання не прийшло до нього ззовні; це було усвідомлення, що виходило з внутрішнього життя Бога. Отже, цього разу він внутрішньо пізнав Самого Бога; у нього з'явилося суб'єктивне знання Бога.

Припустимо, інший брат помолився Богу, коли в нього почалися серйозні труднощі, і Бог провів його через них. Так він пізнав Божі діла. Пізніше, коли він знову стикнувся з труднощами, він уже знав, що потрібно робити, щоб Бог провів його. Це показує, що він знав Божі шляхи. Зрештою, коли він стикнувся з труднощами знову, у нього з'явилося дивне внутрішнє відчуття. Він відчув, що Бог обов'язково проведе його через них. Це відчуття, чи знання, виникло не завдяки тому, що він бачив якісь зовнішні Божі діла, і не завдяки тому, що він знав принципи, за якими Бог діє. Це відчуття з'явилося завдяки тому, що він внутрішньо торкнувся Самого Бога. Тому в нього і було це відчуття чи знання. Це знання Бога можна назвати найвищим, найглибшим і найбільш внутрішнім знанням.

У старозавітні часи Бог являв людям лише Свої діла і Свої шляхи. Тому в той час людина могла здійснити лише перші два кроки в пізнанні Бога. Тепер, коли настав новозавітний час, ми маємо знати не лише Божі діла та Божі шляхи. Найважливішим і найбільш славним є те, що Сам Бог в Дусі оселився в нас, щоб бути нашим життям. Це дає нам змогу безпосередньо торкатися Самого Бога й знати Його внутрішньо. Третій крок у пізнанні Бога – знання Самого Бога – є особливим благословенням для нас, новозавітних спасених.

III. ДВА ВИДИ ЗНАННЯ БОГА

Хоча наше знання Бога має три кроки, насправді існують лише два види знання: зовнішнє знання та внутрішнє знання. Знання діл Божих та Божих шляхів є зовнішнім знанням. Ці два кроки в

пізнанні Бога відрізняються за своєю глибиною, проте вони є знанням Бога, що ґрунтується на Божих ділах і Божих шляхах поза нами. Тому ці два кроки в знанні Бога є об'єктивними та зовнішніми. Проте знати Самого Бога – значить мати внутрішнє знання. Таке знання приходить, коли ми торкаємося Самого Бога за допомогою Його життя в нас і в такий спосіб пізнаємо Його суб'єктивно та внутрішньо.

В оригінальному тексті Біблії для позначення внутрішнього й зовнішнього знання використовуються два різних слова. В Євр. 8:11 говориться про наше знання Господа. Слово «знати» використано в цьому вірші двічі, проте в оригіналі використовуються два слова з різним значенням. Перше слово, що перекладене як «пізнай», означає загальне, зовнішнє знання, якого нам потрібно навчитись у людей. Друге слово, що перекладене як «знати», означає знання нашого внутрішнього відчуття, для якого нам не потрібно, щоб хтось навчав нас. Це вказує на те, що внутрішнє знання Бога насправді відрізняється від зовнішнього знання.

Наприклад, візьмемо дрібний білий цукор і покладемо його поруч із дрібною білою сіллю. На вигляд обидві речовини дрібні та білі, і їх важко відрізнити одну від одної. Ми можемо запитати в когось, де тут цукор, а де – сіль, але в такому випадку наше знання буде результатом навчання і воно буде зовнішнім, об'єктивним і загальним. До того ж воно може бути помилковим. Якщо ми просто спробуємо їх на смак, ми одразу відчуємо, яке з них солодке, а отже є цукром, а яке – солоне, а отже є сіллю. Нам не потрібно, щоб нам щось пояснювали. Таке знання виходить від відчуття всередині нас. Тому воно є суб'єктивним і належить до внутрішнього відчуття.

Щоразу, коли ми куштуємо Бога внутрішньо, ми отримуємо таку насолоду і такий смак, які не можна отримати через знання Бога за Його ділами або шляхами, що відомі нам зовні. У Пс. 34:9 говориться: «Скуштуйте й побачите, який добрий Господь!». Ми дякуємо Богу за те, що Його можна скуштувати! В Євр. 6:4-5 говориться: «...ті, які раз були просвічені та скуштовували небесного дару, стали співучасниками Святого Духа, скуштовували доброту Божого Слова, силу майбутнього віку». Це свідчить про те, що ми можемо скуштувати не лише Бога, а й те, що Боже та належить Духу. Таке куштування дає нам внутрішнє знання. Якщо ми внутрішньо

«скуштували» Бога й того, що належить Йому, ми мимоволі отримуємо певне, точне знання, що виходить із внутрішнього відчуття, і нам не потрібно, щоб інші навчали нас. Це справді славне благословення в новому завіті!

IV. ВНУТРІШНЄ ЗНАННЯ

У Новому Завіті є чотири вірші, де ясно говориться про внутрішнє знання. Перші два вірші – це Євр. 8:11 та 1 Ів. 2:27. В обох цих віршах говориться, що нам не потрібно, щоб інші навчали нас, але що ми можемо знати Бога внутрішньо, проте сказано це по-різному. У 8-му розділі Послання до євреїв говориться, що ми можемо знати Бога завдяки закону Божого життя, тобто природній функції Божого життя. А в 2-му розділі Першого послання Івана говориться, що ми можемо знати Бога завдяки навчання помазання, тобто руху Святого Духа, який дає об'явлення. Знати Бога за допомогою закону життя – значить знати Його через Його життя. Знати Бога за допомогою навчання помазання – значить знати Його через Його Духа.

Інші два вірші, в яких говориться про внутрішнє знання, – це Ів. 17:3 та Еф. 1:17. В Ів. 17:3 говориться, що ті, хто має вічне життя Бога, – це ті, хто знає Бога. Це означає, що завдяки Божому життю, що міститься в нас, ми можемо знати Бога. В Еф. 1:17 говориться, що Бог дає нам дух мудрості та об'явлення, щоб ми знали Його. Дух у цьому вірші – це наш людський дух, з'єднаний із Духом Божим. Це означає, що завдяки нашому духу, який з'єднаний із Духом Божим, ми можемо знати Бога внутрішньо.

Ці чотири вірші в Біблії показують, що ми набуваємо внутрішнє знання Бога двома способами: по-перше, через закон життя, що виходить із Божого життя, по-друге, через навчання помазання, що виходить зі Святого Духа Божого. Оскільки ми маємо в собі ці два способи пізнання Бога, наше знання Бога є двоетапним. Закон життя в основному дає нам змогу знати природу Бога, тобто властивості Його життя. Коли Його життя працює і функціонує в нас для вираження цих властивостей, воно невимовно являє нам природу Бога й дає нам змогу знати її. Навчання помазання в першу чергу робить нас спроможними знати Самого Бога, оскільки навчання помазання виходить зі Святого Духа, а Святий Дух – це втілення Самого Бога. Коли Святий Дух помазує

нас і працює в нас, Він Своїм помазанням вкладає в нас Самого Бога і так приводить нас до знання Самого Бога. Завдяки закону життя та навчанню помазання ми внутрішньо знаємо природу Бога і Самого Бога. Саме це ми називаємо внутрішнім знанням.

V. ЗАКОН І ПРОРОКИ

У Старому Завіті ми можемо побачити тіні цих двох етапів – знання Божої природи та знання Самого Бога. Бог дав закон і пророків, щоб через них діти Ізраїля пізнали Його природу і Його Самого. Це було зовнішнє знання.

Закон і пророки – це характерні риси Старого Завіту. Бог дав закон і призначив пророків, щоб Його народ пізнав Його. Отже, закон і пророки – це два способи, за допомогою яких Бог вів народ Ізраїлю, щоб вони пізнали Його. За допомогою цих двох способів вони могли отримати знання Бога у два етапи.

Бог дав закон, щоб привести ізраїльтян до знання Своєї природи. Закон виходить із Божої природи, оскільки в ньому говориться про те, що подобається Богу, а що – не подобається. Бог хотів, щоб вони робили все, що подобається Його природі. І Він забороняв їм усе, що Його природа ненавидить. Наприклад, Він ревнивий Бог, тому Він забороняв їм поклонятися ідолам. Він люблячий Бог, тому Він забороняв їм вбивати. Він святий, тому Він хотів, щоб вони були святими. Він чесний, тому Він хотів, щоб вони були чесними. Бог дав їм закон, який відповідав Його природі. Отже, весь закон показував їм Божу природу. Одні положення говорять про світлість Бога, другі – про Його святість і доброту, треті – про Його любов. Бог використовував вимоги та заборони закону, щоб привести народ Ізраїлю до знання кожного аспекту Його природи.

Крім того, Бог призначив пророків, щоб привести народ Ізраїлю до знання Його Самого, оскільки старозавітні пророки, призначені Богом, мали представляти Його Самого, Його Особу. Те, що вони говорили, було об'явленням і скеруванням, які Бог давав згідно зі Своєю волею. Наприклад, Мойсей був пророком, якого призначив Бог (Втор. 18:15). Те, що він говорив дітям Ізраїля щодо будування скинії, було об'явленням, яке дав їм Бог. Коли він вів їх через пустелю, насправді це вів їх Сам Бог. Отже, Бог використовував різні об'явлення й скерування від пророків, щоб вести дітей Ізраїля до пізнання Його, Його Особи.

З одного боку, оскільки закон походить від Божої природи, його характер є постійним і незмінним. Закон говорить, що людина має шанувати своїх батьків, не вбивати, не чинити перелюб і не красти. Це постійні непорушні закони, і їх не можна змінити. Вони застосовуються до людини незалежно від того, ким би вона не була і де б вона не жила, в Єрусалимі або в Самарії. Вони не змінюються залежно від людини, події, часу чи місця. Якби діти Ізраїля були готові прийняти стандарт цих законів, вони не лише пізнали б вічну й незмінну природу Бога, але й стиль, характер та присмак їхнього життя також відповідали б цій природі.

З іншого боку, оскільки пророки представляли Самого Бога й проголошували Його волю щодо конкретного моменту, їхня діяльність була гнучкою та могла змінюватись. Вона не була обмеженою й незмінною. Це пов'язано з тим, що Бог усе робить згідно зі Своєю волею і Він Сам гнучкий та не може бути обмеженим. Одного разу пророки могли дати людям одне об'явлення, іншим разом вони могли дати їм інше об'явлення. В одній ситуації вони могли дати людям одне скерування, а в іншій ситуації вони могли дати їм інше скерування. Отже, даний людям стандарт закону був незмінним і обмеженим, але об'явлення та наставлення пророків було гнучким і необмеженим. Якби ізраїльтяни були готові послідувати об'явленню й скеруванню пророків, то за допомогою цього вони змогли б пізнати Бога в Його Особі та Його волю на той момент. Крім того, вони змогли би бути у відповідності з Богом та Його волею в усьому: у вчинках чи у відпочинку, в роботі чи в битві.

VI. ЗАКОН ЖИТТЯ ТА НАВЧАННЯ ПОМАЗАННЯ

Хоча старозавітні закон і пророки могли допомогти дітям Ізраїля пізнати Бога, це знання було зовнішнім, а не внутрішнім. Тому в Новому Завіті Бог вклав у нас Свого Духа зі Своїм життям, так зробивши нас здатними мати внутрішнє знання Бога. Закон життя, який виходить із Божого життя, замінює собою старозавітний закон; завдяки йому ми можемо внутрішньо знати Божу природу. Навчання помазання замінює собою старозавітних пророків; завдяки йому ми можемо внутрішньо знати Самого Бога та Його волю.

А. Закон життя

Закон життя – це природна властивість та функція життя, і ця

властивість життя є природою життя. Отже, коли закон Божого життя в нас виражає свою функцію і керує нами, він завжди розкриває нам природу Бога. В результаті він дає нам здатність знати природу Бога. Для такого знання не обов'язково здобувати зовнішнє знання, крім того, для нього не потрібні зовнішні правила із закону букв і постанов. Таке знання приходить через природне усвідомлення, яке ми отримуємо від внутрішнього закону життя. Наприклад, якщо дитині дати оцет, вона виплуне його. Але якщо їй дати цукор, вона проковтне його. Дитина може відрізнати солодке від кислого не завдяки вченню, а завдяки природній функції життя. Так само людина, яка нещодавно була спасенна й отримала Боже життя, не хоче грішити. Вона не хоче грішити не тому, що боїться покарання за гріх, а тому, що свята природа Божого життя в ній природним чином викликає в неї відчуття огиди, відрази та нестерпності до гріха. Таке відчуття глибше, ніж осуд совісті. Таке відчуття огиди до гріха дає нам змогу пізнати Божу свату природу.

Павло сказав святим у Коринті: «Виснажуємося, працюючи важко своїми руками. Коли нас проклинають, ми благословляємо; нас переслідують, а ми терпимо; коли нас ганьблять, ми підбадьорюємо» (1 Кор. 4:12-13). Павло міг так поводитися не лише тому, що Боже життя в ньому спонукало його бути такою людиною, а й тому, що такою була природа Божого життя в ньому. Коли він так жив у Божому житті, він торкався Божої природи; інакше кажучи, він знав Божу природу.

Природа Божого життя: святість, любов, чесність, світлість тощо – не змінюється від вічності до вічності незалежно від часу та місця. Тому характер закону Божого життя також є постійним і незмінним. Незалежно від часу і місця, щоразу, коли діє закон Божого життя, він дає нам змогу торкнутися природи Божого життя, яка залишається постійною та незмінною.

Коли закон життя діє в нас, даючи нам змогу знати Божу природу, весь наш спосіб життя, його характер і стиль починають відповідати Божій природі. Це не старозавітний закон букв, який був лише зовнішніми правилами, що вимагали, щоб зовнішній спосіб життя людини відповідав Божій природі. Це новозавітний закон життя, який зливає Божу природу з нашою природою через дію цього життя в нас. Завдяки цьому елемент Божої природи входить у

нашу природу й поступово вона стає такою, як Божя природа. Усе, що подобається чи не подобається Божій природі, буде також подобатися чи не подобатися нашій природі. Тепер, якщо ми знову зробимо або захочемо зробити щось темне й нечисте, закон життя всередині нас викличе в нас некомфортне, неприродне та неспокійне відчуття. І навпаки, якщо ми будемо робити щось світле, святе і відповідне Божій природі, ми будемо дедалі більше відчувати життя та мир всередині. В результаті наше життє мимоволі зміниться і буде внутрішньо відповідати Божій природі.

Б. Навчання помазання

У Писанні про «навчання помазання» говориться лише в 1 Ів. 2:27. Ми знаємо, що слово «помазання» є віддієслівним іменником, що вказує на дію мазі, на її рух і роботу. Згідно зі старозавітним прообразом і його новозавітним здійсненням, мазь, або олія, означає Святого Духа (Іс. 61:1; Лк. 4:18). Оскільки мазь, або олія, означає Святого Духа, слово «помазання» повинно вказувати на роботу Святого Духа. Робота Святого Духа в нас схожа на помазання мазі; тому Писання називає цю роботу Святого Духа «помазанням».

Оскільки помазання – це робота Святого Духа в нас, воно природним чином дає нам внутрішнє відчуття, щоб ми знали Бога та Його волю. Коли помазання дає нам знання Бога і Його волі, воно вчить нас внутрішньо. Тому Писання називає цю роботу «навчанням помазання».

Оскільки помазання – це робота Святого Духа в нас, воно також є роботою Самого Бога в нас, оскільки Святий Дух є втіленням Бога в нас. Бог безмежний, тому навчання, яке Він дає нам, працюючи й помазуючи нас зсередини, не може бути обмежено. Іноді Він дає нам одне навчання, іноді – інше. Закон Його життя за своїм характером, навпаки, є постійним і незмінним. Закон Його життя виходить від постійної природи Його життя, і завдяки йому ми торкаємося постійної природи Його життя; отже, функція цього закону всередині нас є постійною. Проте робота Його Святого Духа виходить із Його безмежної Особистості, і завдяки їй ми торкаємося Його безмежної Особистості; тому навчання, яке ми здобуємо внаслідок цієї дії всередині нас, також є безмежним. Завдяки йому ми можемо отримати Його об'явлення і скерування, що дає нам пізнати Його безкінечну Особистість та Його безмежну волю.

Оскільки вчення помазання дає нам об'явлення і скерування через Божу безкінечну Особистість, воно може привести до того, що вся наша поведінка, всі наші вчинки, дії та вибір будуть у злагоді з Божою волею. Це не те саме, що робили старозавітні пророки, які давали людям зовнішнє вчення й вимагали, щоб вчинки людей відповідали Божій волі. Святий Дух як масть помазує нас, вкладаючи в нас елемент Самого Бога, і дає нам внутрішню здатність розуміти Божу волю, торкаючись Самого Бога. В результаті не лише наші вчинки, а й усе наше єство наповнюється елементом Бога і перебуває в злагоді з Його волею.

Отже, закон життя дає нам змогу торкнутися природи Божого життя. Він керує нами внутрішньо згідно з природою Божого життя. А помазання дає нам змогу торкнутися Бога, торкнутися Його Особи, і воно вкладає в нас Саму Його сутність. Оскільки закон життя й помазання постійно працюють в нас і навчають нас, ми можемо знати Бога в усьому і ми не потребуємо того, щоб інші вчили нас. Щоразу, коли ми торкаємося питання способу та стилю життя, закон життя дає нам змогу знати Божу природу щодо цих речей. А щоразу, коли ми торкаємося питання дії або вибору, навчання помазання дає нам змогу зрозуміти, що відчуває Бог щодо цього.

Наприклад, ми хочемо купити одяг. Чи потрібно нам купувати щось чи ні, залежить від скерування Святого Духа щодо наших дій. А отже, помазання вчитиме і вестиме нас. Коли ми прийдемо в магазин, наш вибір стилю та кольору конкретної речі пов'язаний зі смаком Божої природи. Закон життя дасть нам відчуття, який стиль і колір узгоджується з Божою природою. Скерування щодо того, чи потрібно нам взагалі йти в магазин і купувати щось, не є чимось незмінним. Можливо, сьогодні нам потрібно піти, а в інший день – ні. Проте у виборі стилю та кольору одягу смак залишається незмінним; коли б ми не пішли, він залишається однаковим.

Припустимо, брат і сестра хочуть одружитися. В який день їм варто одружитися, залежить від скерування щодо їхніх дій; це не пов'язано з Божою природою. Не буває так, що перше чи п'ятнадцяте число місяця відповідають Божій природі, а решта – ні. Оскільки це питання практичного скерування, воно вирішується за допомогою помазання, тобто роботи Святого Духа. Проте під час

весілля стиль одягу, оточення, проведення зібрання, а також те, наскільки його характер, смак і стиль пасують до церкви та личать святим, – усе це пов'язано з Божою природою. Тому в цих питаннях нам потрібно не навчання помазання, а керівництво закону життя.

В. Зв'язок між ними

Хоча закон життя й навчання помазання мають різні функції та не є одним і тим самим, вони дуже тісно пов'язані один з одним. Вони взаємно впливають один на одного.

Закон життя походить від Божого життя, а Боже життя пов'язане з Божим Духом і міститься в Ньому. Тому цей закон називається «законом Духа життя» (Рим. 8:2) і є також законом Святого Духа. Хоча цей закон походить від Божого життя й пов'язаний із цим життям, він виконується Святим Духом Божим, і цією роботою Святого Духа є помазання. Отже, функція цього закону обов'язково проявляється в помазанні. Щоразу, коли помазання зупиняється, цей закон перестає функціонувати. Це доводить, що помазання та функція закону життя насправді пов'язані одне з одним і їх неможливо розділити.

До того ж помазання пов'язане з нашим усвідомленням закону життя. Оскільки закон життя є природною функцією життя, дія цього закону в нас належить відчуттю життя. За допомогою закону цього життя ми можемо лише отримати певне відчуття в найглибшій частині нашого ества, відчуття спонукання чи заборони, вподобання чи відрази. Проте ми не можемо зрозуміти, що означає це відчуття. Щоб зрозуміти значення цього внутрішнього відчуття, нам потрібно навчання помазання. Лише коли помазання вчить нас, ми можемо зрозуміти, що означає відчуття, яке дає нам закон життя. Наприклад, дитина, яка вперше куштує цукор і сіль, може відчути відмінність їхнього смаку завдяки природній здатності життя, що міститься в ній; проте вона все одно не знає, що вона скуштувала. Але коли мати скаже їй, що солодке – це цукор, а солоне – це сіль, вона не лише розрізнятиме їх на смак, а й знатиме, що це таке.

Так само, після спасіння брат має в собі Боже життя. Тому, якщо він ходить у кіно, п'є вино або курить, то, оскільки всі ці речі не відповідають природі Божого життя в ньому, природа цього життя змушує його відчувати тривогу та занепокоєння, доки він не

відмовиться від цих речей. Це знання він отримує від внутрішнього відчуття Божого життя. Але хоча, роблячи ці речі, він відчуває занепокоєння, він все ще не розуміє, чому в нього виникає таке відчуття. Лише коли помазання через навчання Писання показує йому, що всі ці речі не відповідають природі Божого святого життя в ньому, він дізнається про причину свого занепокоєння. У цей момент він має не лише усвідомлення, яке дає йому внутрішнє відчуття Божого життя, а й навчання помазання, що дає йому розуміння цього відчуття. Отже, не лише функція закону життя проявляється через помазання, а й значення того відчуття, яке дає закон життя, стає нам відомим через навчання помазання.

З іншого боку, дія закону життя пов'язана з нашим розумінням навчання помазання. З досвіду ми знаємо, що розуміння навчання помазання пов'язане зі зростанням у житті. Міра нашого росту в житті визначає те, наскільки ми розуміємо навчання помазання. Наприклад, якщо дитина, яка скуштувала цукор і сіль, дуже мала, то скільки б її мати не говорила їй, що солодке – це цукор, а солоне – це сіль, вона все одно не зможе зрозуміти цього. Її життя має досягти певного рівня, тоді вона зможе зрозуміти це. Якщо ми хочемо зрозуміти навчання помазання, ми маємо застосовувати такий самий принцип. У нас має бути достатній ріст у житті. Якщо ми хочемо краще зрозуміти навчання помазання, наш ріст у житті має збільшуватись. Збільшення росту в житті відбувається в результаті дії закону життя. Чим більше закон життя працює в нас, тим більше ми зростаємо в житті й тим краще ми розуміємо навчання помазання. Отже, дія закону життя може покращити наше розуміння помазання.

Отже, пам'ятаймо, що закон життя й помазання не лише пов'язані одне з одним, а й впливають один на одного. Завдяки їхньому взаємозв'язку та взаємодії наше внутрішнє знання Бога зростатиме дедалі більше, аж доки ми здобудемо повне й багате знання Бога.

Г. Порівняння між ними

Ми вже розглянули різницю між законом життя і навчанням помазання та їхній взаємний вплив один на одного. Тепер ми побачимо просте та зрозуміле порівняння у зв'язку з тим, яке знання Бога вони нам дають; це ще краще роз'яснить для нас це питання.

Оскільки закон життя – це природна функція Божого життя, він дає нам лише один різновид знання Бога, а саме знання природи Божого життя.

Проте навчання помазання – це дія Духа Самого Бога, тому воно дає нам принаймні три різновиди знання Бога.

По-перше, воно дає нам змогу знати Самого Бога. Це означає, що ми торкаємося Самого Бога і так переживаємо та здобуваємо Його.

По-друге, воно дає нам змогу знати Божу волю. Це означає, що ми розуміємо те скерування, яке Бог дає нам щодо наших дій. Це скерування можна поділити на звичайне та особливе. Звичайне скерування призначене для нашого повсякденного життя. Особливе скерування призначене для здійснення Господньої роботи. З одного боку, купівля одягу або вибір дня весілля, про які ми вже говорили, – це приклади звичайного скерування в нашому повсякденному житті. З іншого боку, коли в брата Хадсона Тейлора виникло відчуття, що він має принести Господнє благовістя в континентальний Китай, це було особливим скеруванням у Господній роботі.

По-третє, воно дає нам змогу знати істину. Це означає, що ми отримуємо об'явлення щодо істини. Це об'явлення також може бути звичайним та особливим. Звичайне об'явлення пов'язане з нашою людською поведінкою; наприклад, ми отримуємо бачення, що віруючі не повинні «впрягатися разом із невірними в чуже ярмо» (2 Кор. 6:14) або що ми повинні «усе робити на славу Божу» (1 Кор. 10:31). Особливе об'явлення пов'язане з Божим планом; наприклад, бачення таємниці Божої в Христі (Кол. 2:2) і бачення функції церкви щодо Христа (Еф. 1:23).

Якщо ми побачимо всі ці моменти, ми зрозуміємо, що закон життя і навчання помазання дають нам справді багате внутрішнє знання. Воно охоплює майже всю роботу Бога в нас, що дає нам змогу мати повне, багате та досконале знання Бога.

VII. ПІДТВЕРДЖЕННЯ З ПИСАННЯ

Внутрішнє відчуття, що нам дає закон життя і навчання помазання, дає нам змогу знати Бога. Але хоча це внутрішнє відчуття може бути абсолютно реальним і правдивим, воно має бути підтверджено вченням і принципами Писання. Якщо внутрішнє відчуття не відповідає вченню й принципам Писання, нам не варто

приймати його. Це збереже нас від омани та крайнощів, ми будемо точними та стабільними.

Звідки б не виходило внутрішнє відчуття: із закону життя в нашому дусі або з Духа життя як помазання, – воно має відповідати істині Писання. Якщо наше внутрішнє відчуття не відповідає істині Писання, це означає, що воно виходить не від закону життя чи навчання помазання. Відчуття всередині нас може бути живим, проте істина в Писанні є точною та надійною. Сама істина в Писанні є точною і надійною, але водночас вона не жива, проте саме внутрішнє відчуття може бути живим, але не точним, або живим, але ненадійним. Це можна порівняти з потягом, що рухається вперед, якому потрібна не лише внутрішня сила, а й зовнішні рейки. Звичайно, якщо є лише зовнішні рейки, а всередині немає сили, потяг не зможе їхати. Але якщо є лише внутрішня сила, але немає рейок зовні, то потяг, хоч і зможе їхати, неодмінно розіб'ється. Тому нам потрібно не лише живе відчуття всередині, а й точна істина зовні. Живе внутрішнє відчуття виходить із закону життя і навчання помазання; точна істина ґрунтується на вченні записаного слова Писання та на світлі його принципів.

Коли діти Ізраїля йшли пустелею, хмарний стовп скеровував їх вдень, а полум'яний стовп вів їх уночі. Так само, коли наш духовний стан ясний, як день, коли всередині нас усе світле, як опівдні, а наше внутрішнє відчуття зрозуміле й точне і ми маємо скерування Святого Духа, прообразом якого є хмарний стовп, тоді ми можемо йти прямим шляхом Божим. Але часом наш духовний стан подібний до нічної темряви; всередині нас темно як опівночі, а наше внутрішнє відчуття розмите й незрозуміле. Тоді нам потрібно, щоб Писання, прообразом якого є полум'яний стовп, було світильником для наших ніг та світлом для наших стежок і вело нас прямим шляхом Божим.

Отже, якщо ми хочемо йти безпечним шляхом життя та істини, ми маємо перевіряти і підтверджувати кожне відчуття, скерування й об'явлення за допомогою вчення та принципів, які мають справжню силу й надійну міць. Лише така рівновага дасть нам змогу йти вперед і не впасти в крайнощі.

VIII. ЗОВНІШНЄ «НАВЧАННЯ»

З одного боку, Писання говорить, що завдяки тому, що ми маємо закон життя й навчання помазання всередині нас, ми

можемо знати Бога й не потребуємо, щоб інші навчали нас, але, з іншого боку, в Писанні є багато уривків, де йдеться про навчання людини. Наприклад, у 1 Кор. 4:17; 14:19; 1 Тим. 2:7; 3:2; 2 Тим. 2:2, 24 та ін., говориться, що апостол Павло навчав людей і хотів, щоб інші також навчилися навчати людей. На це є три причини.

По-перше, хоча внутрішнього відчуття, що виникає в нас завдяки закону життя, і навчання помазання достатньо для того, щоб ми могли знати Бога, і тому ми не потребуємо навчання людей, проте часто ми не слухаємо цього відчуття та не звертаємо на нього уваги. Ми слабкі, особливо в тому, щоб слухати Божі слова. Іноді ми просто не чуємо, а іноді ми не хочемо чути. Якщо людина хвора розумом, якщо вона суб'єктивна, наполягає на своїх власних поглядах і свідомо замикається в собі, то часто така людина не може чути. Якщо людина не любить Господа, не хоче чимось пожертвувати й не хоче слідувати за Господом, то така людина не хоче чути. Оскільки вона не хоче чути, звісно, вона й не чує. А оскільки вона не чує, то вона все більше стверджується у своєму небажанні чути. Тому часто проблема полягає не в тому, що Бог нічого не говорить, не в тому, що Його життя не діє, і не в тому, що Його помазання не навчає, а в тому, що ми не чуємо. У Йов. 33:14 говориться: «Адже Бог скаже раз, скаже вдруге, але на те людина часто не зважає». Наш стан ще гірший. Навіть коли Бог говорить п'ять, десять або двадцять разів, ми не хочемо слухати. Але дякувати Богу, що Він прощає і довготерпить. Якщо ми не чуємо, що Він говорить нам внутрішньо, Він використовує зовнішнє навчання людей, щоб повторити Свої слова. Він уже сказав нам це внутрішньо, але оскільки ми не чуємо, Він навчає нас зовнішньо через людей, щоб повторити те, що Він уже сказав внутрішньо.

У Новому Завіті навчання часто дотримується цього принципу повторення. У Посланнях часто повторюються слова: «Хіба ви не знаєте?». Мається на увазі те, що ми вже чули й знаємо, але ми не звертаємо уваги й не чуємо. Тому Бог використовує людей, щоб знову навчати нас. Отже, коли Бог навчає нас, використовуючи слова Писання або Свого служителя, Він робить це не для того, щоб замінити в нас Своє внутрішнє вчення, а для того, щоб повторити те, чого Він уже навчив нас. Хоча зовнішнє скерування і внутрішнє навчання взаємно допомагають одне одному, проте зовнішнє не заміняє собою внутрішнє, а лише повторює його.

Отже, сьогодні, коли ми допомагаємо людям у духовних питаннях, нам не потрібно об'єктивно давати їм Десять заповідей, щоб навчити їх чинити так чи інакше. Ми можемо лише пояснити їм те, що Бог постановив у принципі, так підтверджуючи слова, які Він говорить внутрішньо, і повторюючи те, чого Він уже навчив внутрішньо. Нам не потрібно об'єктивно навчати людей до тонкощів як їм вчиняти. Саме так робили пророки в Старому Завіті. У Новому Завіті є лише пророки для церкви, які пояснюють, що Бог постановив у принципі. У ньому немає пророків для певних людей, які вирішують, як їм потрібно вчиняти в конкретній ситуації. Щодо конкретних речей Бог дає внутрішнє знання кожній людині через закон життя та навчання помазання. У цьому полягає принцип Нового Завіту. Отже, з одного боку, нам потрібно смиренно приймати навчання інших людей, але, з іншого боку, нами мають управляти внутрішня робота закону життя й навчання помазання. Інакше це буде суперечити новозавітному принципу.

По-друге, навчання людини в Новому Завіті потрібно з тієї причини, що хоча ми можемо знати Бога за допомогою закону життя і помазання, проте відчуття і навчання, які вони нам дають, містяться в нашому дусі. Якщо ми не отримали достатнього зовнішнього навчання, нашому розуму складно досягнути відчуття і навчання в нашому дусі, що дають нам закон життя та помазання. Щоб розум міг зрозуміти відчуття і навчання, які дають нам внутрішні закон життя і помазання, нам потрібно, щоб хтось зовнішньо навчив нас Божого шляху. Чим більше ми здобуваємо таке зовнішнє навчання, тим краще наш розум розуміє відчуття та навчання, що виходять із закону життя й помазання всередині нас. І чим більше ми отримуємо таке зовнішнє навчання, тим більше воно допомагає нашому духу зростати, і так дає закону життя й помазанню ще більше підстав і можливостей проявляти свої функції та давати нам ще глибше відчуття й навчання. Отже, хоча закон життя і помазання дають нам внутрішні відчуття та навчання, нам також потрібне зовнішнє навчання людей. Проте це зовнішнє навчання не може і не повинно замінити собою внутрішні відчуття й навчання закону життя та помазання. Його єдине призначення – допомогти нам зрозуміти внутрішні відчуття й навчання і дати можливість закону життя та помазанню дати

нам ще глибші відчуття і навчання. Зовнішнє навчання людей повинно завжди отримувати відгук, «амінь», від внутрішніх відчуття і навчання, які виходять із закону життя та помазання. Тоді це буде відповідати новозавітному принципу. Внутрішні й зовнішні навчання та скерування мають не заміняти один одного, а викликати взаємний відгук.

По-третє, хоча закон життя і навчання помазання можуть дати нам знати Бога в усьому, проте у питаннях щодо істини про глибини Божі та фундаментальне знання духовного життя, ми часто потребуємо, щоб ті, хто має служіння слова в Божому об'явленні, навчали нас, щоб допомогти нам зрозуміти це. Нам потрібно суб'єктивне знання, що виходить із помазання й закону життя всередині нас, але часто без об'єктивного навчання людей ми не можемо здобути суб'єктивне внутрішнє знання. Звичайно, у Новому Завіті зовнішнє, об'єктивне навчання не може замінити собою внутрішнє, суб'єктивне знання, але часто внутрішнє, суб'єктивне знання здобувається завдяки зовнішньому, об'єктивному навчанню.

З трьох вище зазначених причин Бог часто підіймає тих, у кого є духовне знання й досвід перед Богом, і призначає їх, щоб вони вчили та скеровували нас. Будемо сподіватися, що, з одного боку, ми цінуватимемо те, чого Бог навчає нас внутрішньо за допомогою закону життя і помазання, а з іншого боку, ми не будемо нехтувати навчанням, яке Бог дає нам ззовні через людей. Ми не маємо відмовлятися від зовнішнього навчання людей лише з тієї причини, що в нас є внутрішній закон життя і навчання помазання. Ми дякуємо Богу за те, що Він дає нам закон життя й навчання помазання, але ми також маємо змиритися й спустошити себе, щоб отримувати навчання і наставлення, яке Бог дає нам через людей. Нам потрібно пам'ятати, що в Новому Завіті Бог не лише дає нам закон життя й помазання, які вчать нас внутрішньо, але Він також дає нам людей, які можуть зовнішньо навчати та скеровувати нас.

ІХ. ЗНАННЯ В ДУСІ ТА РОЗУМІННЯ В РОЗУМІ

А. Знання в душі

Оскільки внутрішнє знання виходить із закону життя та з навчання Божого Духа як помазання та оскільки обидва вони містяться в нашому душі, це внутрішнє знання обов'язково стає нам

відомим у нашому дусі. За винятком питань про те, що є правильним, а що – неправильним, які вирішуються совістю нашого духу, можна сказати, що знання в дусі виходить з інтуїції нашого духу. Тому, якщо ми хочемо розуміти внутрішнє знання, ми маємо знати, що являє собою інтуїція духу.

І в тілі, і в душі людини є відчуття. Як тіло має такі чуття, як зір, слух, нюх, смак і дотик, а душа такі відчуття як щастя, гнів, смуток і радість, так і дух людини має відчуття – совість та інтуїцію. Відчуття совісті виникає у зв'язку з тим, що правильно, а що неправильно. Відчуття інтуїції виникає безпосередньо, без причини. У Писанні ми бачимо, що дух може бути «батьорим» (Мт. 26:41), може «узнавати міркування» в серці людини (Мк. 2:8), «важко зітхати» (Мк. 8:12), «задумувати» (Дії. 19:21), «обурюватися», «палати», бути «освіженим» (Дії. 17:16; 18:25; 2 Кор. 7:13). Усі ці відчуття належать до інтуїції духу. Можна сказати, що інтуїція має так само багато відчуттів, як і душа.

Проте інтуїція духу відрізняється від відчуття душі. Основна відмінність полягає в тому, що відчуття душі викликано конкретною причиною, а інтуїція духу не пов'язана з жодною причиною. Відчуття душі виникає через людей, події та певних зовнішніх речей. Чи то людина, подія чи якась річ, вони викликають у нас душевне відчуття. Якщо це щось приємне, ми радіємо; якщо це щось неприємне, ми шкодуємо. За всіма подібними відчуттями душі, що виникають внаслідок зовнішнього впливу, стоїть певна причина. Натомість інтуїція духу не пов'язана з причиною, тобто вона не виникає внаслідок певної дії, а безпосередньо присутня в глибині духу. На неї не впливають ані зовнішні події, люди чи речі, ані відчуття душі. Насправді її відчуття часто суперечить відчуттю душі.

Наприклад, іноді ми хочемо щось зробити. Наші міркування розсудливі, наше серце дуже задоволене, і в нашій волі є бажання зробити це. Проте в нашому дусі чомусь є певне невиразне відчуття. Ми відчуваємо важкість і пригніченість, ніби наш дух протистоїть тому, про що думає наш розум, що подобається нашим почуттям і що вирішила наша воля. Наш дух ніби говорить нам не робити того, що ми задумали. Таке усвідомлення є заборорою, що йде від інтуїції духу. Іноді, навпаки, у нас виникає нічим не обгрунтоване спонукання. Воно суперечить тому, що нам подобається, і

ми не хочемо робити цього. Але не знаючи чому, ми постійно відчуваємо в душі певне наполягання й спонукання зробити це. Тільки-но ми зробимо це, внутрішньо ми почуваємося затишно. Таке відчуття – це спонукання інтуїції духу.

Таке відчуття заборони або спонукання, що надходить від інтуїції в душі, виникає безпричинно. Це глибинне відчуття, що виникає внаслідок дії закону життя та помазання. Завдяки йому ми можемо безпосередньо торкатися Бога, знати Бога і знати Його волю. Писання називає таке знання в інтуїції духу «об'явленням». Отже, коли ми говоримо про об'явлення, ми говоримо про те, що Святий Дух у нашому душі показує нам дійсність конкретної події, щоб наше розуміння було ясным. Можна сказати, що це наше найглибше внутрішнє знання Бога. Саме про це внутрішнє знання ми і говоримо.

Б. Розуміння в розумі

Хоча внутрішнє знання міститься в інтуїції нашого духу, розум нашої душі все одно має його осягнути, оскільки розум – це орган усвідомлення і розуміння. Отже, внутрішнє знання має бути не лише відоме духу, а й усвідомлене розумом. Знання інтуїції в душі має супроводжуватися розумінням розуму, тоді воно буде усвідомлене. Розуміння розуму – це певне тлумачення розумом інтуїції духу. Щоразу, коли в нашому душі з'являється інтуїтивне відчуття, наш розум має зрозуміти та витлумачити його. Інакше кажучи, щоб визначитися щодо людей, подій або речей, нам потрібно звертатися з інтуїтивним відчуттям у душі. Ми маємо звірятися, допоки дух не відгукнеться. Тоді ми знатимемо намір Святого Духа і зможемо діяти відповідно.

Наприклад, коли ми приходимо до Господа і відчуваємо глибокий внутрішній тягар в інтуїції, ми знаємо, що Бог дає нам певне скерування. Це і є знання в душі. Проте, можливо, нам не зрозуміло, у чому полягає це скерування: чи варто нам піти проповідувати благовістя, чи відвідати якогось брата? Якщо нам потрібно відвідати брата, до якого брата ми маємо піти? Щоб зрозуміти це все потрібен розум. У нашому розумі ми маємо принести Богу всі ці питання одне за одним і звертатися з інтуїцією в душі. Якщо, обмірковуючи відвідування братів, ми відчуємо відгук всередині, ми зрозуміємо, що Бог хоче, щоб ми відвідали когось із братів. Тоді в такій спільності з Богом ми приносимо Йому одного за одним

багатьох братів, яких потрібно відвідати, і звиріємося з інтуїцією духу. Можливо, ми не отримуємо відгуку, перевіряючи відчуття щодо нужденного брата. Потім, коли ми думаємо про хворого брата, ми також не отримуємо відгук. Але коли ми подумаємо про брата, який потрапив у неприємності, інтуїція в нашому дусі відгукнеться і все наше єство ніби скаже: «Амінь!». Якщо ми боїмося помилитися, ми можемо перевірити наше відчуття щодо інших братів, яких теж потрібно відвідати. Якщо щодо цих братів у нас не буде відгуку в дусі, ми зрозуміємо, що Бог хоче, щоб ми пішли до брата, який потрапив у неприємності. Так ми використовуємо розум, щоб розуміти знання в дусі, тобто тлумачити відчуття в дусі.

Наведемо ще один приклад. Під час молитви у вас з'являється тягар і ви відчуваєте, що Бог хоче, щоб ви сказали щось братам і сестрам. Цей тягар викликаний знанням в інтуїції. Але вам не зрозуміло, що саме Бог хоче, щоб ви сказали. Для цього потрібно, щоб у своєму розумі ви перебрали одне положення за іншим і звірили їх із тягарем у вашому дусі. Коли ви підійдете до питання про роботу над плоттю, ваш дух відгукнеться. Тоді ви зрозумієте, що Бог хоче, щоб ви говорили на цю тему. Ви зрозумієте це завдяки вашому розуму. Отже, тягар інтуїції в дусі дає вам змогу дізнатися, що Бог від вас чогось хоче, а розуміння розуму в душі дає вам змогу зрозуміти, що саме хоче від вас Бог.

Можливо, у день Господній ви, як завжди, хочете пожертвувати гроші. Але у вашому дусі є тягар, відчуття, що Бог хоче, щоб ви зробили особливе пожертвування. Але те, скільки Бог хоче, щоб ви пожертвували, на які потреби і кому, – все це потрібно зрозуміти в розумі. Тоді у вас буде не лише тягар від Бога в інтуїції, а й розуміння Божого наміру в розумі. У цьому і полягає внутрішнє знання.

Такий спосіб може здатися доволі незручним. Проте, коли людина лише починає вчитися тлумачити відчуття в дусі за допомогою розуму, вона має діяти саме так. Згодом, коли вона звикне так робити і здобуде певний досвід, її розум зможе одразу розуміти й тлумачити відчуття чи знання в дусі.

Х. ЯК ЗДОБУВАТИ ВНУТРІШНЄ ЗНАННЯ

Тепер, коли ми розглянули всі аспекти внутрішнього знання, нам потрібно побачити, як ми можемо застосувати це на практиці, тобто як нам отримувати внутрішнє знання. Щоб отримувати

внутрішнє знання, нам потрібно вправляти свій дух, оновлювати своє розуміння й працювати над своїм серцем.

А. Вправляти дух

Внутрішнє знання міститься в інтуїції нашого духу, тому, якщо ми хочемо отримати це знання, ми повинні часто вправляти й використовувати свій дух, щоб він був живим та сильним. Лише коли наш дух живий і сильний, інтуїція духу стає сприйнятливою та чутливою, що робить нас спроможними внутрішньо знати Бога.

Щоб вправляти дух, насамперед нам потрібно навчитися повертатися до духу. Якщо ми постійно живемо в зовнішній людині, ми не можемо знати Бога в інтуїції духу. Ми повинні навчитися відкладати зовнішню зайнятість справами. Нам потрібно не лише утримуватися від надмірної зовнішньої зайнятості, але й не дозволяти своїм думкам розбігатись у різні боки. Нам потрібно звертати увагу на рух у дусі, на глибоке внутрішнє відчуття в нас. Коли хлопчик Самуїл служив Богу, він зміг почути Його голос; коли Марія тихо сиділа біля ніг Господа, вона змогла зрозуміти Його слова. Якщо ми зможемо таким чином повернутися до духу, щоб наблизитися до Бога, ми зможемо дійсно торкнутися Божого відчуття в дусі й завдяки цьому пізнати Бога.

Крім того, нам потрібно вправляти та використовувати свій дух у повсякденному житті. Коли ми маємо справу з людьми, керуємо справами, вирішуємо певні проблеми, служимо Господу й служимо Божим словом на зібраннях або коли ми розмовляємо з людьми чи навіть працюємо, ми у всьому маємо відрікатися від своєї душі й дозволяти духу бути провідною частиною. Ми повинні не дозволяти нашому розуму, почуттям чи волі бути провідною частиною, але в усьому ми повинні спочатку намагатися торкнутися відчуття глибоко в нашому дусі. Тобто ми повинні спочатку спробувати запитати, що хоче сказати Господь, який оселився в нашому дусі. Якщо ми будемо вправляти свій дух таким чином, відчуття в нашому дусі, безумовно, буде пильним і внутрішнє знання зможе легко збільшуватися та поглиблюватися.

Найкраща практика для вправлення духу – це молитва, оскільки молитва, більше за будь-яку іншу діяльність, потребує вправлення духу. Часто ми полюбаємо пусті розмови, але не хочемо молитися і хвалити Господа, тому наш дух часто буває

сухим. Якби ми проводили в молитві годину на день або більше, причому не в проханні, а в поклонінні, спільності та хвалі, то незабаром наш дух неодмінно б виріс і став сильним. Псалмист сказав, що він хвалив Господа сім разів на день (Пс. 119:164). Якщо той, хто займається боксом, тренується протягом години щодня, то через певний проміжок часу його руки стануть дуже сильними. Так само, якщо ми будемо щодня вправляти свій дух у молитві, він обов'язково стане сильним. Якщо дух сильний, то інтуїція, звісно, буде дуже чутливою. Маючи чутливу інтуїцію, ми зможемо отримати більше знання Бога.

Б. Оновлювати розуміння

Ми вже зазначали, що внутрішнє знання вимагає не лише знання в душі, а й розуміння розуму. Тому, якщо ми хочемо отримати внутрішнє знання, нам треба вправляти свій дух і оновлювати розуміння нашого розуму. Розум призначений для розуміння; це його головна здатність.

У Рим. 12:2 ми бачимо, що лише коли розум, в якому міститься розуміння, буде оновлений і перетворений, ми зможемо «розпізнавати, що є волею Божою – доброю, угодною і досконалою». Крім того, у Кол. 1:9 показано, що, маючи «духовне розуміння», ми можемо «сповнитися пізнанням Його волі». Отже, щоб знати Бога, потрібно оновлювати розуміння розуму.

До спасіння все наше єство, включно з розумом, було занепалим. Усі наміри думок нашого серця були злом (Бут. 6:5); наше мислення і сприйняття мали присмак світу. Через такий стан нашого розуму, наше розуміння притупилося. Тому ми були цілком не здатні розуміти духовні питання. Тим більше ми не могли зрозуміти Божу волю. Коли ми були спасенні, Святий Дух оновив нас (Тит. 3:5). Ця оновлююча робота Святого Духа починається в нашому душі, а потім розповсюджується в нашу душу, щоб оновити розуміння нашого розуму й у такий спосіб зробити нас здатними знати духовне. Чим більше Святий Дух оновлює розуміння нашого розуму, тим більше ми можемо досягати духовне й розуміти Божу волю.

Хоча розуміння нашого розуму оновлюється Святим Духом, ми маємо виконати дві умови.

По-перше, ми маємо посвятити себе. У 12-му розділі Послання

до римлян про оновлення й перетворення говорить після слів про те, що нам потрібно принести наші тіла в живу жертву. Звідси випливає, що оновлення розуміння розуму ґрунтується на нашому посвяченні. Якщо ми дійсно готові посвятити й віддати себе Богові, тоді Святий Дух Божий зможе поширити Свою оновлюючу роботу в нашу душу, оновлюючи таким чином розуміння нашого розуму.

По-друге, ми мусимо прийняти роботу хреста, щоб відкинути свій старий спосіб життя. В Еф. 4:22-23 ми бачимо, що коли ми відкидаємо стару людину, пов'язану з нашим колишнім способом життя, наш розум, який містить розуміння, може бути оновлений. До спасіння розуміння нашого розуму було затьмарене нашим старим способом життя. Після спасіння завдяки смерті Господа на хресті ми відкидаємо колишній спосіб життя. Це дозволяє вбивчій дії Господнього хреста усунути один за одним усі аспекти нашого колишнього способу життя. Лише тоді розуміння нашого розуму може оновитися. Отже, щоб розуміння нашого розуму оновилося, нам потрібно прийняти роботу хреста. Розуміння нашого розуму буде оновлюватися тією мірою, якою ми дозволимо хресту усунути наш старий спосіб життя.

В Еф. 4:23 говорить: «оновлюватися в душі вашого розуму» (досл.). Ми знаємо, що розум – це основна частина душі. Спочатку він не був пов'язаний із духом, але тепер наш дух став «духом розуму»; отже він пов'язаний із розумом. Це сталося внаслідок того, що дух поширився й досягнув розуму нашої душі, щоб ми могли оновлюватися в цьому душі, тобто щоб наш розум міг оновлюватися завдяки тому, що він сполучений з духом. Так оновлення поширилось із духу до розуму.

Внутрішня робота Духа здійснюється від центру до периферії, тобто від внутрішнього духу до зовнішньої душі. Спочатку Дух оновлює наш дух, який є центром нашого внутрішнього ества. Далі, якщо ми посвятимо себе Йому і приймемо роботу хреста, Він буде поширюватися від духу до душі, тобто до периферії. В результаті кожную частину душі буде оновлено. Це означає, що коли душа підкоряється правлінню Духа і приєднується до духу, вона оновлюється. Тому оновлюється й розуміння розуму.

Після того, як Святий Дух відродив нас у нашому душі, нам потрібно посвятити себе Богу і прийняти роботу Святого Духа,

щоб за допомогою хреста відкинути наш старий спосіб життя. Якщо ми це зробимо, Святий Дух зможе постійно поширюватися всередині нас, оновлюючи розуміння розуму в душі. Лише таке оновлене розуміння може відповідати інтуїції в дусі. Коли Бог робить щось відомим нам в інтуїції духу, розуміння розуму може одразу осягнути це. Якщо в нас сильний і чутливий дух, а також оновлене і ясне розуміння, ми можемо мати повне внутрішнє знання Божої природи і все скерування Бога та об'явлення.

В. Працювати над серцем

Серце представляє людину в цілому, тому, якщо в серці є проблеми, вся діяльність духу та життя всередині нас зіткнеться з перешкодами та обмеженнями. У нас може бути чутливий дух і оновлене розуміння, але якщо в нашому серці будуть проблеми, ми все одно не зможемо отримати внутрішнє знання Бога. Тому нам потрібно також працювати над серцем, щоб воно було м'яким і чистим, щоб воно любило Бога, прагнуло Його та підкорялося Йому.

У Мт. 11:25 Господь говорить, що Бог приховав духовні істини від мудрих і розумних та відкрив їх немовлятам. «Мудрі й розумні» – це люди, які є самоправедними у своєму серці, вони самовдоволені та вперті; тому вони не можуть бачити Божі духовні істини. «Немовлята» – це люди, смиренні та м'які у своєму серці; тому вони можуть отримати об'явлення від Бога. Отже, ми маємо працювати над своїм серцем, доки воно не стане смиренным і м'яким. Лише коли в ньому не буде самовдоволення та впертості, ми зможемо отримати внутрішнє об'явлення та знання Бога.

У Мт. 5:8 Господь говорить, що чисті серцем побачать Бога. Якщо наше серце не є чистим через те, що ми схильні до чогось і прагнемо чогось, що не є Богом, всередині на нас лежатиме покривало, що перешкоджатиме нам ясно бачити Бога. Але коли наше серце повертається до Бога, покривало знімається (2 Кор. 3:16). Тому ми маємо працювати над своїм серцем. Наше серце має бути чистим та не двоєдушним (Як. 4:8). Тоді ми зможемо отримувати світло та об'явлення в дусі, осягати й розуміти в розумі та завдяки цьому знати Бога.

В Ів. 14:21 Господь говорить: «Хто Мене любить... Я... явлю йому Себе». Зранку в день воскресіння Марія Магдалина шукала

Господа, бо дуже любила Його. Вона була першою з учнів Господа, кому Він явився після воскресіння, і вона першою впізнала воскреслого Христа (Ів. 20). Брат Лоуренс сказав, що, якщо людина хоче пізнати Бога, вона має лише один шлях – любов. Наше серце повинне любити Бога й шукати Бога. Тоді Бог зможе явитися нам, і ми зможемо знати Його.

В Ів. 7:17 Господь говорить: «Якщо хто хоче чинити Його волю, той пізнає...». Це свідчить про те, що наше серце повинне прагнути Бога і Його волі; тоді ми зможемо знати Бога та знати Його волю.

У Флп. 2:13 апостол говорить, що це Бог діє в нас, викликаючи і бажання, і дію. Якщо наше серце не підкоряється чи не хоче підкорятися дії Бога в нас, Він не зможе діяти в нас; в результаті ми не зможемо отримати відчуття, яке Його дія могла б нам дати, щоб ми знали Його. Отже, ми маємо працювати над своїм серцем, доки воно не лише зможе підкорятися Богу, але й захоче робити це. Тоді ми зможемо отримувати відчуття і знання, що виходять із дії Бога в нас.

Отже, 1) ми маємо вправляти й використовувати свій дух, доки він не буде сильним і чутливим; 2) наше розуміння має бути оновлене Духом; і 3) ми маємо працювати над своїм серцем, доки воно не стане м'яким і чистим і доки воно не буде любити Бога, прагнути Бога й підкорятися Богу; тоді ми зможемо мати внутрішнє знання Бога.

ХІ. ВИСНОВОК

Оскільки Бога тішить те, що людина знає Його, Він дав людині багато шляхів та способів, за допомогою яких вона може пізнати Його. У старозавітні часи, щоб люди могли пізнати Його, Він являв їм Свої діла і оголошував їм Свої шляхи. Проте знання, отримане через ці діла і шляхи, було лише зовнішнім, об'єктивним, поверховим та неповним. Тому в новозавітний час, хоча Він усе ще використовує Свої діла та шляхи, щоб ми пізнали Його, але найважливішим і найбільш славним є те, що Він Сам входить у нас як Дух, щоб стати нашим життям. Завдяки цьому ми можемо мати внутрішнє, суб'єктивне, глибоке та повне знання Його.

Завдяки тому, що Бог перебуває в нас як життя, в нас міститься закон божественного життя, який постійно внутрішньо керує

нами, даючи нам змогу знати природу Божого життя. Закон цього життя, оскільки він є законом, а не особою, є постійним та незмінним. Він внутрішньо керує нами відповідно до природи Божого життя, і він ніколи не змінюється. В результаті природа, смак та спосіб нашого життя відповідають Божій природі.

Дух Божий, який оселився в нас, помазує нас як масть і вчить нас знати Бога. Цією мастю є Сам Бог, тому вона є особою, вона необмежена та гнучка. Масть в нас постійно вкладає в нас Самого безмежного Бога. В результаті вся наша особа, наша поведінка й наші вчинки наповнюються сутністю Бога і перебувають у злагоді з Божою волею.

Бог, як закон життя і помазання, починає діяти спочатку в нашому дусі, а згодом поширюється в нашу душу, щоб наш розум міг осягати й розуміти. Тому нам потрібно вправляти дух, щоб інтуїція духу була чутливою. Також нам потрібен оновлений розум, щоб розуміння нашого розуму було ясним. Крім того, нам потрібно працювати над своїм серцем, щоб воно було м'яким і чистим, щоб воно любило Бога, прагнуло Бога та підкорялося Богу. У такому разі, щойно закон життя почне діяти й помазання почне рухатися в нас, інтуїція в нашому дусі одразу дізнається про це, розуміння нашого розуму одразу осягне суть цього, і ми зможемо мати внутрішнє знання Бога в будь-який момент.

Щоб ми мали таке внутрішнє знання, Бог дав нам також зовнішнє вчення і принципи Біблії для перевірки й підтвердження нашого внутрішнього відчуття, щоб ми не помилилися та не були ошуканими. Крім того, через Своїх багатьох служителів, Бог навчає нас або повторює те, що ми відчуваємо внутрішньо. Він може навчити наш розум осягати те відчуття, яке ми отримали в дусі, або Він може зробити Божі глибини та фундаментальне знання духовного життя зрозумілими для нас.

Оскільки ми маємо так багато внутрішніх і зовнішніх шляхів і способів для пізнання Бога, ми можемо сповнитися пізнанням Його волі в усякій мудрості й духовному розумінні; щоб нам поводитися гідно Господа, аби догодити Йому в усьому, приносити плід кожною доброю справою та зростати в пізнанні Бога (Кол. 1:9-10). Якщо ми так знаємо Бога, ми можемо не лише мати повне знання Його волі, але й рости та досягати зрілості в Божому житті. Чим більшим буде наше знання Бога, тим більше ми будемо зростати в

Божому житті, доки Він не заволодіє нами повністю. Тоді Божа сутність цілковито пройме нас, досягаючи так славної Божої мети, Його бажання, – злитися з нами воедино.

Розділ Дванадцятий

ЩО ТАКЕ ЗРОСТАННЯ ЖИТТЯ?

Тепер розглянемо дванадцяте основне положення щодо життя – зростання життя. Якщо ми хочемо поглиблювати знання життя, ми маємо знати, що таке зростання життя. Є багато братів і сестер, чия любов до Господа не можна назвати недостатньо гарячою, а жертви, на які вони йдуть, не можна вважати замалими, але оскільки вони не знають, що таке справжнє зростання життя, вони мають помилкові погляди та прагнення, тому їхнє справжнє зростання життя досить обмежене. Це дуже прикро! Тому, щоб мати точне знання й належне прагнення на шляху життя, ми трохи поговоримо про те, що таке зростання життя.

Перш ніж ми побачимо, що таке зростання життя, ми розглянемо негативний бік цього питання – те, що не є зростанням життя. Це справить на нас глибоке враження та дасть нам більш точні знання.

І. ЗРОСТАННЯ ЖИТТЯ – ЦЕ НЕ ПОКРАЩЕННЯ ПОВЕДІНКИ

Покращення поведінки означає, що поведінка людини змінилася від поганої до хорошої, від лихого до добродісного. Зазвичай люди говорять про таку людину, що вона залишила лихі шляхи й повернулася на праведний шлях або що вона відмовилася від зла і слідує за добродісністю. Наприклад, раніше людина була дуже гордою, а тепер вона смиренна. Раніше вона ненавиділа інших, а тепер вона їх любить. Вона мала запальний та дратівливий характер, а тепер вона стримана і не дратівлива. Це все можна назвати покращенням поведінки. Чи можна вважати таке покращення поведінки зростанням життя? Ні, не можна!

Чому ми говоримо, що зростання життя – це не покращення поведінки? Через те, що поведінка і життя належать до різних сфер.

Як зло відрізняється від життя, так і добро відрізняється від життя. Як зло не є життям, так і добро не є життям. Зло й добро, хоча і відрізняються за природою, належать до однієї сфери. І те й інше відрізняється від життя; і те й інше не є життям. Тому в Біблії зло й добро – це не два різних дерева, а одне. Життя – це інше дерево, бо воно належить до іншої сфери, іншого царства (Бут. 2:9). Можна сказати, що зло й добро, з одного боку, і життя, з іншого боку, належать до двох різних категорій. Тому людина завдяки своїй наполегливості та зусиллям може значно покращити свою поведінку, але залишитися дуже незрілою і слабкою в Божому житті. Причиною цього є те, що це покращення взагалі не стосується життя; його досягнуто завдяки власній роботі, а не завдяки життю. Крім того, те, в чому вона досягла покращення, не є результатом її зростання в житті. Отже, зростання життя – це не покращення поведінки.

II. ЗРОСТАННЯ ЖИТТЯ – ЦЕ НЕ ВИЯВ НАБОЖНОСТІ

Що таке вияв набожності? Вияв набожності – це не те саме, що покращення поведінки. Покращення поведінки проявляється в ставленні до людей; це означає, що поведінка людини та її характер у ставленні до людей вдосконалилися й змінилися на краще. Набожність проявляється в ставленні до Бога; це означає, що в ставленні до Бога людина наповнена благоговінням і страхом, крім того, вона віддана та щира. Проте ані покращення поведінки, ані набожність не є зростанням життя. Деякі віруючі ставляться до Бога дуже шанобливо та благоговійно; вони не сміють проявити неповагу чи недбалість у своїх вчинках або поведінці. Такі прояви не є чимось поганим, але вони також не є зростанням життя. Такі віруючі сприймають Бога лише як Того, хто є вищим за всіх і хто вартий благоговіння та страху. Тому їхнє серце наповнене шануванням і набожністю. Проте вони не мають жодного знання та переживання того, що Бог у Христі оселяється в людині як її життя і що за допомогою дії закону цього життя Він перебуває в людині, щоб бути для неї Богом. Вони мають вияв набожності, проте ця набожність не є результатом зростання Божого життя в них, тому її не можна розглядати як ознаку зростання життя в них. Отже, зростання в житті – це не вияв набожності.

ІІІ. ЗРОСТАННЯ ЖИТТЯ – ЦЕ НЕ РЕВНЕ СЛУЖІННЯ

Що ми маємо на увазі, коли говоримо про ревне служіння? Ми маємо на увазі те, що раніше віруючий ставився до Божих інтересів байдуже й холодно, а тепер він з ентузіазмом служить Богу. Раніше він зрідка приходив на зібрання, а тепер він присутній на кожному зібранні. Раніше його не цікавила церква, а тепер він бере участь у різноманітних служіннях церкви. Хоча таке ревне служіння свідчить про завзяття віруючого щодо Господа та про його старанність у служінні Господу і хоча люди часто схвалюють таке служіння, є велика ймовірність того, що до нього примішані людський ентузіазм, людська діяльність та людські інтереси. Крім того, можливо, таке служіння здійснюється за допомогою душевної сили людини та залежить від її сили; воно не виходить зі скерування Святого Духа, не залежить від життя Христа й не допомагає людині увійти в глибший союз із Богом. Отже, таке ревне служіння не виходить із життя і його джерелом не є життя. Тому це не зростання в житті.

У Біблії ми бачимо, що до свого спасіння апостол Павло ревно служив Богу (Дії. 22:3). У той час, хоча він ще не отримав Боже життя, він міг дуже ревно служити Богу зовнішньо завдяки власному ентузіазму та силі. Це свідчить про те, що ревне служіння Богу може ніяк не стосуватися життя. Воно ні на йоту не свідчить про стан життя людини. Отже, зростання життя – це не ревне служіння.

ІV. ЗРОСТАННЯ ЖИТТЯ – ЦЕ НЕ ЗБІЛЬШЕННЯ ЗНАННЯ

Збільшення духовного знання віруючого завдяки тому, що він слухає сповіщення, пізнає істини, краще розуміє Біблію та засвоює духовні терміни, є свого роду зростанням, проте це не зростання життя. Збільшення такого знання просто покращує роботу його розуму та робить більш обізнаним, він більше усвідомлює своїм розумом та стає здатним більше розуміти. Це не означає, що Святий Дух дав йому більше об'явлень або що життя здобуло в ньому більше місця і він виріс у справжньому знанні та переживанні Христа як життя. Само собою збільшення такого знання лише робить людину зарозумілою (1 Кор. 8:1). В очах Бога це ніщо

(1 Кор. 13:2) і це не має жодної цінності в тому, що стосується життя. Отже, зростання життя – це не збільшення знання.

V. ЗРОСТАННЯ ЖИТТЯ – ЦЕ НЕ БУТИ БАГАТИМ НА ДАРИ

Хоча для віруючого дуже цінно бути багатим на духовні дари, такі як здатність проповідувати, зцілювати, говорити мовами і т. ін., проте це все також не є зростанням життя. Такі дари віруючий отримує завдяки сходженню на нього чудодійної сили Святого Духа. Прояв цих дарів не є результатом того, що Боже життя виросло й дозріло в ньому. З одного боку, людина, яку використує Святий Дух, може проявляти більше дарів, але, з іншого боку, вона може не давати Духу змоги вкладати в неї більше Божого життя. Тому те, що людина має багато дарів також не вказує на зростання в житті.

Віруючі в Коринфі збагатилися всяким словом і всяким знанням і їм не бракувало жодного дару (1 Кор. 1:5, 7), проте вони все ще були незрілими в житті; насправді вони були плотськими і вони були немовлятами в Христі (1 Кор. 3:1). Це свідчить про те, що зростання життя також не полягає в тому, щоб бути багатим на дари.

VI. ЗРОСТАННЯ ЖИТТЯ – ЦЕ НЕ ЗБІЛЬШЕННЯ СИЛИ

Можливо, віруючий почав більше проявляти силу в служінні Богу; коли він проповідує або свідчить про щось, він здатен зворушити більше людей, ніж раніше; коли він керує церквою або веде справи в церкві, він проявляє більше мудрості, ніж раніше. Це все свідчить про збільшення сили, але це ще не зростання в житті. Таке збільшення сили є зовнішньою силою, яку Святий Дух дарував йому. Це не означає, що Святий Дух вплив у нього життя і завдяки цьому його дух явив зсередини життєву силу. Отже, ця сила виходить не з життя, і життя не є її джерелом. Тому збільшення такої сили – це також не зростання життя.

У 9-му розділі Євангелія від Луки говориться, що спочатку всі дванадцять учнів, які слідували за Господом, отримали від Нього силу і владу, щоб вони могли підкорити всіх бісів та зцілити різноманітні хвороби; проте в той час їхнє духовне життя було дуже незрілим. Цього достатньо, щоб показати нам, що збільшення сили – це не зростання життя.

Із цих шести негативних положень ми бачимо, що покращення нашої поведінки, вияв набожності, ревність у служінні Богу, збільшення знання, збагачення зовнішніми дарами та збільшення сили не свідчать про зростання життя. Ніщо з цього не є зростанням життя. Шкода, що сьогодні майже всі християни приймають ці положення за критерії для визначення росту життя. Вони визначають рівень росту християнина, дивлячись на його поведінку, набожність, ревність, знання, дари та силу. Такий спосіб оцінки не можна назвати точним. Мідь дуже схожа на золото, проте це не золото. Так само ці шість моментів лише певною мірою схожі на зростання життя, проте це не зростання життя. Звичайно, справжнє зростання життя певною мірою має ці шість проявів; проте не можна виміряти ріст життя, керуючись лише цими шістьма ознаками.

Тоді що ж таке зростання життя? Тепер нам потрібно розглянути це питання з позитивного боку.

I. ЗРОСТАННЯ ЖИТТЯ – ЦЕ ЗБІЛЬШЕННЯ ЕЛЕМЕНТУ БОГА

Збільшення елементу Бога означає, що в нас додалося більше Бога, ми набули більше Бога і Він став нашим елементом. Ми вже говорили, що життя – це Сам Бог і переживати життя – значить переживати Бога; тому зростання життя – це збільшення в нас елементу Бога, допоки все, що є в Божестві не буде повністю сформовано в нас, щоб ми наповнилися всією повнотою Божою (Еф. 3:19).

II. ЗРОСТАННЯ ЖИТТЯ – ЦЕ ЗБІЛЬШЕННЯ ЗРОСТУ ХРИСТА

Життя – це Сам Бог, а Бог, який є нашим життям, – це Христос, тому Біблія говорить, що Христос – наше життя. Можна сказати, що коли ми відродилися, Христос знову народився в нас і став нашим життям. Але коли ми тільки прийняли це життя, воно було дуже молодим і незрілим; інакше кажучи, зріст Христа в нас був дуже маленьким. Якщо ми будемо любити Христа, шукати Христа й дозволяти Христу більше жити в нас і так здобувати нас, тоді зріст Христа в нас буде поступово збільшуватися. Це зростання життя. Життя – це Христос, який живе в нас, тому зростання життя – це збільшення зросту Христа в нас.

ІІІ. ЗРОСТАННЯ ЖИТТЯ – ЦЕ РОЗШИРЕННЯ ПРОСТОРУ СВЯТОГО ДУХА

Ми також говорили, що життя – це не лише Бог, а й Христос, а також Святий Дух. Можна сказати, що переживати життя – значить переживати Святого Духа, тому зростати в житті – значить дозволяти Святому Духу займати більше простору в нас. Якщо ми будемо більш наполегливо прагнути внутрішньої роботи Святого Духа й будемо старатися слухатися внутрішнього навчання Святого Духа як помазання, тоді Святий Дух зможе значно розширити Свій простір; в результаті життя значно виросте в нас. Отже, зростання життя також означає, що простір Святого Духа в нас розширюється.

ІV. ЗРОСТАННЯ ЖИТТЯ – ЦЕ ЗМЕНШЕННЯ ЛЮДСЬКОГО ЕЛЕМЕНТУ

Три вищевказані моменти показують, що коли у віруючому збільшився елемент Бога, збільшився зріст Христа і розширився простір Святого Духа, тоді його життя виросло. Усі ці моменти стосуються того, що відбувається зі сторони Бога. Тепер ми розглянемо те, що відбувається з нашої сторони. По-перше, зростання в житті – це зменшення людського елементу. Зменшення людського елементу – це зменшення в людині Адама, старого творіння, інакше кажучи, це зменшення «запаху» людини та збільшення «запаху» Бога. Деякі брати сповнені ентузіазму, а деякі сестри дуже м'які; зовні здається, що вони виросли в житті, проте вони сповнені людським елементом, «запахом» людини; вони не допоможуть вам торкнутися Божого елементу або відчути «запах» Бога. Тому, якщо ми хочемо дізнатися, чи виросли в житті брати й сестри, ми не можемо дивитися лише на їхню зовнішню поведінку, на те, які вони набожні та ревні, і на те, скільки в них знань, дарів і сили. Потрібно зрозуміти, чи відбулося у всьому цьому збільшення елементу Бога, чи вони все ще наповнені людським елементом. Зменшення людського елементу – це збільшення божественного елементу. Якщо віруючий справді виріс у житті, його мова, дії, життє та робота мають давати відчуття того, що вони не відповідають йому самому, а відповідають Богу, що їхнім джерелом є не його розум, а Божа благодать; тому це все має не «запах» людини, а «запах» Бога. Це все також свідчить про те, що людський елемент

зменшився, а елемент Бога збільшився. Отже, зростання життя – це не лише збільшення елементу Бога, а й зменшення елементу людини.

Це доволі важливий момент, проте братам і сестрам досить важко зрозуміти його. Хоча ми, ті, хто служить Господу в служінні слова, вже понад десять років постійно говоримо про це, ми все ще не можемо донести цього до братів і сестер. Коли ми говоримо про це, всі кивають, погоджуючись, але коли справа доходить до практики, брати й сестри досі розглядають покращення поведінки, ревне служіння тощо як критерій, що визначає зростання в житті. В одній місцевості відповідальні брати церкви одноставно свідчили про сестру: «Є сестра, говоріння й ходіння якої тверде та просте; вона така тиха й лагідна, справді духовна і сповнена життя». На це я їм відповів: «Якщо це ви називаєте духовністю й наповненістю життям, то статуя Марії в католицькій церкві навіть більш духовна й жива, тому що вона лагідніша й тихіша за цю сестру». Її тиха й лагідна поведінка були сповнені людського «запаху» та людського елементу; вони були результатом людських зусиль. Якщо ми хочемо визначити стан віруючого в житті, ми не можемо керуватися зовнішніми проявами; ми маємо відчутти запах і елемент цих проявів. Чий це запах: Бога чи людини? Чий це елемент: Божий чи людський? Часто наше сприйняття буває неточним, але наш нюх точний. Наприклад, одяг може виглядати дуже чистим, але понюхавши його, ви відчуєте неприємний запах. Отже, якщо ми хочемо оцінити стан життя в людині, ми маємо оцінювати його подібно до того, як ми оцінюємо чай: досить маленького ковтка, щоб сказати, який він на смак.

V. ЗРОСТАННЯ ЖИТТЯ – ЦЕ ЗЛОМЛЕННЯ ПРИРОДНОГО ЖИТТЯ

Зломлення природного життя віруючого також є доказом його зростання в житті. Зломлення природного життя означає, що наші власні сили, здібності, погляди та методи зазнали такої роботи Святого Духа і хреста, що вони були зломлені. Візьмемо, наприклад, брата, який раніше покладався на свої природні сили, здібності, погляди та методи в тому, що стосувалося його поведінки, дій, роботи для Господа та керування церквою. Він у всьому розраховував на власні сили та здібності; він використовував власні

уявлення та методи. Потім він зазнав роботи хреста й виховання Святого Духа через оточення, так що його природне життя було певною мірою зломлене. Тепер у своїй роботі та ведені справ він більше не покладається на власні сили, здібності, погляди та методи. Такий брат, чиє природне життя було зломлене, вчиться не розраховувати на силу свого природного життя й не жити своїм природним життям; він постійно покладається на силу Божого життя і живе Божим життям. Тому життя в ньому може зростати. Отже, зростання життя – це зломлення природного життя.

VI. ЗРОСТАННЯ ЖИТТЯ – ЦЕ ПІДКОРЕННЯ ВСІХ ЧАСТИН НАШОЇ ДУШІ

Коли ми говоримо про звільнення від гріха, ми маємо звертати увагу на те, що наша плоть має бути розп'ятою; коли ми говоримо про зростання життя, ми маємо звертати увагу на те, що наша душа має бути підкореною. З позитивного боку, зростання життя – це розширення простору Святого Духа; з негативного боку, під зростанням життя мається на увазі те, що всі частини нашої душі підкорюються. Кожен, хто живе в природному житті, живе душею. Ми знаємо, що душа складається з трьох частин: розуму, почуттів та волі. Тому жити душею означає жити розумом, почуттями чи волею. Людина живе тією частиною душі, яка є в ній найсильнішою та яка найбільше виступає вперед; коли вона стикається з чимось, вона насамперед використовує цю частину душі. Одного разу брат Ні сказав, що дещо схоже відбувається, коли людина, замислившись, натикається на стіну, – вона вдаряється в неї носом. Спочатку на стіну натикається та частина тіла, яка виступає вперед. Те саме відбувається з нашою душею. Якщо в людини особливо сильний розум, то, коли вона стикається з чимось, на перший план виходить її розум. Якщо в неї особливо розвинуті почуття, то, коли вона стикається з чимось, перший крок роблять її почуття. Якщо в неї особливо сильна воля, то, коли вона стикається з чимось, першою реагує її воля.

Якщо людина зазнала достатньої роботи хреста, тоді всі частини її душі підкорені. Її розум, почуття і воля зломлені та підкорені; вони вже не виступають вперед, як раніше. Коли вона стикається з чимось, вона боїться використовувати розум, боїться використовувати почуття, боїться використовувати волю. На

перший план виходить не розум; на перший план виходить дух. Перший крок роблять не почуття; перший крок робить дух. Першою реагує не воля; першим реагує дух. Інакше кажучи, ми не маємо дозволяти душі відігравати головну роль – ми маємо дозволити духу займати положення голови; ми маємо жити не душею, а духом. Такі люди зростатимуть в житті. Отже, зростання в житті – це підкорення всіх частин нашої душі.

Розглянувши ці дванадцять положень про те, що таке зростання життя, ми знаємо, що справжнє зростання життя з нашої сторони пов'язане зі зменшенням, зломленням і підкоренням, а зі сторони Бога воно пов'язане зі збільшенням, зростанням та розширенням. Можна сказати, що це – фундаментальне знання, необхідне нам у нашому прагненні життя. Крім того, це тісно пов'язане з духовним переживанням, яке ми розглядаємо в іншій книзі*. Тому нам потрібно глибоко розуміти всі ці положення та добре їх знати.

* «Переживання життя», опубліковано видавництвом «Living Stream Ministry».

Розділ Тринадцятий

ВИХІД ЖИТТЯ

Тепер ми розглянемо тринадцяте основне положення щодо знання життя – вихід життя. Якщо ми хочемо знати шлях життя і прагнемо зростати в житті, ми маємо ясно розуміти питання виходу життя, тобто шляху, через який життя виходить із нас.

Майже всі основні пункти в цьому розділі вже згадувалися в попередніх розділах. Тепер ми ще раз розглянемо кожен пункт окремо.

I. МІСЦЕ, ДЕ ПЕРЕБУВАЄ ЖИТТЯ, – ДУХ

Бог відроджує нас через Свого Духа, так Його життя входить у наш дух, тому дух – це місце, де перебуває життя.

Коли життя Боже, яке міститься в Дусі Божому, входить у наш дух, ці троє зливаються воедино і стають тим, що в Рим. 8:2 називається «Духом життя». Отже, цей «триєдиний» дух життя в нас є тим місцем, де міститься життя.

II. ВИХІД ЖИТТЯ – СЕРЦЕ

У розділі «Закон життя» ми говорили, що серце – це вхід та вихід життя, а також перемикач життя, а отже, серце дуже тісно пов'язане зі зростанням і проявом життя.

У Біблії є уривок – 13-й розділ Євангелія від Матвія, – де чітко говориться, що серце пов'язане з проростанням життя. Господь говорить, що життя – це насіння, а серце – це ґрунт; тому серце є тим місцем, де життя проростає з нас. Чи зможе життя прорости, повністю залежить від стану нашого серця. Якщо серце належне і праве, життя зможе прорости, але якщо серце неналежне та зіпсоване, життя не зможе прорости. Тому, якщо ми хочемо, щоб життя проросло, ми маємо працювати над своїм серцем.

У Мт. 5:8 говориться: «Блаженні чисті серцем, бо вони Бога

побачать». Звідси зрозуміло, що наше серце має бути чистим. Працювати над серцем – це означає працювати над тим, щоб серце було чистим, тобто щоб наше серце бажало Бога, любило Бога, схилялося до Бога в простоті та щоб воно не любило й не бажало нічого, крім Бога. Після того, як ми так попрацюємо над своїм серцем і воно стане чистим, воно буде належним і правим. Тоді життя зможе прорости.

III. КАНАЛ ЖИТТЯ

Серце – це вихід життя, і місце, де життя проростає, але для того, щоб життя могло прорости в нашому серці, воно має пройти крізь совість, почуття, розум і волю, тобто крізь чотири частини серця. Отже, ці чотири частини утворюють канал, через який проходить життя. Тому нам потрібно побачити, як проростання життя пов'язано з кожною з цих чотирьох частин.

А. Совість

Коли життя проростає з нас, воно проходить крізь нашу совість. Совість має бути без доган. Працювати над совістю – значить працювати над тим, щоб совість була без доган.

До спасіння, коли ми ще були грішниками, ми часто ображали Бога й кривдили людей своєю поведінкою та вчинками; наше серце було брудним і брехливим, тому совість, будучи затьмареною, була сповнена доган і протікань та була вкрай нечистою. Тому одразу після спасіння нам потрібно починати роботу над совістю. Перші уроки, які ми засвоюємо після спасіння, наприклад, відшкодування завданих збитків, очищення минулого та ін., здебільшого були потрібні для того, щоб від початку нашого слідування за Господом ми працювали над совістю, щоб вона була чистою і не мала доган. Далі, в нашому слідуванні за Господом упродовж усього нашого життя ми часом зазнаємо невдачі й слабшаємо, внаслідок чого ми впадаємо в гріх і плоть або світ забруднює та захоплює нас, тому в нашій совісті з'являються догани та протікання. Тому нам потрібно постійно працювати над своєю совістю, щоб у ній ніколи не було доган. У 1 Тим. 1:19 говориться: «маючи... добру совість, яку відкинувши, деякі зазнали корабельної аварії у вірі». Звідси зрозуміло, що робота над совістю тісно пов'язана зі зростанням життя. Щоразу, коли ми відкидаємо совість і нехтуємо

нею, життя стикається з перешкодою і потрапляє в ув'язнення. Тому, якщо ми хочемо зростати в житті, якщо ми хочемо, щоб у життя був вихід і щоб воно проростало в нашому серці, ми обов'язково маємо працювати над совістю.

Робота над совістю полягає в тому, що ми розбираємося з усіма доганами та відчуттями неспокою і важкості в совісті. Наша совість засуджує нас всередині з різних причин: ми можемо бути несправедливими перед Богом через гріх, несвятими через те, що якась частина світу зайняла наше серце, або ми можемо відчувати важкість у совісті через іншу невідповідність, внаслідок чого ми відчуваємо догану та важкість перед Богом. Якщо ми хочемо працювати над совістю, ми маємо звертати увагу на такі відчуття в совісті. Отже, працювати над совістю означає розбиратися з цими відчуттями в ній. Коли ми ретельно розберемося з ними, наша совість буде чистою і спокійною, вона не матиме ані догани, ані звинувачення. Так життя зможе невимушено проростати в нас.

У нашому переживанні, коли ми працюємо над совістю, щоб повністю очистити її, ми часто можемо перестаратися. Інакше кажучи, ми працюємо над совістю настільки, що вона стає занадто чутливою й навіть слабкою. У такому стані людина боїться рухатись і діяти; із кожним її рухом у совісті виникає відчуття догани, і з кожною її дією виникає відчуття неспокою. Це здається вже той випадок, коли людина задалеко заходить, проте це необхідно на початковій стадії, коли ми вчимося працювати над совістю.

У моєму житті був період – у 1935 році, – коли я працював над совістю найбільш суворо. На той час я здавався ненормальним. Наприклад, коли я йшов до когось додому, увійшовши у ворота, я стояв і чекав, доки мені відчинять двері та впустять у будинок, я не наважувався відчинити двері сам. Коли я заходив у вітальню, якщо ніхто не пропонував мені сісти, я не наважувався сісти, а якщо й сідав, то відчував усередині, що порушую чийсь права. Якщо переді мною лежали газети, але ніхто не пропонував мені почитати їх, я не наважувався їх читати. Якщо ж я все-таки починав їх читати, я також відчував, що посягаю на чийсь права. У той період, коли я писав листа, мені доводилося переписувати його по три або чотири рази. Після першої спроби мені здавалося, що деякі слова були неточними, тому я рвав листа й писав знову. Після другої спроби мені знову здавалося, що деякі слова були недоречними,

тому я знову рвав листа й писав втретє. Крім того, я не смів розмовляти з людьми. Якщо я розмовляв, я відчував, що говорю неправильно: або те, що я сказав, не було точним, або я говорив забагато, і я не міг заспокоїтися, доки не розбирався з усім цим.

Свого часу я жив у Шанхаї разом з іншим братом у маленькій кімнаті. Коли ми вмивалися, ми приносили воду до кімнати та вмивалися там. Кімната була дуже вузькою, тому навіть хоча ми були дуже обережними, ми все одно ненавмисно розбризкували кілька крапель на ліжко сусіда. В той час я часто проливав воду на ліжко брата. Хоча через певний час вода висихала і, власне кажучи, це не можна було вважати гріхом, моя совість не давала мені спокою і в ній з'являлася догана. Я міг лише зізнаватися братові та просити в нього пробачення. Я говорив: «Брате, пробач мені, будь ласка, я щойно вилив декілька крапель води на твою постіль». Коли я так зізнавався, моя совість знову не могла заспокоїтися. Насправді я пролив рівно три краплі, навіщо я сказав «декілька крапель»? Тоді я зізнавався знову. Вдень я був трохи необережним: наступав на його взуття під ліжком, і знову моя совість не давала мені спокою. Мені знову доводилося зізнаватися. Щодня, з ранку до вечора, я працював над подібними гріхами. Зрештою, це почало дратувати брата, і я вже боявся зізнаватися йому в чомусь ще. Але якщо я не визнавав провини, я не міг заспокоїтися. Одного разу я знову провинився. Я хотів визнати це, але боявся, що він втратить терпіння. Але якби я не зізнався, це б мене турбувало. Ввечері, після вечері, він захотів прогулятися, і я запропонував йому піти разом. Потім я знайшов можливість сказати йому: «Я знову винен перед тобою, пробач мені, будь ласка». Брат відповів: «Найгірша людина – це та, яка вчиняє погано, але не визнає цього. Найкраща людина – це та, яка не чинить погано і не має потреби зізнаватися. А якщо людина і не погана, і не хороша, тоді вона чинить погано і визнає це». Почувши ці слова, я сказав у своєму серці: «Господи, змилуйся наді мною! Я не хочу бути найгіршим, і я не можу бути найкращим; я можу лише бути і не поганим, і не хорошим».

Протягом того часу я справді занадто старанно працював над своєю совістю. Але тепер, озираючись назад, я вважаю, що все ж це було необхідним. У того, хто хоче по-справжньому зростати в житті, має бути такий період ретельної роботи над совістю. Якщо

ми недостатньо попрацювали над совістю, життя не зможе нормально зростати.

Коли наша совість зазнає такої суворої та ретельної роботи, вона стає все більш чутливою. Це можна порівняти з віконною шибкою. Коли вона покрита пилом і брудом, світло не може проникати крізь неї. Але якщо ми трохи протремо її, вона стане більш прозорою. Чим більше ми будемо протирати її, тим більш прозорою вона ставатиме і тим більше світла зможе пропускати. Так само відбувається й робота над совістю. Чим більше ми працюємо над совістю, тим прозорішою, світлішою та більш чутливою вона стає.

Чим чутливішою є совість, тим м'якшим є серце, адже в кожному пом'якшеному серці совість дуже чутлива. Щойно в ній з'являється якесь відчуття, вона одразу відчуває це. Можна сказати, що лише м'яке серце має чутливу совість. Всі, у кого жорстке серце, мають нечутливу совість. Чим більш нечутливою є совість, тим жорсткішим є серце. Тому, коли Святий Дух хоче пом'якшити наше серце, Він насамперед торкається нашої совісті. Коли ми благовістимо, ми завжди говоримо про гріх, бо ми хочемо торкнутися совісті людини, щоб вона зрозуміла, що припустилася багатьох помилок і чинила несправедливо. Коли совість людини зворушується, її серце також пом'якшується і вона готова прийняти Господнє спасіння.

Оскільки чутлива совість, в якій немає догани, може пом'якшити наше серце, вона, звісно, дає змогу життю проростати в нас. Отже, совість – це перше місце, через яке, проростаючи, проходить життя, це перша частина виходу життя для його проростання.

Б. Почуття

Друга частина, через яку, проростаючи з нас, проходить життя, – це почуття нашого серця. Коли ми говоримо про почуття нашого серця, йдеться насамперед про любов. Працювати над почуттями – це означає добиватися того, щоб наші почуття гаряче любили Господа.

Ми знаємо, що в будь-якій справі, якою б людина не займалася, найважливіше питання полягає в тому, подобається вона їй чи ні. Якщо справа подобається людині, вона буде займатися нею з бажанням і радістю. Якщо справа не подобається людині, у неї не

буде ані бажання, ані радості займатися нею. Якщо ми хочемо дозволити життю Господа вільно проростати, необхідно, щоб ми з радістю співпрацювали з Ним і охоче дозволяли Йому працювати. Тому, коли Бог хоче працювати над нами, Він часто спочатку зворушує наші почуття, щоб ми захотіли співпрацювати з Ним. У багатьох уривках Біблії говориться про любов до Господа. Вони потрібні для того, щоб зворушити наші почуття. Наприклад, у 21-му розділі Євангелія від Івана Господь запитав Петра: «Чи ти любиш Мене більше, ніж вони?». Це означає, що Господь хотів зворушити почуття Петра; Він хотів, щоб Петро любив Його так самовіддано, щоб Його життя змогло вийти з нього. Далі, у Рим. 12:1-2 апостол Павло говорить: «Тож благаю вас... заради Божого милосердя, принесіть ваші тіла як живу... жертву... щоб ви пізнавали, що є Божа воля». Він говорить про Боже милосердя також для того, щоб зворушити наші почуття, спонукати нас любити Господа, бажати Господа, шукати Господа й присвятити себе Господу. Тоді ми зможемо розуміти те, що є Божим. Ці приклади свідчать про те, що коли ми хочемо, щоб Господнє життя мало вихід із нас, нам потрібна не лише совість без доган, але й почуття, що гаряче люблять Господа.

Почуття, які щиро люблять Господа, тісно пов'язані з нашим серцем і нашою совістю. У 1 Тим. 1:5 говориться: «Мета ж цього наказу – любов від чистого серця, доброї совісті...». У цьому вірші говориться і про почуття, і про серце, і про совість. Павло написав ці слова, щоб Тимофій знав: те, що люди говорять, не береться до уваги, а кінцевою метою всього є любов і лише любов. Але звідки ця любов походить? Вона виходить із чистого серця й доброї совісті. Тому, перш ніж любов виникне, необхідно мати чисте серце й добру совість. Ось чому, коли ми допомагаємо людям, насамперед ми маємо допомогти їм попрацювати над своїм серцем і своєю совістю. Після того, як серце і совість зазнають певної роботи, почуттям буде легко любити Господа та бажати Його. Коли почуття сповнені любові, Боже життя може виходити через них із нашого духу. Отже, почуття – це друге місце, через яке, проростаючи, проходить життя, друга частина виходу життя для його проростання.

В. Розум

Третя частина, через яку життя проходить, проростаючи, – це

розум. Наш розум потребує оновлення. Працювати над розумом означає працювати над тим, щоб наш розум оновився та позбувся старих думок. У Рим. 12:2 говориться: «І не пристосовуйтеся до цього віку, а перетворюйтеся оновленням вашого розуму, щоб вам розпізнавати, що є волею Божою – доброю, угодною і досконалою» (досл.). Це вказує на те, що лише коли наш розум оновлений і перетворений, ми можемо розпізнавати Божу волю й дозволяти життю Господа проходити через нас і вільно проростати. Отже, розум також тісно пов'язаний із проростанням життя.

Вся робота оновлення в нашому естві здійснюється Святим Духом (Тит. 3:5). Тому, коли ми говоримо про оновлення розуму, нам все одно потрібно починати з роботи Святого Духа. Ми знаємо, що робота Святого Духа в нас починається з відродження. Після цього більша частина роботи Святого Духа пов'язана з нашим оновленням. Завдяки тому, що Святий Дух відроджує нас, ми отримуємо Боже життя і Божу природу. Завдяки тому, що Святий Дух оновлює нас, ми знаємо Бога, тобто розуміємо Божу волю й маємо Божий розум.

Дух і розум – це ті наші частини, які Святий Дух оновлює в нас у Своїй оновлюючій роботі. У розділі «Внутрішні знання» ми ясно показали, що якщо ми хочемо знати Бога, то нам, зі свого боку, потрібно використовувати дух і розум. Спочатку ми отримуємо знання інтуїції в душі, а потім – розуміння в розумі; в результаті ми розуміємо Божу волю й знаємо Бога. Отже, можна сказати, що дух і розум – це два органи, які, працюючи разом, дають нам змогу знати Бога. Для цього недостатньо мати лише дух чи розум. Нам потрібно мати і дух, і розум. Це можна порівняти з електричною лампочкою. Недостатньо мати лише лампочку чи нитку розжарення. Необхідно, щоб вони працювали разом. Оскільки Святий Дух оновлює нас для того, щоб ми знали Бога, Він, звичайно, має оновити ці два органи, які відповідають за знання Бога – наш дух і розум.

В Еф. 4:22-23 говориться: «Вам треба відкинути (що стосується вашого попереднього способу життя) стару людину... й оновлюватися в душі вашого розуму» (досл.). Цей уривок, присвячений оновленню, об'єднує дух і розум та називає їх «духом розуму». Хоча розуміння Божої волі пов'язане з розумом, проте розум сам не може безпосередньо торкатися Бога і знати Бога. Щоб зрозуміти Божу волю, ми маємо спочатку скористатися духом, щоб торкнутися

Бога і відчутти Бога; потім ми маємо скористатися розумом, щоб зрозуміти відчуття в інтуїції духу. Отже, у питанні розуміння Божої волі, якщо говорити про розум – він потребує співпраці духу, а якщо говорити про дух – він з'єднується з розумом і є духом розуму. Це так само як нитка розжарення в лампочці з'єднана з лампочкою і належить їй. Тому в цьому уривку Біблія називає наш дух «духом розуму». Коли Святий Дух оновлює дух нашого розуму, це означає, що Він оновлює наш дух і наш розум. Святий Дух оновлює наш дух, тому що в питанні знання Бога дух є духом розуму; отже, справжнє оновлення розуму завжди починається з оновлення духу. Святий Дух спочатку оновлює наш дух, а потім Він оновлює наш розум; так дух нашого розуму оновлюється.

Коли Святий Дух у такий спосіб оновлює дух нашого розуму, наш дух стає живим і чутливим. Щоразу, коли Святий Дух працює й помазує нас, наш дух може відчувати та знати це. Крім того, наш розум стає ясним та вправним; він одразу може витлумачити відчуття інтуїції в душі. В результаті ми можемо розуміти Божу волю. Тоді все, про що наш розум думає і все, що він обмірковує, стосується духу; він більше не поступається плоті та не використовується плоттю. Тоді наш розум більше не налаштований на плоть – наш розум налаштований на дух. У Рим. 8:6 такий розум названий «розумом духу». Оскільки такий розум духу постійно налаштований на дух і зважає на дух, він дозволяє Божому життю постійно проростати з нашого духу.

Отже, щодо оновлення розуму ми бачимо три моменти. По-перше, у 12-му розділі Послання до римлян говориться, що наш розум має бути оновлений і має відкинути всі старі думки. По-друге, у 4-му розділі Послання до ефесян говориться, що розуму потрібен дух, щоб співпрацювати з ним і поєднуватися з ним, щоб дух став «духом розуму». По-третє, у 8-му розділі Послання до римлян говориться, що розум має триматися духу, підкорятися духу, належати духу, бути постійно налаштованим на дух, зважати на дух, прислухатися до руху та відчуття духу і так ставати «розумом духу». Коли розум так оновлюється, співпрацює з духом і тримається духу, він дозволяє життю безперешкодно проходити та проростати з нас. Отже, розум – це третє місце, через яке, проростаючи, проходить життя, третя частина виходу життя для його проростання.

Г. Воля

По-четверте, життя, проростаючи, проходить через волю. Ми вже побачили, що наше серце має бути чистим, наша совість має бути без доган, наші почуття мають бути люблячими та наш розум має бути оновлений. Якою тоді має бути наша воля? З Біблії ми бачимо, що наша воля має бути поступливою. Що стосується волі, це питання поступливості. Працювати над волею – значить працювати над тим, щоб вона стала поступливою.

Воля – це орган, за допомогою якого ми вносимо пропозиції та ухвалюємо рішення. Наші бажання чи рішення належать до функцій волі. Коли ми говоримо: «Я хочу» або «Я вирішив», це означає, що наша воля хоче й що наша воля ухвалила рішення. Отже, воля – це найважливіша частина всього нашого ества. Вона визначає наші дії та наші вчинки. Можна сказати, що воля – це кермо всієї нашої особи. Так само як корабель повертає внаслідок дії керма, так і людина рухається туди або сюди внаслідок дії своєї волі.

Воля людини повністю незалежна, абсолютно вільна. Якщо вона протистоїть чомусь або не схвалює чогось, її неможливо змусити чи зобов'язати зробити це. Так вона діє щодо людини, і так само вона діє щодо Бога. Тому, чи зможе життя проростати з нас, багато в чому залежить від того, чи є наша воля поступливою та покірною. Якщо наша воля жорстка, вперта й бунтівна, якщо вона діє відповідно до наших власних уявлень, то Боже життя не може проростати з нас. Якщо наша воля пом'якшена, поступлива й готова діяти згідно з дією життя, то Боже життя може проростати з нас. Отже, наша воля – це четверте місце, через яке, проростаючи, проходить життя, четверта частина виходу життя для його проростання.

Щоразу, коли ми говоримо про серце, ми маємо на увазі ці різноманітні частини: совість серця, почуття серця, розум серця або волю серця. Коли ми говоримо, що серце людини нечисте, ми маємо на увазі серце загалом. Коли ми говоримо, що серце людини без догани, без осуду, ми маємо на увазі совість. Коли ми говоримо, що серце людини любить Господа, ми маємо на увазі почуття. Коли ми говоримо, що серце людини не розуміє чогось, ми маємо на увазі розум. Коли ми говоримо, що серце людини жорстке та вперте, ми маємо на увазі волю. Коли ми говоримо про роботу над серцем, ми маємо на увазі роботу над усіма цими частинами серця.

Якщо ми працюватимемо над своїм серцем і воно стане чистим, у ньому не залишиться доган, воно любитиме Господа, воно буде ясним і вправним і воно буде поступливим, тоді наше серце буде корисним для Божого життя й ми зможемо дати Божому життю змогу вільно виходити з нас.

ПІДСУМКОВЕ СЛОВО

Тепер, коли ми розглянули такі питання, як місцеперебування життя, вихід життя і канал життя, ми знаємо: якщо ми хочемо, щоб Боже життя могло проростати з нас, ми повинні працювати над духом, серцем, совістю, почуттями, розумом та волею, доки в них не залишиться жодних проблем. Це пояснюється тим, що наш дух – це оселя для Божого життя, а серце, совість, почуття, розум та воля – це вихід життя. Якщо якийсь із цих шести органів має проблему, Боже життя стикається з перешкодою та не може вийти назовні. Тому, якщо ми хочемо зростати в житті, то насправді, це не так просто. Нам потрібно не просто торкатися духа і знати дух; нам також потрібно працювати над кожною частиною серця. Якщо ми не попрацюємо над якоюсь із цих частин, ми не досягнемо успіху. Ось чому сьогодні так мало братів і сестер, які зростають у житті, і їх зростання дуже повільне.

Іноді ви зустрічаєте брата, про якого не можна сказати, що він не любить Господа; насправді, він досить хороший у всьому. Але оскільки в нього дивний розум, його духовне майбутнє паралізоване. Деякі сестри попрацювали над своєю совістю, і в них немає проблем із розумом, але оскільки є проблема з їхніми почуттями й вони люблять ще щось окрім Господа, вони також не мають значного духовного росту. Деякі брати у всьому проявляють свою вперту волю; вони наполягають на власній вже сформованій думці, вони не готові до того, щоб їх виправляли, і вони не здатні підкоритися сяянню світла, тому життя в них також не може проявитися. Отже, працювати належним чином над усіма цими частинами в нашому практичному житті зовсім не просто. Якщо є хоча б один брат або сестра, які не мають жодної з цих проблем, то це справді диво. Нехай Бог змилюється над нами!

Розділ Чотирнадцятий

СВІТЛО ТА ЖИТТЯ

Тепер ми розглянемо останнє положення щодо знання життя: світло та життя. І Божі слова, і наші власні переживання свідчать про те, що між світлом і життям є особливий зв'язок. Можна сказати, що ми отримуємо життя завдяки просвітленню. А міра життя, яку ми отримуємо, точно відповідає мірі нашого просвітлення. Лише сяяння світла приносить життя, і лише сяяння світла може збільшити життя. Отже, якщо ми хочемо знати життя, нам потрібно побачити зв'язок між світлом і життям.

І. ЖИТТЯ – ЦЕ НЕ ТЕ САМЕ ЩО ПОВЕДІНКА

Як ми вже неодноразово казали, Бог спас нас не для того, щоб ми були злими людьми чи добрими людьми, а для того, щоб ми були людьми життя, Боголюдьми. Тому після спасіння нам потрібно не просто досягти певного рівня моральності в нашій поведінці та являти людську доброчесність, але нам потрібно досягти у своєму житті рівня життя і являти Боже життя. Отже, сьогодні ми йдемо не шляхом самовдосконалення, а шляхом життя. Ми прагнемо не покращення поведінки, а зростання життя. Щоб іти вперед шляхом життя, не відхиляючись ні ліворуч, ні праворуч, ми повинні розуміти відмінність між життям і поведінкою.

Життя та поведінка – це насправді різні речі. На самому початку Біблія говорить про два дерева в Едемському саду: одне – дерево життя, друге – дерево пізнання добра й зла. Дерево життя означає Боже життя, а дерево добра і зла означає добру та злу поведінку. Дерево життя й дерево добра і зла – це не одне дерево, а два. Це показує нам, що життя та поведінка справді належать до двох різних категорій.

Нам потрібно побачити, в чому полягає фундаментальна відмінність між життям і поведінкою. Простіше кажучи, життя пов'язане

з природним зростанням, а поведінка – з людською роботою. Уявіть будинок і дерево. Будинок – це результат поведінки, продукт людської праці, а дерево – це прояв життя, прояв природного зростання. Двері й вікна в будинку з'явилися внаслідок певної роботи; квіти та листя на дереві з'явилися внаслідок зростання. Будинок, який побудували, є проявом поведінки; дерево, що виросло, є проявом життя. Відмінність між ними цілком очевидна. Ми, християни, маємо таку саму відмінність між поведінкою та життям. Все, що виникає за допомогою наших людських зусиль, є поведінкою, і лише те, що виникає завдяки зростанню Божого життя в нас, є життям. Деякі брати й сестри дуже люблячі, терплячі, смиренні та покірні. На перший погляд, у них є життя, але насправді всі ці чесноти є лише проявом певної поведінки, яку вони самі виробили в собі, а не результатом життя, яке проросло в них. Хоча їхня поведінка значно покращилась, їхнє життя виросло зовсім небагато.

Хоча життя й поведінка насправді зовсім різні, але в зовнішньому прояві вони дуже схожі та їх важко розрізнити. Як ми можемо відрізнити життя від поведінки?

По-перше, ми можемо відрізнити їх за смаком чи запахом. Поведінка може бути схожою на життя, але вона безсумнівно не має ані смаку, ані запаху життя. Припустимо, у нас є два дерева, які зовні виглядають однаково, але одне з них справжнє дерево, в якому є життя, а інше – штучне, в якому немає життя. На справжньому живому дереві виросло багато плодів, а на штучне дерево, що не має життя, повісили штучні плоди. Плоди обох дерев не відрізняються за своїм виглядом та кольором; зовні між ними майже немає різниці. Але якщо ми понюхаємо або спробуємо ці плоди, ми одразу побачимо різницю. У справжніх плодів є смак, а в штучних плодів його немає – на них можна лише дивитися, але їх не можна їсти. Те саме стосується і нас, християн, у нашому повсякденному житті. Повсякденне життя деяких братів і сестер на вигляд дуже схоже на життя, але якщо ви «принюхаєтеся», ви не відчуєте запаху життя. Деякі сестри досить точно копіюють Жанну Пюйон у тому, як вони моляться чи спілкуються, але в цього інший запах. Деякі брати копіюють смиренну поведінку Ісуса Назарянина, але, хоча зовні вони дуже добре грають свою роль, внутрішній аромат відсутній. Це все діла людей, а не зростання життя; це прояв поведінки, а не прояв життя. Отже, ми можемо визначити за смаком чи

запахом, що лежить в основі життя християнина: життя чи поведінка. Те, що виходить із життя, має смак чи запах життя, смак чи запах Бога; якщо це просто поведінка, то це матиме лише смак і запах людини.

По-друге, ми можемо відрізнити життя від поведінки за допомогою перевірки зміною обставин. Все, що виходить із життя, витримує зміну обставин, хоча воно зазнає ударів, воно може вистояти. Проте з поведінкою це зовсім не так. Коли вона отримує удар, поведінка або змінюється, або взагалі зникає. Наприклад, якщо ми закопаємо в землю живе насіння, воно виросте й принесе багато плоду. Але якщо ми закопаємо в землю камінь, що не має життя, то з нього нічого не виросте. Часто ми не можемо відрізнити, чи є те, що виражає християнин, життям чи поведінкою; ми навіть не завжди можемо відрізнити їх за смаком чи запахом. У цьому випадку єдиною перевіркою є зміна обставин. Бог дозволяє, щоб усілякі спокуси, випробування, труднощі чи удари спіткали християнина. Якщо все, що він має, виходить із Божого життя, то це пройде через усі обставини й навіть ще більше проявиться через них. Це пояснюється тим, що в Божому житті міститься велика сила воскресіння; вона не боїться ударів, руйнування чи смерті, її не можуть пригнітити жодні несприятливі обставини. Навпаки, вона пробивається через усі перешкоди, перемагає все й розквітає нетлінна навіки. Але якщо все, що християнин має, – це людська поведінка, тоді щойно він стикнеться з несприятливими обставинами, ударами, нападами чи випробуваннями, його поведінка змінить свій характер або зникне. Оскільки вся людська поведінка є результатом людської праці, вона не може ані протистояти ударам чи нападам, ані перемогти спокуси чи випробування. Щойно змінюються обставини, вона вже не може не змінитися.

Одна сестра наслідувала мадам Гюйон до такої міри, що з якими б ситуаціями вона не стикалася, вона не хвилювалась і все сприймала спокійно. Вона не лише навчилася поводитися, як Жанна Гюйон, зовні, але навіть за смаком та запахом вона не відрізнялася від неї. Але настав день, коли її улюблений син, її «єдиний Ісаак», раптово захворів. Тоді все, чого вона навчилася, покинуло її і вона була занепокоєна більше ніж будь-хто. Це доводить, що раніше, коли вона не показувала свого занепокоєння, це було результатом людських зусиль; тому, це не змогло витримати випробування.

Отже, нам не варто поспішно оцінювати духовний стан братів і сестер та поспішно хвалити зовнішні прояви їхнього життя. Наші спостереження й почуття часто ненадійні. Лише те, що Бог перевінив часом є точним. Все, що виходить із людської поведінки, з часом виявиться неспроможним; воно змінить свій характер або буде знищене. Але те, що виходить із Божого життя, витримає випробування часом. Це випробування влаштовує Бог; воно покаже нам, що таке життя й що таке поведінка.

Дозвольте навести декілька особистих прикладів, щоб показати відмінність між життям і поведінкою. Незабаром після увірування в Господа я почув, що студенти семінарії дуже побожні у своєму повсякденному житті, поведінці й ставленні, а також дуже благоговійно ставляться до Господа. Коли я почув про це, я почав захоплюватися ними. Потім мені розказали про те, як одна людина повністю змінилася після спасіння. Коли я почув це, я був ще більше зворушений. Відтоді я вирішив вести таке саме побожне життя, як у студентів семінарії. Крім того, я хотів бути християнином, який став повністю іншою людиною. Тому щодня я намагався добре поводитися й докладав усіх зусиль, щоб навчитися цього. Те, що я робив, і те, чого я навчився, не виходило з життя, але було результатом зовнішнього впливу та захоплення в моєму серці. Я докладав усіх зусиль, щоб наслідувати інших; тому це все було лише поведінкою.

Розглянемо інший приклад. У той час серед китайців був дуже поширений звичай зустрічати китайський Новий рік. Але завдяки Господньому звільненню такі звичаї більше не цікавили мене. Вранці першого дня року я встав і, як зазвичай, схилив коліна, щоб помолитися й почитати Біблію, і я сповна пережив присутність Господа. Коли я закінчив молитися та підвівся, моя мати попросила мене одягнути приготований для мене новий халат. Я безтурботно взяв його, одягнув і сів разом із сім'єю за новорічний стіл. Коли я поїв і повернувся до своєї кімнати, я знову схилив коліна й почав молитися, але чомусь я втратив внутрішню присутність Бога. У мене було відчуття, що Бог покинув мене. Потім у мене з'явилося сильне відчуття, що мені не варто було одягати той халат. Я одразу ж зняв його та одягнув свій старий одяг. Після того я знову почав молитися. Цього разу я торкнувся Божої присутності; я відчув, що Бог повернувся.

Брати та сестри, це і є життя! Це було не зовнішнє заохочення, рішення чи поведінка; і це було не вчення, практика чи наслідування. Це було Боже життя в найглибшій частині мого єства, яке викликало в мене певне відчуття й завдяки якому я дізнався, що мені не варто було одягати той новий халат. Крім того, це відчуття було силою життя, яка врятувала мене. Відтоді я облишив звичай святкування. Як це відрізняється від попереднього прикладу, в якому було лише зовнішнє захоплення та наслідування. Це і є вираження життя.

У 1940 році в Шанхаї проводилося навчання для співробітників, і на нього приїхало багато братів. Один брат сказав мені: «Якщо ріст в житті братів і сестер, які тут перебувають, недостатній, їм доведеться більше удавати». Ці слова є дуже значущими, оскільки в такому оточенні людина буде мимоволі удавати із себе трохи більш побожну й більш духовну. Проте така поведінка не є життям.

Якщо ми, під впливом певного оточення або через захоплення чи страх, починаємо поводитися певним чином, тоді наше життя – це просто удавання, свого роду поведінка; одного дня, коли оточення зміниться, наше життя теж зміниться. Тому наше життя має бути результатом відчуття життя всередині, а не впливу оточення. Коли зовнішнє оточення сприятливе, я живу певним чином; коли зовнішнє оточення несприятливе, я живу так само. Оточення може змінюватися, але моє життя не повинно змінюватися. Таке життя виходить із життя.

Тепер, коли ми побачили відмінність між життям і поведінкою, ми маємо дослідити своє життя та кожен його аспект. Яка частина в ньому не є удаваною? Яка частина в ньому не є наслідуванням? Яка частина в ньому є проявом життя всередині нас? Якщо ми дослідимо себе таким чином, ми одразу побачимо, що значна частина нашого життя є просто поведінкою, наслідуванням, підкоренням і пристосуванням до зовнішніх правил під зовнішнім впливом; дуже мала частина нашого життя є проявом внутрішнього життя. Це вказує на те, що ми ще не повністю відмовилися від поведінки, що походить від праці людини.

Як нам облишити поведінку, що походить від праці людини, та являти життя у своєму житті? Ми маємо зрозуміти, що поведінка виникає, коли людину заохочують чи навчають інші люди, або коли

вона сама когось наслідує чи щось практикує, тоді як життя з'являється завдяки Божому просвітленню. Поведінка не потребує просвітлення; її можна виробити за допомогою людських зусиль. Проте життя виникає лише завдяки сяянню світла. Тому, якщо ми хочемо позбутися поведінки та являти життя, нам потрібно отримати просвітлення. Без просвітлення ми в кращому разі виробимо певну поведінку; але завдяки сяянню світла ми зможемо являти життя.

II. ЖИТТЯ ВИХОДИТЬ ЗІ СВІТЛА

Вся Біблія розкриває, що життя з'являється завдяки сяянню світла. Коли приходить світло, приходить і життя. Де є світло, там є життя. Кількість життя залежить від кількості світла. У перших двох розділах Буття говориться, що, перш ніж Бог почав Свою роботу з відновлення, земля була пустою і темною; це означає, що вона була наповнена смертю, оскільки темрява – це символ смерті. Тому перший крок Божої роботи полягав у тому, що Бог звелів, щоб з'явилося світло. Коли з'явилося світло, воно знищило смерть, що належить до темряви, і почало приносити життя. Отже, життя слідує за світлом і життя починається зі світла.

У перший день Бог звелів, щоб з'явилося світло, а на третій день з'явилося рослинне життя. Для рослинного життя було достатньо світла першого дня. Але для вищих форм життя було потрібне більш сильне світло. Тому на четвертий день Бог звелів сонцю, місяцю та зіркам засяяти. Завдяки цьому виникли вищі форми життя. З'явилися не лише птахи, риба, звірі та інші види тваринного життя, а й життя людини, яка мала Божий образ. Нарешті, на сьомий день відкрився Сам Бог, якого уособлює дерево життя. Бог як найвище світло породив найвищу форму життя – Боже життя. Процес появи різних форм життя показує, що життя завжди слідує за світлом. Життя починається зі світла, і в міру посилення світла з'являються вищі форми життя.

Світло першого дня було невиразним; тому воно породило рослинне життя, найнижчу форму життя, що не має свідомості. Це символізує сяяння життя, яке ми отримали під час спасіння (2 Кор. 4:6). Це світло принесло в нас Боже життя, проте воно лише вклало в нас життя на початковому етапі, життя, що було безформним та не дуже істотним.

Світло четвертого дня було сильніше за світло першого дня.

Воно було більш чітким і виразним, більш конкретним. Тому воно породило більш високу форму життя – тваринне життя. Оскільки світло було більш істотним і сильним, воно породило більш істотну й більш високу форму життя. Світло розвивалося, і слідом за ним розвивалося життя. Це є прообразом нашого переживання: у міру того як ми отримуємо більш сильне, чітке, більш виразне й конкретне світло, життя всередині нас також виростає та отримує більш виразну форму. Так Христос «формується» в нас.

Світло сьомого дня було найвищим світлом, тому воно породило найвищу форму життя, Боже життя, яке уособлює дерево життя. Коли світло досягло найвищої точки, життя також сягнуло своєї вершини. Коли світло стає повним, життя також досягає повноти. Коли сяяння світла, яке ми отримали, досягне в нас найвищої точки, наше духовне життя стане повним, зрілим та повністю подібним до Бога.

У 1-му та 2-му розділах Буття Святий Дух постійно показує нам, що життя слідує за світлом. Він показує нам, що світло має три етапи: світло першого дня, світло четвертого дня та світло сьомого дня. Тому життя також має три етапи. Світло позначає початок кожного етапу. Світло певного етапу породжує життя, властиве цьому етапу. Ступінь світла на цьому етапі визначає ступінь життя, яке воно породжує.

Задум Бога полягав у тому, щоб людина, яка була створена у світлі четвертого дня, торкнулася дерева життя, яке проявилось у світлі сьомого дня, і так отримала нестворене Боже життя, представлене цим деревом. На жаль, перш ніж людина прийняла це життя, прийшов Сатана і спокусив її. Він переконав людину прийняти життя Сатани, представлене деревом добра і зла, що призвело до розтління людини. Оскільки людина стала розтлінною, Богу довелося закрити шлях до дерева життя, щоб людина не могла торкнутися його (Бут. 3:24). Так життя, яке породило світло сьомого дня, було відкладене вбік. Але одного разу Сам Бог став плоттю й прийшов на землю як світло та життя. Іван сказав про Нього: «У Ньому було життя, – і життя було світлом людей» (Ів. 1:4). Він Сам також сказав про Себе: «Я – світло для світу! Хто піде за Мною... матиме світло життя» (Ів. 8:12). Отже, прихід Господа Ісуса на землю означав, що світло сьомого дня, яке супроводжувало життя сьомого дня, знову було явлене серед людей,

щоб всі, хто увірував у Нього і прийняв Його, могли отримати це життя. В результаті Божий первинний намір здійснюється.

У 21-му та 22-му розділах Об'явлення з'являється Новий Єрусалим. У місті сяє світло Божої слави, тому воно не має потреби у світлі сонця та місяця. В ньому також немає ночі. Крім того, посеред вулиці міста тече ріка води життя, а з обох боків ріки росте дерево життя. Всі спасенні можуть даром пити воду життя й причащатися дерева життя. Отже, всередині це місто наповнене світлом і життям. З одного боку, світло відганяє темряву, а з іншого боку, життя поглинає смерть. Це славне зображення того, як люди отримують життя у світлі сьомого дня та як воно зливається з ними. Це також остаточна завершеність того, що люди приймають Бога як життя у світлі.

Всі ці уривки показують нам, що через всю Біблію проходить лінія життя та світла, які завжди йдуть поруч. Де є світло, там є життя. Це дуже важливий принцип в Біблії. У Пс. 36:10 говориться: «Адже в Тебе джерело життя; у світлі Твоєму ми бачимо світло». Тут також ясно говориться про зв'язок між життям і світлом. Життя завжди слідує за світлом, і лише світло здатне породити життя.

Тому, якщо ми хочемо знати, в якому стані перебуває життя в людині, ми маємо побачити, наскільки вона внутрішньо просвітлена. Часто ми думаємо: якщо людина стала трохи ревнішою, то її життя виросло, або якщо вона стала трохи більш побожною, то її життя покращилось. Такі уявлення абсолютно невірні. Життя не пов'язане з ревністю, і також життя не пов'язане з побожністю. Є лише одна сфера і лише одне джерело життя – світло. Життя пов'язане зі світлом; життя також з'являється завдяки світлу. Щоб визначити, чи виросла людина в житті, нам потрібно поспостерігати за станом її внутрішнього просвітлення.

Тому, якщо ми хочемо допомогти іншим зростати в житті, ми маємо допомогти їм отримати просвітлення. Якщо люди зможуть отримати від нас просвітлення, вони зможуть зростати в житті. Наприклад, якщо в служінні Слова ми просто надихаємо людей або вчимо їх, тоді наші слова зможуть лише розворушити їх, вплинути на них і спонукати їх покращити свою поведінку, та кінцевим результатом не буде збільшення життя. Наша робота також матиме лише тимчасовий ефект, її результат не буде тривалим. Якщо ми самі отримали просвітлення та живемо в сяянні світла, то слова, які

ми вивільнюємо, здатні принести світло, що виявить справжні проблеми людей. (В Еф. 5:13 щодо цього говориться, що все, що викривається, стає явним від світла.) Коли люди почують такі слова, вони можуть не запам'ятати доктрину, проте глибоко всередині них залишиться щось живе, що буде постійно рухатися в них, торкатися їх і викличе зміни в їхньому повсякденному житті. Такі зміни – це не результат зовнішнього виправлення за допомогою людських зусиль, а прояв життя завдяки внутрішньому просвітленню; тому результат цього залишиться незмінним.

Такий самий принцип застосовується і до проповіді благовістя. Деякі люди, проповідуючи благовістя, можуть переконати інших за допомогою слів, але вони не можуть допомогти їм внутрішньо торкнутися сяючого світла благовістя. Тому, хоча людина може сказати своїми устами, що вона вірить, і навіть у своєму серці бути рішуче налаштованою увірувати, проте вона не може прийняти життя, щоб народитися заново і спастися. Водночас інші, проповідуючи благовістя, говорять слова, сповнені життя та світла. Коли люди слухають їх, світло благовістя сяє в людях. Вони можуть заперечливо хитати головою і говорити: «Я не вірю», проте, коли вони повернуться додому, щось всередині них буде постійно повторювати: «Увіруй! Увіруй!». Тоді їм нічого не залишиться, як повірити. Це результат сяяння світла, що спонукає людину внутрішньо прийняти життя, народитися заново і спастися. Всі ці приклади свідчать про те, що життя з'являється зі світла. Якщо є світло, життя може з'явитися; якщо світла немає, життя не може з'явитися. Життя справді витікає зі світла.

ІІІ. СВІТЛО МІСТИТЬСЯ В БОЖОМУ СЛОВІ

Якщо життя спирається на світло, на що тоді спирається світло? З Біблії ми бачимо, що світло спирається на Боже Слово. Це також дуже важливий принцип в Біблії. У Пс. 119:105 говориться: «Твоє слово є світильником для моїх ніг, світлом на мій стежці», а у вірші 130 говориться: «Відкриваючись людині, Твої слова освітлюють її і роблять мудрими навіть простих людей». Ці вірші показують нам, що світло дійсно спирається на Боже Слово. Отже, якщо ми хочемо отримати світло, нам потрібно отримати Боже Слово. Коли ми отримуємо Боже Слово, ми отримуємо світло. Якщо в нас немає світла, то нам не вистачає Божого Слова.

Слово Боже, про яке йдеться, стосується не записаного слова в Біблії, а слова, яке Святий Дух промовляє до нас внутрішньо. Біблія, безсумнівно, – це Боже записане Слово. Але таке Слово, що складається лише з букв, не має сили сяючого світла й не може бути для нас світлом. Проте коли Святий Дух по-новому розкриває нам слово Біблії, відкриваючи та оживляючи його для нас, тоді Слово отримує силу сяючого світла і може бути для нас світлом. Якщо ми просто читаємо Біблію, навіть якщо ми читаємо її дуже уважно й запам'ятовуємо написане, тоді все, що ми отримуємо, – це просто доктрини в буквах. Ми ще не отримали Божого Слова; отже, ми не отримали світла. Лише коли Святий Дух в нашому дусі дає нам об'явлення, розкриваючи нам слово Біблії, тоді слово стає живим Словом Божим, завдяки якому ми можемо отримати Боже світло.

В Ів. 6:63 Господь говорить: «Слова, які Я вам сказав, є дух і життя». Тут Господь говорить про слова, дух і життя – про ці три речі разом. Оскільки життя і дух – в нас, зрозуміло, що слова, про які Господь тут говорить, також мають стосуватися слів, що внутрішньо промовлені в нас, а не зовнішніх букв Біблії. Всі слова поза нами є просто знанням, а не світлом. Лише слова, які входять в наш дух, є живими, сяючими словами Божими. Якщо, читаючи Біблію, ми постійно вправляємо свій дух у спільності для читання й відкриваємо свій дух, щоб приймати, тоді слова Біблії є для нас духом і життям. Вони можуть увійти в наш дух і стати живими словами, що приносять світло життя.

Оскільки світло міститься в Божому Слові, ми повинні поважати Слово Боже. Коли Святий Дух внутрішньо промовляє до нас, ми повинні коритися, не проявляючи недбалості чи непослуху. В Іс. 66:2 говориться, що Бог зверне увагу на того, хто тремтить перед Його Словом. А у вірші 5 говориться, що ті, хто тремтить перед Словом Божим, повинні слухати його. Якщо ми не підкоряємося Божому Слову, ми відмовляємося від Божого світла. Якщо ми відмовляємося від Божого світла, світло зникає. Коли світло зникає, життя теж зникає; крім того, присутність Святого Духа і Бога залишає нас, і ми втрачаємо всі духовні багатства й благословення. Яка велика втрата! Отже, коли людина, яка справді знає Бога, торкається Божого Слова, вона боїться і тремтить та не сміє відмовитись або не підкоритися.

Якщо Бог говорить до вас вперше, а ви не звертаєте уваги, якщо

Він говорить до вас вдруге, а ви не слухаетесь, якщо Він говорить до вас втретє, і ви не реагуєте, то очевидно, що в вас немає ані трохи світла, ані найменшого отвору, і життя не має жодної можливості увійти. Якщо ви слухаетесь щоразу, коли Бог говорить до вас, у вас зовсім інше переживання: коли ви слухаетесь Божого Слова вперше, всередині вас відкривається отвір, через який світло може проникнути всередину; коли ви знову слухаетесь Божого Слова, у вас з'являється ще один отвір, через який ще більше світла може проникнути всередину. Якщо ви й надалі слухатиметеся, ви станете подібні до чотирьох живих істот, які довкола та всередині повні очей (Об. 4:8), – ви будете дуже прозорими, сповненими світла й сповненими життя. Отже, ми бачимо, що життя міститься у світлі, а світло – в Слові Божому.

IV. СВІТЛО – ЦЕ ВНУТРІШНЄ ВІДЧУТТЯ

Ми вже побачили, що світло міститься в Божому Слові та Боже Слово – це те слово, яке Святий Дух промовляє до нас внутрішньо. Тому світло, яке ми отримуємо, – це не зовнішнє, об'єктивне, а внутрішнє, суб'єктивне світло.

В Ів. 1:4 говориться, що Боже життя – в Господі Ісусі, і це життя є світлом людей. Коли ми приймаємо Господа Ісуса як Спасителя, це життя входить в нас і стає для нас «світлом життя» (Ів. 8:12). Тому, точніше кажучи, світло – це не об'єктивне світло, що ззовні освітлює нас, а суб'єктивне світло, що просвітлює нас внутрішньо.

В Еф. 1:17-18 говориться, що, коли ми отримуємо дух мудрості, очі нашого розуміння просвітлюються, що також означає, що ми отримуємо внутрішнє сяяння світла. Оскільки об'явлення Святого Духа – це дещо внутрішнє й суб'єктивне, світло, яке приносить це об'явлення, має бути не об'єктивним світлом поза нами, а суб'єктивним світлом всередині нас.

Оскільки світло всередині нас, щоразу, коли світло сяє, воно дає нам певне внутрішнє відчуття. Тому ми можемо сказати, що світло – це наше внутрішнє відчуття. Розглянемо приклад з новим халатом, який я одягнув на Новий рік. Коли я одягнув цей новий халат, я відчув, що не маю внутрішнього миру. Це відчуття було внутрішнім просвітленням. Отже, внутрішнє світло – це внутрішнє відчуття, а внутрішнє відчуття – це внутрішнє світло. Десять років тому ми нечасто вживали слово «відчуття». Але зараз

нам зрозуміло, що, говорячи про сяяння світла, ми не можемо не говорити про відчуття, тому що відчуття всередині нас – це про-світлення, яке ми отримуємо.

Сьогодні те, де ми перебуваємо: у світлі чи в темряві, і скільки світла ми отримуємо: багато чи мало, – залежить від стану нашого внутрішнього відчуття. Якщо людина не має жодного відчуття, то вона перебуває в темряві й не дозволяє Божому світлу сяяти в ній. Якщо людина має внутрішнє відчуття, вона перебуває у світлі та дозволяє Божому світлу сяяти в ній. Отже, людина, яка сповнена внутрішнього відчуття, наповнена світлом і прозорістю.

Деякі брати й сестри мають саме такий стан перед Господом. Контактуючи з ними, люди відчують, що вони прозорі та світлі, немов кристал. Мені розповідали про одного брата, що кожного разу, коли він говорив щось, у людей виникало відчуття, що він прозорий. Це справді так. Коли говорять певні люди, ви відчуваєте, що вони непрозорі. Коли говорять інші, ви відчуваєте, що вони мають трохи світла всередині, але вони не зовсім прозорі. Проте є й інші, – щоразу, коли вони встають і говорять, виникає відчуття, що вони повністю прозорі. Вони прозорі, бо вони сповнені внутрішнього відчуття. Так відбувається завжди: чим більше людина відчуває, тим вона прозоріша.

Як нам наповнитися цим відчуттям і стати прозорими? Це залежить від того, як ми поведимося щодо Святого Духа, коли Він про-світлює нас і дає нам певне відчуття. Якщо ми не послухаємося відчуття, що дав нам Святий Дух, внутрішньо ми не будемо прозо-рими й наше відчуття неминуче стане млявим і слабким. Якщо ми знову і знову не будемо слухатися, внутрішнє відчуття ставатиме дедалі слабшим, невиразнішим, аж поки з часом всередині нас усе потемніє й не залишиться жодного відчуття. Якщо ми готові постійно слухатися відчуття, яке дає нам Святий Дух, тоді Він буде здобувати все більше місця в нас і Він матиме все більше можли-востей працювати в нас; внутрішнє просвітлення ставатиме все більш яскравим, а внутрішнє відчуття ставатиме все багатшим та більш чутливим.

V. ПРОСВІТЛЕННЯ ЗАЛЕЖИТЬ ВІД БОЖОЇ МИЛОСТІ

Як нам отримати просвітлення? Від чого залежить просвіт-лення? Зі сторони Бога, просвітлення повністю залежить від Його

милості. Помилує, кого хоче помилувати, і змилюється, над ким хоче змилюватися (Рим. 9:15). Об'явлення отримує той, кому Бог дає об'явлення. Просвітлення отримує той, кому Бог дає просвітлення. Це повністю залежить від Бога, а не від нас. Тому ніхто не може вимагати світла, і ніхто не може керувати світлом. Якщо світло приходить, воно приходить, навіть якщо ви не шукали його. Якщо світло не приходить, тоді, навіть якщо ви шукали його, воно не приходить. Це так само, як схід сонця. Якщо сонце сходить, воно сходить. Можливо, ви не хочете, щоб воно сходило, але воно не слухатиме вас. Так само, якщо Бог просвітлює нас, тоді ми можемо бути просвітленими; якщо Бог не просвітлює нас, тоді ми нічого не можемо зробити. Дорогою в Дамаск Савл, який протистояв Богу, не мав жодного бажання шукати Бога, але світло з неба осяяло його, так що він упав на землю та отримав велике благословення (Дії. 9:3-4). Бог змилювався над ним. Отже, Боже світло перебуває не в руках людини, а в руках Бога. Воно повністю залежить від Божої милості.

Отже, якщо ми хочемо отримати просвітлення, ми можемо лише чекати Бога, споглядати Його й покладатися на Нього; більше ми нічого не можемо зробити. Ми можемо ухвалювати рішення щодо інших речей, але ми не можемо вирішити отримати просвітлення. Ми не можемо сказати, що якщо певний брат вміє читати Біблію, тоді я теж вмію читати Біблію; якщо він може отримувати світло з Біблії, тоді я теж можу отримувати світло з Біблії. Людині, яка так налаштована, складно отримати світло.

Можливо, дехто скаже, що ми не можемо керувати природним світлом, але ми можемо мати власне світло за допомогою електроенергії або ми можемо запалити газову лампу або свічку. Проте, якщо ми хочемо отримати просвітлення в духовних питаннях, ми не можемо зробити цього. Ми можемо лише чекати, коли Бог засяє на нас. Якщо Бог не просвітить нас, ми не повинні самі виробляти світло або самі його шукати. В Іс. 50:10-11 говориться: «Хто з-поміж вас боїться Господа, нехай прислухається до голосу Його Слуги! Хто ходить у темряві, й позбавлений світла, нехай покладається на Господне Ім'я і довіриться своєму Богові. А ви, всі, що розпалюєте вогонь і озброюєтесь палаючими стрілами, самі потрапите під ці стріли і в жар власного вогню, який ви розпалили. Це походитиме від Моїх рук, і ви знемагатимете в муках». Це найзрозуміліший

уринок про просвітлення в усій Біблії. З одного боку, він показує нам належний шлях: якщо ми боїмося Бога, слухаємося Його голосу та раптово опиняємося в темряві й у нас немає світла, ми не повинні нічого робити – нам треба лише покласти на Господнє ім'я, довіритися своєму Богові й чекати, коли засяє Боже світло, тому що лише Бог є світло, лише Бог є джерелом світла та лише в Божому світлі ми можемо бачити світло. З іншого боку, цей вірш також застерігає нас: якщо в нас немає світла, нам не потрібно шукати вихід самотійно, розпалюючи вогонь або запалюючи власне світло, бо, якщо ми не чекатимемо Бога, але натомість озброїмося власним світлом, тоді, хоча ми деякий час походимо у світлі власного вогню, зрештою ми знеможемо в муках.

Водночас ми не можемо позичати світло в інших, ми не можемо взяти світло, яке отримали інші, для власного використання. Наприклад, на зібранні брат свідчить про те, як, зіткнувшись із труднощами, він прийняв роботу хреста й отримав Боже благословення. Це свідчення дуже зворушує іншого брата, і він, повернувшись додому, вирішує, що відтепер він прийматиме роботу хреста. Хоча він не шукає світла сам і не запалює власного світла, він позичає світло в інших; він бере світло, яке отримали інші, як своє власне. Той, хто так вчиняє, невдовзі обов'язково покине це світло. Тому позичене світло не має жодної користі, воно не може замінити справжнє світло.

Ті з нас, хто боїться Бога і слухається Його голосу, але опинився в темряві, мають запам'ятати: єдине, що їм потрібно робити, – це довіряти Богу, покладатися на Бога, дивитися на Нього всім серцем, спокійно чекати Його й знову шукати Його милості. Коли Бог приходить, коли Бог дарує нам милість, світло Його обличчя стає нашим світлом, Його явлення стає нашим баченням і Його присутність – нашим надбанням. Якщо ми просто торкаємося Його, ми бачимо світло. Але щойно Він ховає від нас Своє обличчя, ми одразу опиняємось у темряві. Скільки б ми не старалися отримати світло – даремно, як би ми не боролися, все марно. Це не означає, що, оскільки ви трохи недбалі, ви не можете побачити світло, а я трохи більш побожний, тому до мене світло приходить, або, оскільки ви трохи ліниві, ви не можете побачити світло, а я трохи старанніший, тому я бачу світло. Просвітлення залежить не від наших старань та зусиль, а від Божої милості. На жаль, сьогодні

так багато тих, хто запалює власне світло, запалюючи світильники та розпалюючи вогнища. Коли настає темрява, вони не чекають світанку, не чекають сходу сонця. Вони самі розпалюють вогонь, самі запалюють світло. Бог говорить, що всі, хто розпалює вогонь, щоб освітити себе, знемагатимуть в муках. Це Божа постанова. Це дуже серйозне питання! Будемо ж боятися Бога та просити Його милості.

VI. ЯК ОТРИМАТИ ПРОСВІТЛЕННЯ

Якщо просвітлення повністю перебуває в керуючій руці Бога й повністю залежить від Його милості, чи потрібно нам бути абсолютно пасивними та байдужими? Зовсім ні. З вчення Біблії та власних переживань ми бачимо, що в нас є обов'язки. У 2 Кор. 4:6 говориться: «Тому що Бог, який звелів, щоб із темряви засяло світло, засяяв і в наших серцях». В цьому вірші говориться, що Бог уже змилювався над нами та вже засяяв на нас. Бог, який сяє в нашому серці, – це наше світло. Якщо ми спасенні, то Бог вже перебуває в нас і ми вже маємо світло. Тому питання не в тому, як нам просити світла або як шукати світло, а в тому, як отримувати просвітлення або як дозволити світлу сяяти. Якщо сонце вже зійшло, нам не потрібно знову шукати його; нам потрібно лише отримати його сяяння. Лише нерозумні шукатимуть сонце, коли день вже настав. В Еф. 5:14 говориться: «Прокинься, сплячий, і воскресни з мертвих, і освітить тебе Христос». Вам потрібно просто прокинутися, тоді ви отримаєте сяяння. Отже, просвітлення не вимагають і не шукають, його приймають і отримують. Наш обов'язок полягає в тому, щоб зняти покривала, щоб прийняти світло та отримати просвітлення. Для цього потрібно дотримуватися принаймні декількох умов.

По-перше, ми повинні хотіти отримати сяяння. Оскільки світло залежить не від наших прохань і пошуків, а від нашого прийняття та отримання, тоді готовність прийняти й отримати світло є першою умовою для просвітлення. Сонце вже зійшло, тому вам не потрібно шукати чи просити; вам потрібно просто дозволити світлу сяяти на вас і прийняти сяяння світла. Якщо ви не хочете прийняти сяяння, якщо ви не хочете, щоб світло сяяло на вас, а постійно покриваєте себе, тоді, навіть якщо сонце світить весь день, воно не може сяяти на вас. Те саме стосується світла життя;

воно вже засяло в нас. Сьогодні не ми чекаємо світла, а світло чекає на нас. Світло в нас, воно постійно чекає, щоб ми прийняли його сяяння. Тому, якщо ми хочемо отримувати сяяння та приймаємо його, ми можемо бути просвітлені. Якщо ж ми не хочемо отримати сяяння й не приймаємо його, то нам складно отримати просвітлення.

Сьогодні мало хто з людей насправді хоче отримати сяяння. Декому воно не потрібне тому, що їхнє серце байдуже, іншим воно не потрібне тому, що вони вже вирішили відкинути його. Тисячі речей стали всередині нас покривалами, що не пропускають світла. Якщо ми не бажаємо зняти ці покривала, то ми серед тих, хто не хоче отримати сяяння й відмовляє йому. Зрозуміло, що тоді ми не можемо бути просвітлені. Наприклад, зранку, коли ми читаємо Біблію й молимося, якщо ми справді хочемо отримати сяяння, ми обов'язково отримуємо його. Коли приходить сяяння, ми починаємо внутрішньо щось бачити. Цим баченням є наше внутрішнє відчуття. Щоразу, коли глибоко в нас з'являється певне відчуття, це доводить, що до нас прийшло сяяння світла. Тепер все залежить від того, чи послухаємося ми відчуття, що викликане цим сяянням. Якщо ми послухаємося його і розберемося з певними питаннями, то ми знімемо із себе покривала. У цьому разі ми серед тих, хто хоче отримати сяяння та приймає сяяння світла, і тоді ми будемо постійно отримувати це сяяння. Якщо ми не розберемося з певними питаннями відповідно до відчуття сяяння, це означає, що ми не хочемо знімати із себе покривала. У цьому разі ми серед тих, хто не хоче отримати сяяння і хто відмовляється від нього. Тоді ми не зможемо отримати сяяння.

По-друге, нам потрібно відкритися для Господа. Господь є світло, тому, якщо ми повернемося до Нього, ми обов'язково матимемо світло. Але якщо ми відвернемося від Нього й бажатимемо інших речей, у нас точно не буде світла. У 2 Кор. 3:16 говориться: «А коли серце наворачтається до Господа, покривало знімається». Коли серце не повернене до Господа, на ньому лежить покривало. Але коли воно повертається до Господа, покривало знімається. Тоді людина може бачити Господа обличчям до обличчя, тоді вона може бачити світло. Тому, якщо ми хочемо отримати сяяння, ми повинні відкритися Господу і з глибини вивільнитися, постати перед Господом, нічого від Нього не

приховуючи й не утримуючи. Тоді нам буде дуже легко отримати світло.

Проте проблема полягає в тому, що нам не легко відкритися Господу. Ми все ще часто ховаємося від Нього та утримуємо щось від Нього. Ми не лише не наважуємося відкритися Господу, ми навіть боїмося молитися Йому. Ми поводимося як дитина, яка боїться показатися на очі батькам. Коли батьки кличуть її, вона відповідає, але підійти не хоче, тому що за їхньою спиною вона скоїла те, про що не може розповісти. В такому стані перед Господом перебуває багато людей. Оскільки в них є речі та справи, які неприємні Господу, вони ховаються й утримують щось. Вони бояться, що Господь може торкнутися цих речей чи справ. Що їм тоді робити? Можливо, Господь захоче, щоб вони розібралися з цими речами й справами. Що їм тоді робити? Можливо, Господь захоче, щоб вони віддали Йому щось, що вони цінують. Що їм тоді робити? Оскільки вони так бояться, що Господь просвітить їх, вони не наважуються відкритися Господу. Тому вони схожі на аркуш паперу, який щільно згорнули в рулон – вони не бажають розгорнутися й дозволити Богу написати на них те, що Він хоче.

Такі люди, які не готові відкритися Господу, продовжують використовувати свій розум, щоб слухати повідомлення й читати Біблію. Проте повідомлення, які вони чують, і Біблія, яку вони читають, лише стають для них посібником для засудження інших, інструментом критики, тоді як самі вони не отримують анітрохи світла. Це можна порівняти з людиною, яка сидить вночі в кімнаті. Якщо в кімнаті горить світло, тоді вона погано бачить, що відбувається надворі. Якщо в кімнаті темно, вона ясно бачить все, що відбувається надворі. Так само ті, хто закривається від Господа, дуже добре навчилися засуджувати та критикувати інших. Вони дуже добре бачать стан інших, але вони нічого не знають про свій власний стан. Це доводить, що вони повністю перебувають в темряві.

Люди, які не хочуть відкриватися Господу, можуть навіть проповідувати й працювати для Господа. Хоча вони самі не бажають прийняти сяяння, вони переконують інших шукати сяяння. Вони сподіваються, що Господь дарує їм благодать і дасть рясне життя, оснастить їх і наділить дарами, щоб вони могли служити й працювати, але вони бояться Господнього сяяння та навіть відмовляються від нього. Тому слова їхнього служіння і робота, яку вони

виконують, – це всього лише мертві настанови, що не можуть вкласти в людей живе сяяння.

Коли люди не хочуть відкриватися Господу, внутрішньо вони стають пустелею і пустотою, темрявою без світла. Вони ніби в підвалі: хоч би яким яскравим світло не було назовні, всередину воно не проникає. Але стан того, хто відкритий для Господа, зовсім інший. Така людина повністю вивільнена, вона відкриває перед Господом все, що має і всередині, і зовні, нічого не приховуючи й дозволяючи Божому світлу сяяти. Така людина обов'язково буде часто отримувати просвітлення. Слухаючи повідомлення або читаючи Біблію, щойно вона отримує сяяння світла, вона смиренно приймає його, з одного боку, засмучуючись, а з іншого боку, поклоняючись Господу. Вона засмучується через свою нікчемність та свої помилки. Вона поклоняється Господу за Його милість і Боже сяяння. Перебуваючи у світлі, вона не бачить вади інших людей, а бачить лише свої недоліки. Тому вона не засуджує інших. Вона лише вважає себе найжалюгіднішою людиною, черв'яком, що не може підняти голову перед святим Господом. Вона також очікує на милість від Бога, просить Його спасіння й готова прийняти ще глибше сяяння світла. Так Боже світло постійно внутрішньо просвітлює її та Боже життя постійно зростає в ній. В результаті вона стає прозорою людиною, сповненою відчуттів.

По-третє, ми маємо зупинятися. Що означає зупинятися? Це означає, що ми маємо зупинятися щодо наших поглядів, нашого сприйняття, наших почуттів, наших власних думок, наших слів тощо. Ми всі знаємо, що зупинитися не так просто. Дуже мало людей вміють так зупинятися. Проте, якщо ми не вміємо зупинятися, це також стає покривалом, серйозним покривалом, яке заважає нам отримати просвітлення.

Наприклад, деякі брати, читаючи Біблію, використовують свої почуття та ідеї ікладають свої думки в її значення. В Біблії ясно говориться: «Симон Петро», але коли читають вони, виходить: «Петро Симон». В Біблії ясно говориться: «Павло, апостол Ісуса Христа», але коли читають вони, виходить: «Павло, апостол Христа Ісуса». Коли вони не читають Боже Слово, їхні власні погляди не очевидні, але щойно вони починають читати Боже Слово, у них виникають власні погляди. Тому, коли вони читають Біблію, вони мають власний погляд і почуття щодо будь-якого уривка; проте

вони не розуміють, що всі їхні погляди й почуття – це дерево, сіно та солома, які нічого не варті. Дехто з братів є такими у своєму служінні. Коли вони проповідують, їхні слова розкидані й не мають головної думки. Деякі брати та сестри, слухаючи служіння, упускають всі важливі й суттєві моменти, навіть після багатьох повторень. Проте вони добре запам'ятовують окремі неважливі деталі та слова, які люди зазвичай забувають. Це також відбувається тому, що в них багато думок і почуттів, які вони не можуть зупинити. Такі брати й сестри, які завжди надзвичайно зайняті зовнішньо та вдаються до дивних фантазій внутрішньо, не можуть зупинитися в жодній частині свого єства. В результаті вони не отримують анітрохи світла.

В Новому Завіті ми бачимо схожий приклад. У 10-му розділі Євангелія від Луки та 11-му розділі Євангелія від Івана йдеться про сестру, яка завжди була дуже зайнята та не могла зупинитися. Це Марта. У 10-му розділі Євангелія від Луки записано, якою зайнятою вона була зовнішньо, а в 11-му розділі Євангелія від Івана записано, якою активною вона була внутрішньо. Можна сказати, що все її єство було в метушні. Вона не лише була сповнена багатьох власних поглядів та почуттів, а й була багатослівною. Вона не могла зупинитись ані на хвилину. Тому жодне слово, що сказав Господь, не могло увійти в неї. Коли вона зустріла Господа, перш ніж Він встиг відкрити уста, вона почала звинувачувати Його: «Господи, якби Ти був тут, не помер би мій брат». Господь відповів: «Твій брат воскресне». Вона одразу висловила власну думку: «Знаю, що воскресне у воскресінні, останнього дня». Вона так чудово розтлумачила слова Господа, що воскресіння було відкладено на декілька тисяч років. Тоді Господь знову сказав їй: «Я є воскресіння і життя; хто вірить у Мене, – хоч і помре, буде жити. І кожний, хто живе й вірить у Мене, – не помре повік. Чи віриш ти в це?». Вона сказала: «Так, Господи, я повірила, що Ти – Христос, Син Божий». Її слова жодним чином не відповіли на Його запитання. Вона взагалі не почула, що Господь сказав. Вона була настільки сповнена власних думок і така балакуча. Сказавши це, вона одразу пішла і потай покликала свою сестру Марію і сказала їй: «Учитель прийшов і кличе тебе». Насправді вона все це вигадала. Вона сама вирішила все за Господа. Балакучі та сповнені власних думок люди часто дають поради й виражають власні

погляди. Такі люди не можуть зупинитись ані на хвилину. Тому вони повністю закриті покривалом від світла, і вони не мають жодної можливості отримати просвітлення.

Неспроможність зупинитися пов'язана з внутрішнім станом людини. Багато людей не отримують світла, коли читають Біблію, і не розуміють основних моментів, коли слухають повідомлення, не через те, що вони гріховні та світські, а через те, що вони сповнені власних поглядів, почуттів, ідей та слів. Точніше кажучи, гріх і світ подібні до зношеного одягу, який не складно зняти. Але нам не легко відкинути свої власні погляди, почуття та ідеї. Ось чому вони стають для нас найсерйознішим покривалом. Вони роблять нас неспроможними отримати сяяння Господа.

Отже, якщо ми хочемо бути просвітлені, ми повинні заспокоїтися й зупинитися. Ми маємо зупинити не лише свою зовнішню діяльність; навіть наші власні погляди, почуття, ідеї, наміри та слова мають бути зупинені. Якщо людина повністю зупиняється, то, коли вона приходить до Господа, вона дуже прямо й просто приймає Його слово. Вона чує та розуміє все, що Господь говорить. Читаючи Біблію, вона не вкладає в неї свій власний погляд або тлумачення. Навпаки, вона вкладає за допомогою читання зміст Біблії в себе. Спочатку здається, що вона не розуміє, що читає. Та коли приходить світло, великі істини в Біблії сяють в людині й вона отримує об'явлення. Те саме відбувається, коли вона чує повідомлення. Все її єство і внутрішньо, і зовнішньо очікує тихо перед Господом, бажаючи почути Його говоріння. Тому, коли слово вивільнюється, вона розуміє головну думку повідомлення й внутрішньо отримує слово Господа. Оскільки така людина вміє зупинитися, вона може постійно отримувати живе Слово Боже, тобто Боже світло, тому що Боже світло спирається на Боже Слово. Отже, третя необхідна умова для отримання просвітлення полягає в тому, що нам потрібно зупинитися.

По-четверте, ми не повинні сперечатися зі світлом. Це ще одна необхідна умова для отримання просвітлення. Щойно ми отримали просвітлення і в нас з'явилося певне внутрішнє відчуття, ми повинні одразу прийняти його, підкоритися йому та діяти відповідно до нього. Ми не можемо сперечатися. Щоразу, коли ми сперечаємося зі світлом, воно відступає.

Коли Святий Дух працює, внутрішньо просвітлюючи людину,

Він робить це дуже ніжно й делікатно. Щойно Він стикається з опором із боку людини, Він одразу ж відступає. Змусити Святого Духа відступити своїм опором дуже легко, але вмовити Його повернутися дуже складно. Навіть якщо ми визнаємо це, покаємося та отримаємо Господнє прощення, Святий Дух може не повернутися одразу. Така ситуація описується в Пісні Пісень. Коли Господь постукав у двері до Своєї коханої, вона не відчинила Йому. Пізніше, усвідомивши, що вона зробила, вона пішла і відчинила двері, але не знайшла Господа. Коли Господь таким чином ховається від нас, це стає для нас Його покаранням.

Так працює не лише Святий Дух, але й ті, хто має служіння Святого Духа. Служитель, який знає Бога та якого Бог використує, завжди готовий допомогти іншим. Проте якщо ви будете критикувати його або навмисне чинити опір йому, він не буде сперечатися з вами, переконувати вас чи пояснювати, що правильно, а що неправильно. Йому нічого не залишиться, як просто відступити і більше нічого не говорити; він втратить можливість вам допомогти. Тому той, хто любить сперечатися, нерозумний і багато втрачає. Ми повинні бути дуже обережними з тими, хто має служіння Святого Духа. Ви можете вільно критикувати людей на вулиці, але ви не можете вільно критикувати того, хто має служіння Святого Духа чи навмисне сперечатися з ним. Це не означає, що ваша критика неправильна або аргументи небезпідставні. Можливо, ваша критика правильна та всі ваші аргументи слушні, але можна точно сказати: якщо ви критикуєте його і сперечаєтесь з ним, його служіння щодо вас закінчується. Можливо, він зможе допомогти тисячам людей, але він не зможе допомогти вам. Річ не в тому, що він не хоче допомогти, а в тому, що він не може допомогти. Навіть якщо він захоче допомогти вам, ви нічого не отримуєте. Це дуже серйозно. Нам потрібно бути дуже обережними.

Отже, у тому, що стосується Святого Духа, який говорить всередині нас, і служителів, які говорять зовні, ми не можемо критикувати їх або сперечатися з ними. З просвітленням Святого Духа не можна сперечатися, оскільки, щойно ви почнете з Ним сперечатися, ви опинитесь у темряві щонайменше на декілька днів. Цей період темряви буде для вас покаранням і нагадуванням. Ви думаете, що один раз образити Бога можна, адже ви можете попросити Його пробачити вам. Так, Він може вам пробачити, але у Бога є

управління, і ви не зможете уникнути покарання. Якщо ви образите Його багато разів, це закінчиться навіть більш трагічно для вас. Народ Ізраїлю в пустелі постійно сперечався з Богом та образав Бога. Коли вони прийшли до Кадеш-Барнеа, Бог простягнув руку Свого правління, і їм нічого не лишалося, окрім як повернутися в пустелю й блукати там. Хоча вони плакали та каялися, змінити ситуацію вже було неможливо. Тому, отримуючи просвітлення від Святого Духа або служителів Божого Слова, ми маємо слухатись і не сперечатися. Це також серйозний принцип у нашому прагненні духовних речей.

Якщо Святий Дух просвітлює нас, а ми справді слабкі та не можемо підкоритися, ми можемо лише сказати: «Боже, я маю послухатися Тебе в цій справі, але я такий слабкий. Змилуйся наді мною». Якщо в нашому серці таке ставлення, це також Його милість. Але найкраще, отримавши просвітлення, відразу підкоритися й взагалі не сперечатися. Тоді ми дозволимо Богу просвітлювати нас постійно.

По-п'яте, ми маємо постійно жити у світлі. Коли ми отримуємо сяяння щодо конкретного питання і завдяки цьому пізнаємо Божу волю, ми повинні послухатися; однак недостатньо підкоритися лише раз. Ми маємо навчитися постійно залишатися під просвітленням, яке ми отримали. Це означає, що, отримавши просвітлення щодо конкретного питання, ви маєте послухатися не лише в цей конкретний момент, а постійно коритися відповідно до цього принципу.

Виконання цих п'яти умов – це шлях до отримання просвітлення. Якщо перед Господом ми приділимо особливу увагу цим п'ятьом умовам, ми будемо часто отримувати просвітлення й жити у світлі. Тоді, якщо нам буде потрібно внутрішнє скерування, Бог дасть нам його. Якщо нам буде потрібно певне світло, Бог покаже нам це світло, і якщо нам буде потрібно зростання нашого життя, Бог сяянням світла викличе це зростання життя в нас. Нехай Господь дарує нам благодать!

ПРО ДВОХ СЛУЖИТЕЛІВ ГОСПОДНІХ

Ми вдячні Господу за те, що служіння Вочмана Ні та його співробітника Вітнеса Лі Тілу Христа вже понад вісімдесят років є благословенням для Господніх дітей на всіх континентах землі. Їхні твори перекладені багатьма мовами. Наші читачі задають нам багато запитань про Вочмана Ні та Вітнеса Лі. Відповідаючи на прохання читачів, ми наводимо короткі відомості про життя і роботу цих братів.

Вочман Ні

Вочман Ні прийняв Христа в сімнадцять років. Його служіння добре відомо шукаючим християнам по всьому світові. Багатьом допомогли його твори про духовне життя і про стосунки християнина з Христом. Проте мало хто знає про ще один, настільки ж важливий аспект його служіння, який наголошує на практиці церковного життя і будіванні Тіла Христа. Брат Ні написав багато книжок про християнське життя і церковне життя. До кінця свого життя Вочман Ні був даром, який Господь дав для розкриття об'явлення Божого Слова. Після двадцяти років страждань за Господа в тюрмах Китаю, він помер у 1972 році як вірний свідок Ісуса Христа.

Вітнес Лі

Вітнес Лі був найближчим та найбільш довіреним співробітником Вочмана Ні. У 1925 році, у дев'ятнадцять років, він пережив динамічне духовне відродження і посвятив себе живому Богу, щоб служити Йому. З того часу він почав інтенсивне вивчення Біблії. Протягом перших семи років свого християнського життя він перебував під значним впливом Плімутських братів. Потім він познайомився з Вочманом Ні та наступні сімнадцять років, до

1949 року, був співробітником брата Ні в Китаї. Під час Другої світової війни, коли Японія окупувала Китай, він був ув'язнений японцями і страждав за своє вірне служіння Господу. Служіння і робота цих двох служителів Божих викликали велике пробудження серед християн у Китаї, що мало своїм результатом розповсюдження благовістя по країні та заснування сотень церков.

У 1949 році Вочман Ні скликав всіх своїх співробітників, які служили Господу в Китаї, і доручив Вітнесу Лі продовжити служіння за межами континентального Китаю, на острові Тайвань. Протягом наступних років, завдячуючи Божому благословенню, на Тайвані та в Південно-Східній Азії було засновано понад сто церков.

На початку 60-х років, Господь повів Вітнеса Лі переїхати до США, де він понад тридцять п'ять років служив і трудився на благо дітей Господніх. З 1974 року він жив у місті Анагайм, штат Каліфорнія, до того як у червні 1997 року відійшов до Господа. За роки роботи в США він опублікував понад 300 книжок.

Служіння Вітнеса Лі є особливо корисним для шукаючих християн, які бажають глибше знати і пережити недослідиме багатство Христа. Відкриваючи божественне об'явлення у всьому Святому Письмі, служіння брата Лі відкриває нам, як пізнавати Христа для будування церкви, яка є Його Тілом, повнотою Того, хто наповнює все в усьому. Всі віруючі мають брати участь у цьому служінні будування Тіла Христа, щоб Тіло збудовувало само себе в любові. Тільки завершення цього будування може здійснити Божий задум і задовольнити Його серце.

Визначна риса служіння цих братів полягає в тому, що вони вчать істині згідно з чистим словом Біблії.

Нижче ми в короткій формі наводимо основні положення віровчення Вочмана Ні та Вітнеса Лі:

1. Свята Біблія є завершене божественне об'явлення, безпомилкове і богодухновенне, дослівно натхнене Святим Духом.

2. Бог є єдиним Триєдиним Богом: Отцем, Сином і Святим Духом, які рівною мірою співіснують та є взаємно присутні від вічності до вічності.

3. Син Божий, будучи Самим Богом, воплотився як людина на ім'я Ісус, який народився від діви Марії, щоб стати нашим Викупителем і Спасителем.

4. Ісус, справжня Людина, прожив на землі тридцять три з половиною роки, являючи людям Бога Отця.

5. Ісус – Христос, якого помазав Бог Своїм Святим Духом, – помер на хресті за наші гріхи та пролив Свою кров, щоб здійснити для нас викуплення.

6. Ісус Христос через три дні після Свого поховання був воскресений з мертвих і після сорока днів був піднесений на небеса, де Бог зробив Його Господом усього.

7. Після Свого вознесіння Христос вилив Духа Божого для хрещення Своїх вибраних членів у єдине Тіло. Цей Дух у наші дні рухається по землі – викриває грішників, відроджує обраних Богом людей, вкладаючи в них божественне життя, мешкає в віруючих в Христа для їхнього зростання в житті та збудовує Тіло Христа для Його повного вираження.

8. Наприкінці цього віку Христос повернеться, щоб забрати Своїх віруючих, судити світ, оволодіти землею та встановити Своє вічне царство.

9. Святі, що перемагають, царюватимуть з Христом у тисячолітті, а всі віруючі в Христа навіки долучаться до божественних благословень у Новому Єрусалимі в новому небі та в новій землі.

Додаткова інформація щодо розповсюдження літератури

Living Stream Ministry радо надає вільний доступ до електронних версій цих семи книг. Ми сподіваємось, що багато хто прочитає всі ці книжки та порекомендує їх іншим. Заради підтримання порядку ми просимо, щоб друк цих файлів був обмежений для вашого особистого використання. Будь ласка, не розміщуйте ці файли будь-де та в будь-якій формі. Якщо ви бажаєте поширити копії цих файлів, будь ласка, надішліть детальне письмове пояснення передбачуваного використання та запит на дозвіл, написавши на mmb.permissions@lsm.org. Ми також просимо дотримуватись усіх вимог щодо авторського права відповідно до чинного законодавства. Ці PDF-файли не можна змінювати чи вирізати окремі частини будь-яким способом для будь-якого іншого використання.